IOAN CHIRILĂ

FRANZ, ÜBER ALLES

ITALIA'90

IOAN CHIRILĂ

ITALIA ’90

Bucureşti, 1990

Coperta de: SORIN SATMARI

A ŞAPTEA AVENTURĂ

Ar fi a şaptea aventură...

World Cup-ul ’66 a fost cea mai grea, pentru că mi-a solicitat toate simţurile... Imaginea TV era în ceaţă... Îmi aduc aminte doar de zâmbetul inimitabil al lui Eusebio şi de grimasa lui Pelé, doborât de portughezul Morais, pe care aveam să-l cunosc după vreo 15 ani...

Mexico ’70 a fost marele voiaj sentimental... A fost Guadalajara, Gran Hotel... Corrida cu matadorul „care cântă când ucide“... A fost acel 4—5 in el gruppo de la muerte... veritabilă grupă a morţii, cu Pelé şi cu celebra lui falangă... A fost Mundialul cu ghitare şi trompete cântând până în zori, mai ales la Guadalajara, în faţa hotelului „Hilton“, pentru ca englezii să nu poată dormi în ajunul partidei cu Brazilia, astfel ca Albionul să se simtă ca într-o colonie, iar Brazilia să ştie că e acasă...

A fost Mundialul „tricolorilor”, înconjuraţi peste tot cu o dragoste latină...

A urmat supra-automatizatul Weltmeisterschaft al Germaniei federale, cu formidabilul duel Beckenbauer — Cruyff... un duel care mă doare încă, pentru că îl iubeam pe Cruyff...

Am poposit apoi la Mundialul iernii australe, în patria lui Kempes, cu a doua mare neşansă a Olandei — poate echipa cea mai puternică a tuturor timpurilor... Era minutul 90 în finală şi Resenbrink trăgea în bară! Au urmat prelungirile... Iar prelungirile nu se mai joacă cu mintea, ci cu inima („În spatele Argentinei e un întreg popor“)... Olanda pierdea a doua mare şansă... (Acum, când scriu aceste rânduri de start pentru o carte, care sper că va învinge toate obstacolele ridicate de noua noastră presă multicoloră, avidă de hârtie, tot mai sper ca Olanda să termine acest Mundial italian în funtea tuturor, chiar înaintea Italiei... Sigur, nu mai e Olanda blonzilor Cruyff, Neeskens şi Haan — între timp au venit coloniile, cu părul lor împletit ca al Angelei Davis, şi asta nu mai e acelaşi lucru — dar eu continui să sper că batavii vor învinge, în sfârşit, la liman).

Când am poposit în Spania — 82, era cald, palmierii ruginiseră sub frunze — aici, la Bari, e la fel — şi totul era parcă pregătit pentru Paolo Rossi — spaniolii aveau să-l numească *Pablo*, nume de matador imbatabil... şi Italia va egala golul Braziliei, după ce a traversat Alpii... Iar Alpii s-au numit Brazilia, Argentina şi R. F. Alemania — scriu Alemania, pentru că întâmplarea face ca de-a lungul anilor să fi fost la numai puţin de patru Mundiale de limbă spaniolă: ’70 — Mexico, ’78 — Argenina, ’82 — Spania şi ’86 — din nou Mexicul. Din toată povestea asta am creat un fel de *esperanto* fotbalistic, bun şi acum, pentru *Italia novanta*, cum spun, aproape cântând, italienii. Un *esperanto* care, în momentele de dificultate ale frazei, apelează la limba tehnică a fotbalului, care este mereu engleza, limbă de marinari cu trabucul în gură, morfolind cuvintele pentru ca tu, continentalule, să înţelegi cât mai puţin. „Oare de ce n-ai învăţat limba în care se scrie *ceai* şi se citeşte *cafea*?“

În ’86 am revenit în Mexic, dar n-am mai fost la Guadalajara... Şi asta înseamnă să fi fost în Italia şi să nu fi coborât la Napoli... Atunci, mergând cu autocarul spre Neza, 22 de kilometri de Capitală, am avut un moment de cumpănă. Era atâta sărăcie pe străzile dinspre centură, încât m-am întrebat dacă nu cumva acest Mundial e un fel de sfidare la adresa celor mulţi, parcă eşti şi tu vinovat, acum, când calci pe covorul cel moale de la „Maria Isabel” şi când chelnerul te întreabă, ca pe un *boss*, dacă vrei unul sau două cuburi de gheaţă în paharul de cristal în care se prelinge, ca printre pietre, licoarea lui sir Winston Churchill.

Acum, ca să fiu sincer, aceste procese de conştiinţă sunt cam alăturea cu drumul. Ca autor de cărţi despre Campionatul mondial, am fost mereu un *paria* al lumii presei... Mă mai linişteşte şi faptul că nu am primit niciodată nici un singur dolar din partea redacţiei... Nu erau bani! Banii cei verzi — *leuştenii*, cum le spun astăzi fotbaliştii — aveau altă destinaţie. Banii cei verzi erau pentru cumpărat blănuri de leopard şi lămpi Murano care, din fericire, nu se vor aprinde niciodată pe dealul Uranusului, în Casa de nebuni din care nu se poate face nimic — caz unic în istorie — pentru că nu e vizitată nici măcar de stafii, ca în poveştile scoţiene cu păsări lungi, înfăşurate în alb; în Casa Poporului totul e doar un ecou amar al istoriei... Dacă nu mă înşel, regizorul Andrei Şerban s-ar fi exprimat că vrea să monteze acolo „Troienele”. Sper că e o glumă... Nu va veni nimeni... Sunt încă vii suferinţele meşterilor aduşi din toate colţurile ţării întru înfăptuirea unei munci comparabile cu truda

felahilor care au urcat, treaptă cu treaptă, blocurile de piatră în vârful Piramidelor...

Pregătirile pentru *Italia Novanta* au fost îndelungate... Am primit acreditările fără să fi trimis cei 500 de dolari garanţie, ceea ce nu se mai întâmplase. (E adevărat, în ediţiile trecute suma era de numai 200 de dolari, apoi a urcat la 300, pentru ca în ţara cu fotbalul cel mai bogat să ajungă la 500. Garanţia *fără depunere* a fost realizată de Ministerul Sportului. Asta a făcut posibilă trecerea a nu mai puţin de 35 de cronicari pe listele de acreditare.

În preajma plecării, guvernul a aprobat câte 1.050 de dolari pentru fiecare cronicar. A fost o mare surpriză pentru noi, cei puţini, care am însoţit atâtea Mondiale şi care nu am primit nici măcar un dolar găurit pentru drumurile în Mexic, Argentina sau în Europa. Gestul mi s-a părut un reflex al democraţiei mult dorite, fiecare urmând să primească aceeaşi sumă...

Din acest moment, însă, porneşte drumul spre aristocraţie, în sensul că se creează — din nou! — clase sociale. În primul rând se are în vedere *high life*-ul. Suma totală obţinută se împarte discriminatoriu. Zece dintre cronicari — trimişii speciali — primesc *gratuit* câte 2.100 de dolari pentru treizeci de zile. O a doua categorie, cuprinzând semi-trimişi speciali, primeşte câte 1.050 de dolari, de asemenea gratuit, adică suma echivalentă în lei fiind suportată de redacţii. În sfârşit, o a treia categorie a primit, *contra cost*, cum se spune, câte 525 de dolari, sumă pe care redacţiile nu au mai fost dispuse să le suporte.

Daţi-mi voie să fac o paranteză. Deseori, cititorii ne-au considerat pe noi, cei care participăm la Mondiale, nişte beneficiari ai Fotbalului. Este momentul să vă amintesc că printre cei „creditaţi" cu câte 525 de dolari s-a aflat şi autorul acestei cărţi, care a trebuit să aducă de acasă 14.702 lei pentru a primi cuantumul minim, adică 525 de dolari. Deci, 525 de dolari pentru 30 de zile, într-o ţară în care un sandwich costă doi (!) dolari, iar patul într-un hotel de mâna a doua sau, mai bine zis, a treia, costă de la 30 — 40 de dolari în sus.

Am socotit necesar să scriu aceste rânduri din mai multe motive:

1) pentru a menţiona cu satisfacţie *premiera* realizată de primul ministru (fost sportiv), care a aprobat suma globală;

2) pentru a nu mulţumi celor care au făcut *partajul*, trecându-i în categoria excursioniştilor (adică a celor 525 de dolari plătiţi) pe câţiva din profesioniştii Mondialelor (Eftimie Ionescu,

Gheorghe Nicolaescu şi, cu permisiunea dumneavoastră, pe copertă semnatul);

3) să-i mulţumim în colectiv lui Mircea Lucescu şi directorului tehnic al clubului din Bari (Ianich), care a găzduit nu mai puţin de zece cronicari români în fostul cămin al fotbaliştilor din Bari — vechiul stadion — în perioada 7 iunie —18 iunie — ceea ce a făcut, de altfel, posibil acest voiaj; dacă nu ar fi intervenit „gestul Ianich", probabil că niciunul dintre cei găzduiţi în „căminul Bari" nu ar fi putut pleca la Mondiale, deoarece ar fi „rezistat" cel mult zece zile, fiind nevoit să părăsească Peninsula fotbalului înaintea partidei România — Argentina de la Neapole...

Şi-acum, punct la prolog. Amărăciunea, inevitabilă, începe să-mi treacă. Semnul distinctiv e în faptul că am şi început să mă gândesc la Campionatul mondial din S.U.A. 1994. Şi e un semn bun... Privim înainte... Chiar ieri am stat de vorbă cu unul din trimişii televiziunii belgiene — am şi cartea lui de vizită, dar nu e la îndemână... Am încercat să vedem cum se va desfăşura „campionatul american". Amicul belgian e de părere că la New York nu se va juca nimic. Poate la Chicago. Sigur Ia Los Angeles. Dar stai şi te întrebi cum se va rezolva cu deplasările într-un continent în care drumul de la Est la Vest, adică de la New York la San Francisco, e de 5 000 de kilometri...

Să sperăm că până atunci democraţia va triumfa asupra aristocraţiei în toate zonele. În mod sigur nu voi mai fi trimisul „Gazetei sporturilor" — trec ani... — dar poate că „Gazzetta dello sport" va avea nevoie de un corespondent... Numai sănătate să fie...

Dar să ne întoarcem la cartea promisă... De astă dată am să adopt, probabil, metoda jurnalului. Deci, pagină nouă şi...

UVERTURA

Mai sunt doar câteva ore până la uvertura Mondialului, meciul Argentina — Camerun de la Milano. Ziarele urlă. (Chiar acesta este termenul). *Gazzetta dello sport* are titluri scrise parcă cu oglinda măritoare. La noi, în tipografie, litera cea mai mare pentru titluri e de *corp 48*, cum se spune... Aici, litera e de cel puţin... 144, dacă există aşa ceva. (Nu este exclus ca litera de titlu să fie desenată). Un asemenea titlu de 144 este „MONDIAL, VIA!“, însoţit de frumoasele desene ale lui Mario Uggeri, reprezentându-i pe protagoniştii de tipul Maradona, Vialli, Matthäus...

Mai sunt câteva ore. Încerc să recapitulez drumul până la Bari. Am plecat din Bucureşti, cu avionul, miercuri 6 iunie. S-a întârziat plecarea cam cu o oră. Credeam că asemenea întârzieri sunt doar feroviare. În fine... Am făcut escala la Tirana. Am revăzut-o după doi ani. Oamenii mi s-au părut mai destinşi. Zâmbesc. Se mişcă Albania, după ce decenii întregi a fost învăţată să creadă că „izolarea este măsura tuturor lucrurilor”. Între timp, vest-germanii s-au documentat, au aflat că Albania este a treia ţară producătoare de crom din lume, au plătit imediat toate despăgubirile de război; veniseră atunci, în ’41, „să-i scoată din găleată” — cum ar spune Lăcătuş — pe macaronarii Ducelui (numai de nu ar privi Enzio, peste umăr, această filă scrisă, totuşi, la o maşină Olivetti). Se pare că nemţii s-au pus pe treabă, ca să le facă un litoral ca-n filme, ceea ce e pe deplin realizabil şi rentabil, cu atât mai mult cu cât Albania are un sezon de vreo şapte luni; îmi aduc aminte, cu doi ani în urmă, era în 26 octombrie şi am făcut baie la Vlora, într-o mare limpede, reflex al cerului azur...

...Mai greu a fost când am ajuns la Roma. A trebuit să traversăm Cetatea „eternă” spre Gara centrală. Drum lung... Acolo am constatat că biletul de tren eliberat acasă, la agenţia de voiaj, trebuie „consolidat” cu încă opt dolari de persoană... Te gândeşti că „asta e situaţia” şi îţi urneşti valiza... În schimb, drumul a fost o plăcere. Stau şi mă gândesc dacă nu drumurile

sunt cele care rămân până la urmă în memorie... Adevărul e că fotbalul din ultima vreme e ca această stradă din Bari, prin care am venit de la gară şi prin care maşina se opreşte mereu, de 80 sau de 100 de ori. Şoferii s-au blazat. Nu mai înjură. Nu te mai îndeamnă: „Fă ceva, omule!“ „Ce să mai fac?“. Îşi dau seama şi ei că numărul maşinilor a crescut până la imposibil... La Atena, în pătratul central, de la Omonia la Sintagma, se circulă o zi cu soţ, a doua zi fără soţ... altfel circulaţia nu-şi mai poate merita numele. Totul stă...

Fotbalul e la fel. Parcă sunt mai mulţi. N-ai loc. N-ai timp. A ajuns să placă până şi temporizarea din faţa porţii, când cel puţin mai vezi o pasă dată cu eleganţă... Baresi îmi face impresia că este din această categorie... loveşte frumos, cum lovea pe vremuri Corso, despre care spunea Picchi că „aşa arată piciorul stâng al lui Dumnezeu”. Ce trist e că a murit Picchi... atât de tânăr... lovit de cancer... eram în Italia, în ’71, şi toate ziarele scriau despre boala lui Picchi... Ajunsese să fie răstignit pe perete... Ce tragedie! Era singura poziţie în care spunea că durerea e mai slabă... sau poate că Picchi, catolicul, în vălmăşagul ultimelor sale gânduri, s-a gândit că se va găsi cineva să-l străpungă cu o suliţă, ca să se sfârşească totul...

Da, fotbalul de astăzi e strangulat. După ce fundaşii schimbă câteva mingi, pentru a dizloca unghiurile adversarului, spun ei, fundaşul dreapta — de cele mai multe ori — încearcă să paseze puternic în adâncime, spre ceea ce se spune astăzi că mai e aripa dreaptă... Acesta se întoarce puţin ca să preia, dar, în aceeaşi clipă, e „ras” la tendonul lui Ahile... cad amândoi, arbitrul aleargă spre cei doi căzuţi, ar vrea să scoată cartonaşul galben, dar se gândeşte că, până la urmă, în acest ritm, n-o să-i mai ajungă cartonaşele, nici cele galbene, nici cele roşii... şi până la urmă o să fie el vinovatul... mai bine lipsă... ia sculaţi-vă voi, mai ales tu, înaintaşule, poate că ar trebui să-ţi dau un cartonaş pentru simulare, dar iarăşi îmi aprind paie în cap... şi o să se spună că dau tot în cel căzut... să vină doctorul, ca să mai treacă timp...

La un moment dat, stoperul sau libero-ul, stingheriţi de dezaprobările celor din tribună, care vor *circenses* — şi aici, la Bari, a existat un amfiteatru — se încumetă să paseze în profunzime spre cel care poartă — convenţional, zic eu — numărul fostului centru înaintaş... Omul nostru încearcă să preia, dar e luat „cu făraşul”... Arbitrul fluieră, tribuna mârâie — dacă vârful e al echipei locale — sau râde, dacă e invers...

jocul se opreşte şi se reia... poate că singurul moment mai frumos e acela în care interul care va repune mingea o mângâie, aşa cum mângâi căpşorul unui copil care plânge pentru că s-a pierdut de mama... Şi jocul se reia, şi iar se opreşte.... Italienii, care calculează totul, au făcut statistici la calculator şi au stabilit că uneori într-o repriză mai aspră, se joacă 23 – 24 de minute de timp efectiv. (S-a încercat să se cronometreze doar timpul „efectiv", ca la baschet, dar, spun specialiştii, ar fi imposibil, pentru că senzaţia de „timp care fuge" ar fi şi mai antrenantă).

Iată de ce, în acest moment, îmi aduc aminte cu bucurie de drumul de la Roma la Bari... Trenul a străbătut poate cea mai frumoasă zonă a Italiei... mi-e şi jenă să-i spun zonă, cuvântul e sec şi e ca o imagine în alb şi negru pe fundalul multicolor al Campaniei...

Am găsit cuvântul! În loc de *zonă* trebuie scris *provincie*, sună mai aproape... cu *Provenţa* franceză, unde se duceau pictorii în căutarea culorilor vii... uite că am uitat cine sunt pictorii italieni care au văzut lumina zilei în Campania...

DE LA MUSSOLINI LA COPPI

...Am lăsat în urmă Telese Terme... E un peisaj nesfârşit, cu vii. Ca între Basarabi şi Murfatlar... Numai că viţa e urcată în vârful aracului, pare un pomişor sau, mai exact, un pin mai puţin întunecat...

În tren am avut un ghid. Un domn foarte simpatic, care semăna puţin cu Panait Istrati... Şi povestea frumos... Avea şi o revistă ilustrată. Toţi italienii din trenuri au câte o revistă ilustrată... Am răsfoit-o. L-am văzut pe Mussolini vorbind, acum 50 de ani, în Piazza Venetto. Se împlineau în zilele Mondialului 50 de ani de când Mussolini anunţase, în faţa unei mulţimi imense, intrarea în război a Italiei alături de Hitler... Mai era o poză în care Mussolini, săltat pe vârfuri, pe peron, îi strângea mâna lui Hitler, la despărţire, führerul fiind în vagon sus... L-am întrebat pe vecinul nostru: ce părere aveţi despre Mussolini? A stat puţin pe gânduri. „Sub Mussolini am trăit mai bine decât astăzi, dar ne-a purtat în război, şi asta a adus multe nenorociri. Poate că nici nu a avut altă soluţie".

Reporterii italieni ai revistei pe care o am în mână sunt desigur mult mai tineri. Războiul a trecut de mult. Şi poate că

de aceea oferă o pagină întreagă unei amintiri sportive: în ziua în care s-a declarat războiul, Fausto Coppi câştiga „Il Giro“... Mă gândesc că am urmărit cu pasiune acel Giro... Eram suporterul lui Bartali, „căţărătorul“, dar Coppi era Coppi. Omul meu, Bartali, avea să câştige *Il Giro* peste zece ani. Pe primul l-a câştigat în 1938... în Piazza Venetto, *Il Duce* sfărâmase cariera unui mare campion. Dacă ar fi fost numai atâta...

Am ajuns la Monte Cassino... Mănăstire celebră, care a văzut luptele aprige dintre americanii care debarcaseră în Maroc, pentru a sări apoi în Sicilia, spre vârful „cismei“, urcând pas cu pas de-a lungul Apeninilor, spre Nord. Mănăstirea e în vârful muntelui, pare o cazarmă albă care „inspectează” întreaga vale presărată cu frumoase vile în trepte...

Ajungem la Benevento. Amicul nostru coboară. Coborâm şi noi, pentru a aştepta trenul de Bari. Ieşim puţin din gară. Se vede Arcul lui Traian, secolul doi... Arcul contemporan cu bătălia de la Sarmisegetuza. Arcul care omagiază victoria asupra lui Decebal. O victorie din care se va naşte un popor.

Trenul de Bari e arhiplin. Apioape ca la noi. Cade, îmi spun, mitul trenurilor în care circuli degajat. Stăm în picioare, între clasele întâi şi a doua. A doua e arhiplină. Clasa întâi e goală. Un singur călător într-un vagon de vreo optzeci de locuri. Parcă eşti tentat să filosofezi pe tema inegalităţilor, dar e mai bine să renunţi. Niciodată nu va fi altfel. Utopiile tentează, dar, până la urmă, cedează în faţa vieţii...

În spaţiul strâmt dintre clase, un tânăr ofiţer, sublocotenent, şi doi ostaşi în permisie, spre Bari, acasă. Intrăm în vorbă. Află că am venit pentru campionatul mondial. Unul din cei doi ostaşi se luminează: „Ce mai face Răducioiu? Vine sigur la, noi, la Bari. Scriu toate ziarele...” Tânărul ofiţer nu participă la discuţie. Pare distant, ceea ce mi se pare bizar în Italia. Într-un târziu, profitând de un *time-out* al discuţiei, intervine: „Pe mine fotbalul nu mă interesează. Iar de o bucată de vreme aş putea spune că îl urăsc. Urăsc stadionul cel nou, despre care se spune că e o *astronavă*. Erau atâtea de făcut la Bari înaintea acestui stadion”. Are o asprime în glas care nu-mi face plăcere. Sublocotenentul insistă: „Avem atâtea străzi ca vai de ele în Bari. Nu ne îngrijim de monumente. Cine credeţi că a dat banii pentru acest stadion? Noi, cei de la clasa a doua. Nu domnul de la clasa întâi, care se joacă acum cu calculatorul, pentru a stabili cine ştie ce dobânzi”.

Nu e prima dată când particip la asemenea izbucniri. Şi asta se întâmplă mai ales la Mondiale, unde se adună 5 — 6.000 de ziarişti. S-ar putea ca tânărul sublocotenent să ne integreze şi pe noi în *nomenklatura* fotbalului... Îmi aduc aminte, în ’78, la Buenos Aires, stăteam de vorbă cu un gazetar turc care a trăit mult timp în Franţa... Pe neaşteptate, mă întreabă: „Cum mai e pe la voi?“ Îi răspund: „Nu prea bine”... „Ba nu e bine deloc” — zice. „E greu acum” — încerc să mă apăr instinctiv, gândindu-mă că cineva poate să ne audă. Mă taie: „Va fi greu mereu”. Aş vrea să schimbăm subiectul, dar omul se înverşunează: „Ştii care e diferenţa dintre noi şi voi? E destul de simplu. La noi, cel deştept e aici sus — şi ridică arătătorul deasupra capului, iar cel, hai să nu zic, prost, e undeva jos — şi duce arătătorul în direcţia pantofului... La voi, diferenţa e mult mai mică. De aici — duce palma pe piept — şi până aici... o coboară spre curea... Aparent, modul vostru e mai etic. Dar ştii care e consecinţa? La noi înfloreşte maffia, care vrea şi mai mult, în timp ce la voi înfloreşte ipocrizia, care vrea totul”.

AMINTIRI AMARE...

Mai sunt doar două ore până la uvertura Mondialului, de la Milano. Italia aşteaptă. Televiziunea curge fără încetare. Maradona e eroul zilei. Se anunţă formaţia. Am să pun în paranteză vârsta fiecărui jucător, pentru că am impresia că a cam îmbătrânit Argentina. Deci...

Pumpido (33) — Ruggeri (28), Simon (30), Lorenzo (28), Fabbri (32) — Batista (28), Sensini (24), Burruchaga (28), Balbo (24), Maradona (30) — Basualdo (24).

Un amestec de bătrâni şi tineri. Să vedem...

Între timp, se dă la TV spectacolul Mondialului care a avut loc aseară, în prezenţa primului ministru Andreotti... Regia mizează doar pe „vârfuri”. Se cântă „Nabucco”. Iar când se cântă Nabucco... Ieri s-a cântat „La forza del destino”... Marele Verdi... Până nu de mult, Verdi era, pentru marele public, aria Violetei din Traviata... Acum, Verdi doboară toate recordurile de popularitate. Nabucco a devenit un şlagăr mondial. Ce lucru curios! A trebuit să vină o grecoaică (Nana Mouskouri), pentru ca *Nabucco* să intre în toate casele...

Mai e o oră şi ceva. Şi pentru că ar mai fi timp, daţi-mi voie să-mi amintesc de o poveste întâmplată cu prilejul Mundialului

mexican ’70... N-am putut-o povesti atunci, în „Mexico, voiaj sentimental” pentru motive pe care o să le vedeţi...

Eram la Lisabona, în 1968. Octombrie. A doua zi avea să se joace meciul Portugalia – România, la startul preliminariilor. (Partida am pierdut-o cu 3—0, dar asta nu are nici o importanţă, pentru că în cele din urmă tot aveam să ne calificăm).

Cu o zi înainte am fost la Estorial, ca să-l vedem pe Eusebio, în cantonament. Ne-a condus un prieten foto-reporter, Nuno Ferrari... Am revenit spre prânz. Eram cu colegul Ef. I. Nuno ne-a invitat la restaurantul gazetarilor. „Nu e un restaurant de prima clasă, dar e plăcut, deoarece cumpărăm pe gratis ideile altora iar... peştele viu e la doi paşi“.

Era multă lume în restaurantul ziariştilor. O lume veselă. Se cunoşteau toţi. Nuno a făcut prezentările. Masa noastră s-a umplut. În fruntea mesei se afla un bărbat mai în vârstă, director de ziar, despre, care Nuno ne-a spus că este cel mai mare comentator politic al Portugaliei. Profil fin, frunte albă, marmoreeană, barbişon à la Velasquez. Era deosebit la amabil. Îl interesa mult România. Am vorbit despre similitudinile limbilor noasstre, despre istorie, despre politica României „în calea răutăţilor”, despre zidul Berlinului şi despre multe alte, cu prudenţa atât de necesară în acea vreme. La un moment dat, au apărut doi fotografi cu blitz-uri. „Velasquez“ le-a făcut semn să facă o poză grupului nostru. Ne-am apropiat în jurul lui şi am... zâmbit. Fotografii au plecat, noi am continuat un timp şueta... S-a ridicat şi bătrânul. Înainte de a ne despărţi, ne-a întrebat unde locuim. I-am spus „hotelul Florida”, care era hotelul în care locuia echipa naţională. Noi locuiam, împreună cu regretatul nostru Teodor Mazilu, într-o mică, „bombă”, numită Pensiunea „San Lucas”. (Ne jenam să spunem că locuim acolo... Ferrari ne conducea prin faţa, „Floridei”, aşteptam câteva minute şi porneam spre Sfântul Luca, ai cărui pereţi curgeau din cauza igrasiei... Era vremea când gazetarii sportivi nu primeau nici un dolar pentru călătoriile în străinătate. În ceea ce mă priveşte, creditorii mei erau Ion Ţiriac şi Ilie Năstase).

Am ajuns la San Lucas... Am încercat să ne odihnim puţin. Dar somnul nu se lega. Şi nu numai pentru că Mazilu fuma fără întrerupere, cu ochii aţintiţi spre tavan...

La un moment dat, aproape concomitent, ne-am întrebat, eu şi Eftimie: „Oare de ce ne-a cerut portughezul adresele?“ Nici un răspuns... Şi, imediat, o a doua întrebare, tot concomitent: „Ce rost au avut fotografii?“ Iarăşi nici un răspuns. Creierul nostru,

obosit de gânduri, începea să lucreze. Aşa cum avea să lucreze apoi încă douăzeci de ani, când autocenzura gândurilor a fost atât de dureroasă...

Şi iarăşi, aproape concomitent, ne-am îmbrăcat pentru a ieşi imediat în oraş. Eram obsedaţi de faptul că „Velasquez” scrie la ora asta un articol care ar putea să ne „lichideze” acasă. Nu aveam nici un motiv — spun astăzi — dar în acea zi de sfârşit de octombrie totul creştea în mintea noastră. Am cumpărat imediat ziarul al cărui director era bătrânul nostru amfitrion. Am aflat unde e redacţia. Începea să se însereze. Pe marele bulevard central al Lisabonei viaţa curgea impetuoasă, ca luminile maşinilor noaptea, într-o fotografie realizată cu altă viteză. Am căutat redacţia. Am găsit-o destul de greu. Se întunecase. Era doar portarul. L-am întrebat unde îl putem găsi pe director. Ne-a spus că la ora asta e la tipografie. Alt drum? Ceva ne spunea că trebuie să facem un efort „pentru a scoate articolul din pagină”. Care articol? Nu ne prea dădeam seama, dar ceva ne împingea înainte. Oricum! Portarul ne-a spus *în mare* unde este tipografia. Eram într-o stare oribilă. Până acum evitasem penibilul situaţiei. În fond, doar frica ne îndemnase să credem că directorul avea să scrie despre „întâlnirea cu gazetarii români”... Eram atât de obosiţi, încât nu mai aveam puterea să căutăm o tipografie care „lucre” doar în imaginaţia noastră desigur bolnavă. Am făcut cale întoarsă, epuizaţi. Vine un moment când poţi spune „fie ce-o fi!“. Am revenit la San Lucas. Mazilu continua să fumeze. Ne-a propus să ieşim. Se apropia miezul nopţii... Dar oare când am mai încheiat noi serile de la Mogoşoaia, cu Mazilu, înainte de miezul nopţii?

Am ieşit. Nu-i puteam spune nimic. Ne jenam. Acum regret. Mazilu ar fi putut scrie o nuvelă de mare profunzime psihologică, poate la nivelul „Făcliei de Paşti”.

Am umblat în neştire. Urmăream în minte procesul tipografic. Acum, articolul care ar fi putut însemna sfârşitul era la rotativă, în aşteptarea zorilor, care aveau să-l trimită la chioşcuri.

Am revenit la San Lucas. Era aproape trei. N-am putut dormi. Totul creştea, până la neverosimil. Amestec de frică şi ruşine.

N-am mai avut răbdare. Ne-am sculat din pat. Era cinci şi jumătate. Trebuia să fugim până la primul chioşc. Să vedem dezastrul... Era în toată panica asta şi o amintire de la Madrid... La terminarea unui meci, un ziarist spaniol s-a apropiat de noi — eram patru — şi ne-a rugat să-i arătăm cărţile de acreditare. I le-am arătat. A scris numele şi ziarul. Nu ne-am dat seama de ce

are nevoie de nume. (Ne-am zis atunci că poate ar vrea să ne invite la un cocktail, aşa cum se obişnuieşte uneori, după meci. Dar n-a fost asta). A doua zi, luând din întâmplare un ziar, am văzut pe o jumătate de pagină „declaraţiile noastre după meci“. Să vezi şi să nu crezi! Nu scosesem nici un cuvânt. Flăcăul fusese foarte operativ. „Compusese” patru declaraţii. Nici măcar nu erau foarte departe de părerile noastre...

Amintirea acestei întâmplări stăruia şi îşi făcea efectul... Am alergat spre chioşc. Aş... Era închis. Nici nu putea să fie deschis. În occident totul începe cu vreo trei ore mai târziu şi se încheie cu vreo... cinci ore mai târziu. Să fie oare şi ăsta plusul lor de eficacitate?

Ce era de făcut? Am aşteptat. La ora aceea, pe marele bulevard erau doar gunoierii, care aruncau sacii de plastic în dube...

Pe la nouă s-a deschis chioşcul. Am cumpărat toate ziarele posibile. Am început să le răsfoim cu febrilitate. Căutam în primul rând fotografia în care îl încadrasem pe „călăul“ nostru. Parcă, nimic. Am luat-o de la capăt. Eram pe jumătate salvaţi. Cei de la ambasadă n-au chef să citească toate paginile. Se uită în primul rând la poze... Apoi am început să citim titlurile. Pagină cu pagină. Iarăşi, parcă nimic. Apoi am schimbat jumătăţile de maldăre care ne reveneau. Tot nimic. Am răsuflat uşuraţi... Scăpasem de ideea că suntem „duşmani de clasă”.

Se făcuse nouă şi jumătate. Ne-am zis că Tudor doarme. Am pornit spre „Florida”. Am intrat în hol. La recepţie am întrebat dacă fotbaliştii români s-au trezit. Recepţionerul ne-a privit cu atenţie. „Asta ce-o mai fi?“ Ne-a întrebat dacă nu suntem ziarişti români. Am răspuns că da. „Dar de ce?“ S-a întors spre pătratele cheilor şi a scos patru sticle învelite frumos în hârtie de lux. A adăugat câte o carte de vizită în învelişul sticlelor. „Sunteţi Ioan Chirilă şi Eftimie Ionescu?“ Am răspuns că da. „Domnul Figueroa v-a trimis aceste sticle... Pe cărţile de vizită, „domnul Figueroa” scrisese câteva rânduri de salut „în amintirea unui dejun deosebit de călduros”.

Am luat sticlele cu un efort de degajare care încerca să facă uitată „făclia” care continua să ardă — de jenă, ca să nu spun mai mult — în creierele noastre... Erau două sticle de *Porto*, pentru fiecare. Vin de Porto foarte vechi. Vin de expoziţie, cum s-ar spune pe la noi... Am plecat spre San Lucas... Şi am dormit somn greu...

GÂNDURI LA START

Ar mai fi o oră până la uvertura Mondialului... Se pare că toate recordurile TV vor fi bătute. Vor fi peste 20 de milioane de telespectatori azi în Italia... Spectacolul de deschidere e mai *modern*, cum se spune. Lipsesc braziliencele cele frumoase care dansau samba pe pistă, acum 16 ani, la Frankfurt pe Main. Lipseşte şi Pelé, care a făcut atunci reclamă pentru *Pepsi*, împreună cu Uwe Seeler şi cu doi copii-mascotă... Festivitatea de acum pare la discreţia modei. Manechine frumoase trec pe pistă, unduindu-şi mătăsurile... Îmi aduc aminte, tot la Frankfurt, au fost faimoşii *sbandieratori fiorentini*, cu mişcările lor „medievale" sugerând steaguri pe creneluri şi, oricum, faptul că *Il calcio* a apărut la Florenţa, în Piazza Signoriei, cu amănuntul — neconfirmat, desigur — că Michelangelo însuşi ar fi jucat frumosul joc *di calcio* în piaţa pietruită din faţa Basilicei Santa Croce.

...Ar mai fi un sfert de oră... Am spus Santa Croce? Sfânta cruce e invocată mereu, aici, în Italia. Dar iată că ieri, mergând la gară, ca să aşteptăm un coleg, însoţit de un prieten din Australia, venit în Italia pentru Mondialul României, i-am văzut coborând posomorâţi, de parcă ar fi descins pe cine ştie ce banchiză, nu în Italia...

Ce s-a întâmplat? Amicului din Australia i-a fost furată borseta cu 3.500 de dolari. Dar cum? E de neînţeles. Erau în cuşetă, închiseseră uşa, trăseseră şi siguranţa, dar nu a fost deajuns. Gum să explici acest furt demn de un scenariu? Cel păgubit nu excludea introducerea unui spray somnifer prin gaura uşii. Sau, o altă variantă, demnă de Colombo, legată de existenţa unei uşiţe ascunse în peretele cuşetei. Altă explicaţie nu exista.

Sosirea celor doi a adus un nor negru deasupra însoritului Bari. Sigur că aşa ceva se poate întâmpla oricui şi oriunde, dar parcă întâmplările astea aleg mereu Italia. La Mundialul spaniol, în faţa hotelului *Paco* din Sevilla, mi-a fost furat paşaportul. Doi tineri au trecut în viteză, pe o motoretă, iar cel din spate mi-a smuls sacoşa în care se aflau paşaportul şi alte câteva lucruri. N-am scris în *Espana* această întâmplare. Nu era de *bon ton*, totdeauna existând bănuiala că tu, deşi „om de tip nou", să fi negociat paşaportul. Cei care mă compătimeau pe

trotuar, contemplând şi ei, neputincioşi, motoreta care îşi luase zborul, îmi spuneau că e „stilul italian“. (În copilărie, îmi aduc aminte, veniseră cazacii din Kuban, spectacol de virtuozitate pe cai; în plin galop, călăreţul prindea batista aşezată în iarbă şi îşi continua drumul. Noi, copiii-spectatori, eram uimiţi de îndemânarea cu care cazacii rulau în şa, cu capul până la pământ, pentru a „fura“ batista din iarbă. După cincizeci de ani, tinerii tâlhari italieni folosesc acelaşi sistem; singura deosebire e că acei formidabili călăreţi-virtuozi, care aveau şi multe alte numere de atracţie, treceau din om în om şi, mai ales, din copil în copil, pentru a primi în căciula lor de astrahan, cei câţiva lei pentru acea după amiază de măiestrie).

Atunci, la Sevilla, după ce mi s-a furat paşaportul, am pierdut cinci zile pentru recuperarea lui. Am fost nevoit să-mi schimb şi itinerariul. A trebuit să plec la Madrid, să renunţ la itinerariul iniţial spre Barcelona, pentru grupa Italia, Brazilia, Argentina. Am făcut câteva drumuri la ambasadă, zilnic, şi am văzut, printre picături, meciuri lipsite de har, cu Anglia, Germania şi Spania. „Mundialul“ fierbea *dincolo*, la Barcelona. Tâlharii-juniori aveau să arunce paşaportul în cine ştie ce cutie de gunoi. Aveam să-l recuperez peste exact patru ani... Era prea târziu. Obţinusem unul nou pentru călătoria în Mexic, unde „stilul Italian” nu a mai funcţionat...

Şi-acum, pentru că mai sunt cinci minute până la uvertura Argentina — Camerun, cred că e momentul să vă spun cum am obţinut banii necesari călătoriei pentru Mundialul ’82...

Spre sfârşitul lui ’81, îi propun într-o doară Marianei Borg să-i redactez o carte de dimensiuni reduse, în care să-şi depene amintirile din lumea tenisului, avându-l bineînţeles în prim plan pe Björn. Mariana pare tentată de idee. O vizitez în apartamentul de pe Dorobanţi, stăm ce stăm de vorbă şi încep să scriu. (Cartea era destinată unei edituri engleze).

Am lucrat într-un timp record. Cam o lună. Paralel, cartea a fost tradusă de un tânăr român care vorbea perfect englezeşte. Îmi aduc aminte cu plăcere de acele zile şi nopţi în care motivaţia specială era voiajul în Spania Mundialului. La încheierea ultimei pagini, am dat titlul „My husband, the King“. Soţul meu, regele... Mi s-a părut un titlu inspirat. Borg era *the King*, mai ales în lumea aristocratică a Wimbledonului, unde triumfase de cinci ori... Două momente din carte nu pot să le uit. Tie break-ul de 38 — 36, poate cel mai lung din istoria tenisului, şi o seară de ajun, la Wimbledon, când Bergelin,

antrenorul lui Börg, racorda rachetele în vederea partidei de a doua zi. Îmi aduc aminte că cei doi adunaseră cam patruzeci de rachete, le-au ascultat pe toate, ca doi veritabili acordori de pian, şi le-au ales pe cele mai bune. Apoi le-au numerotat de la 1 la 6 şi au considerat lucrul încheiat. Din camera de alături a hotelului, Mariana asculta un adevărat concert de muzică preclasică, aşa cum avea să-mi spună în amintirea acelei seri.

Cartea a apărut la Londra şi — aşa cum mi-a spus Mariana — a avut succes. Englezii i-au schimbat titlul, pentru un plus de publicitate. Noul titlu a fost „The match of Love“, adică meciul iubirii — aluzie la partida de dublu demonstrativă care se disputase cu doi ani în urmă, la Londra, între perechea Mariana Börg — Bjorn Börg şi Chris Evert — John Loyd, acesta din urmă fiind soţul marii campioane din vremea în care titlurile de prim rang la tenis nu reveneau copiilor, aşa cum se întâmplă astăzi. (Chiar ieri, aici, la Centralul de presă, am văzut-o pe Monica Szeles câştigând titlul la Roland Garros).

Şi-acum, stop! Vă rog să iertaţi aceste paranteze, dar mi-am zis că nu e chiar atât de lipsit de interes să ne amintim de unele lucruri care nu se puteau scrie. Cum aş fi putut scrie că Mariana mi-a asigurat voiajul în Spania, în urma unei cărţi pe care am scris-o pentru... Londra?

GLI OCCHI DE TUTTO IL MONDO

Au apărut jucătorii. E momentul să pun punct. Voi reveni, cu permisiunea dumneavoastră. Mai sunt atâtea şi atâtea de spus. Deocamadată, Maradona e în toate paginile şi pe toate canalele TV.

Ziarele parcă vor să-şi iasă din teascuri. Nu există ramă care să le prindă în formatul paginii. Maradona e importatorul. O fotografie uriaşă, pe toată pagina, îl înfăţişează în momentul plecării, uşor aplecat pe piciorul de sprijin, piciorul acela de halterofil, semănând cu al celebrului Suleimanov.

„Maradona se prezintă în faţa a 115 ţări!“, un titlu care e cules cu... trompeta. Maradona, marea speranţă a Argentinei!

Pe San Siro flutură steagurile. Spun San Siro, pentru că sună mai frumos decât numele actual, Giusepe Meazza. Acesta din urmă va fi un nume pentru mileniul trei, când San Siro va dispare treptat, aşa cum dispare vârful cizmei italiene, spre Messina, de la 11.000 de kilometri înălţime, când vii de jos,

tăind tocul de la Taranto, oraşul acesta frumos, ascuns între talpa cizmei şi tocul ei. (Suntem la Bari, pentru partida de mâine, România — U.R.S.S., avem câteva zeci de kilometri până la Taranto şi — cine ştie? — poate că o să ne repezim într-acolo. Pentru că refrenul nostalgic „Mai suna-vei dulce corn...“ revine mereu...).

Toată Italia e în faţa televizoarelor. Exceptându-i pe fericiţii de pe San Siro. Sunt în aceste momente, în *el palco d'onor*, trei preşedinţi de stat (Brazilia, Argentina şi Paul Byia, acesta din urmă, modest şi retras, fiind preşedintele Camerunului, mielul pe care lupul, Argentina, urmează să-l sfâşie.)

Candiddo Cannavo îşi cântă satisfacţia şi revanşa, sfidându-i pe cei care s-au îndoit de capacitatea organizatorică a Italiei... El strigă cu voce de stentor: „Denigratorilor, catastroficilor, plângăreţilor, defetiştilor! Astăzi porneşte la drum Mondialul. Îmi imaginez deziluzia voastră. Aţi încercat totul ca să puneţi beţe în roate, dar acum nu aveţi ce face. *Începe cu adevărat*, odată cu solemnitatea de pe monumentul San Siro şi pe fondul cerului milanez, pe care flutură acum steagul efortului concret”.

Urmează alte arii de aceeaşi respiraţie, dacă nu mai mare. Citesc cu uimire un superlativ inedit. Cannavo scrie negru pe alb: „Mentre il *senzationalissimo* delle cifre...”. N-am mai întâlnit superlativ peste acesta într-o asemenea spirală fără sfârşit. Dar numai într-o asemenea ţară, care vorbeşte cântând, ar fi putut să apară Fred Buscaglione cu al său „Guarda che luna” care înfăşoară cu modulaţiile sale până şi turnul din Piazza San Marco.

Iată, însă, că în mijlocul acestui entuziasm general, în care Maradona şi echipa lui sunt „a doua Italie”, un domn mult mai ponderat, Ludovico Maradei, îmi oferă o mostră de echilibru şi bun simţ:

„Vom şti astăzi dacă Argentina are posibilităţi reale de a-şi apăra titlul şi dacă Maradona va fi în continuare capabil să inventeze *squadra, gioco, gol* şi să cucerească un alt mondial. Se spune că micul Camerun nu este chiar la înălţimea unui asemenea duel. Oare asta să însemne o victorie netă asupra africanilor? E mai bine să nu punem bază pe un rezultat *eclatante* în această partidă de uvertură. Experienţa ne spune că la start nu a prea strălucit nimeni, că au abundat rezultatele de 0—0 şi că victoriile sunt rare. Presiunea extraordinară care se exercită din toate părţile, responsabilitatea enormă, *gli occhi de tutto il mondo* care sunt aţintiţi asupra partidei, toate

acestea fac practic imposibilă o exprimare *al meglio* (superioară). Maradona a mai suferit o mare deziluzie la un alt start negativ. La Barcelona, în 1982, Argentina a fost învinsă în mod neaşteptat de Belgia şi Mondialul său a fost un dezastru... Maradona pretinde că starea sa fizică e mai bună ca în Mexic. Se supără pe faptul că echipa sa nu e prea luată în consideraţie de către cronicari şi promite o *vendetta*. Dar, ori de câte ori Maradona ridică vocea, înseamnă că e îngrijorat. Şi are destule motive. Să ne amintim seria infinită a meciurilor slabe din ultima vreme. Bilardo nu duce lipsă de justificări. Adevărul e că, în comparaţie cu Mexicul, *restul* Argentinei e net inferior şi nu oferă garanţii de omogenitate. (Cei 11 s-au întâlnit în ultimul moment). Maradona va fi, probabil, mare, dar cine îi va întinde mâna? Iată prima întrebare care se pune astăzi pe San Siro. Iar răspunsul îi interesează şi pe azzurri".

...Sunt departe de San Siro, tocmai la Bari, dar iată că tribuna de onoare a stadionului e la numai trei metri, cât cere noul zeu al lumii moderne, Televiziunea. Aşa se face că îi avem chiar în prim plan pe cei patru preşedinţi de stat — Carlos Menem, amicul lui Maradona, care seamănă mult cu Julio Iglesias, brazilianul Fernando Collor de Melho, italianul Francesco Cossiga şi amintitul Paul Byia, camerunezul. La doi paşi, doi prim-miniştri — Julio Andreotti şi Petre Roman, fosta speranţă a „Stelei", care aud că va pleca imediat la Bucureşti, pentru a reveni mâine la Bari, pentru debutul echipei noastre. Nu-mi displace deloc ideea că un premier român are timp pentru fotbal. Până acum s-a practicat distanţa, turnul de fildeş. Timp de 25 de ani, fostul *el conducator*, cum scriu italienii în revistele lor ilustrate, n-a fost la teatru şi nici măcar la o partidă de fotbal. În schimb, a avut sadismul de a anunţa transmisia unei partide în direct cu puţin timp înainte de începerea meciului, printr-un telefon scurt, bineînţeles pe firul scurt, între numeroasele *hors d'oeuvres* şi supa de fazan... Era exact ora la care iubitorii fotbalului, temându-se că „nu se mai transmite", se înghesuiau în tramvaie, spre Maior Coravu sau spre 13 Septembrie, pentru a constata apoi că ar fi putut să rămână acasă, unde erau destule de făcut chiar în pauza transmiterii televizate...

Au apărut echipele. Toate privirile şi camerele sunt aţintite asupra lui Maradona. Îl văd mai grav decât m-aş fi aşteptat. Şi nebărbierit. Unii dintre jucătorii noştri nu se bărbieresc din superstiţie. Poate că Maradona gândeşte la fel... Apropo de

jucătorii noştri... Timp de decenii, mulţi dintre ei şi-au făcut la noi cruce la intrarea pe teren. O cruce care nu a putut fi eliminată de regizorul transmisiei. Unii dintre ei au fost aspru criticaţi pentru asta. Dar nimeni nu a putut face nimic. Jucătorii noştri şi-au făcut cruce mult înainte ca televiziunea să practice excesiv transmisiile liturghiei, care mi se par cele mai artificiale, deoarece se întâmplă uneori să vezi un diacon făcându-i cu ochiul operatorului, pentru corectarea poziţiei, ca să nu mai spun că e supărător faptul că luminile se pun ca la teatru: „Aprinde, te rog, reflectorul cinci şi apoi treci pe trei".

Rugăciunea e o convorbire cu tine însuţi. Ea nu se leagă cu spectacolul. Intraţi odată în mica biserică Stavropoleos din spatele fostei Poşte Centrale şi veţi renunţa la ideea de a privi spectacolul liturghiei care e un *show* în replică la alte *shows*-uri.

...Maradona pare într-adevăr preocupat. Îi priveşte pe toţi ai lui şi îşi spionează adversarii. Bilardo, cu gâtul lui de cocor în zbor şi cu agitaţia sa permanentă care merge până acolo încât ai impresia că e saşiu, se mişcă în zigzag, face piruete, revine, pleacă, dirijează o orchestră imaginară, trădând o stare de surescitare neobişnuită pentru calitatea lui de *comissario tecnico* al echipei campioane mondiale.

Apar portretele jucătorilor. Maradona e singurul dintre cei care au jucat în Spania. Ar fi putut să fie Valdano, pe care Maradona i l-a cerut lui Bilardo, dar, în cele din urmă, s-a renunţat. Ar fi putut să fie şi Ramon Diaz, dar pe acesta l-a refuzat Maradona, care e stăpânul, e Bozoncea în această brigadă de *gauchos* adunaţi peste noapte, pentru că nici nu se poate altfel: fotbaliştii argentinieni luptă şi ei, cum pot, împotriva inflaţiei din ţara lor care face ca la un contract semnat în ianuarie — să zicem 1.000 de dolari pe lună — să iei, dacă nu ai fost prevăzător la specificarea plăţii în valută, doar 100 de dolari în decembrie. În aceste condiţii, fotbaliştii argentinieni, chiar cei foarte, foarte tineri, pleacă aiurea; unii se duc şi în Japonia, unde yen-ul e sigur şi rămâne pe poziţie tot anul... Am citit în France Foot-ball că unii fotbalişti argentinieni — desigur, nu din prima linie — se angajează chiar cu *trei sute* la Tokio.

Iată de ce Bilardo are dreptul să fie nervos în acest moment în care toată ţara aşteaptă, fără să ştie că au fost şi sunt atâtea probleme.

SINGUR, ÎMPOTRIVA TUTUROR...

A început jocul! Sunt anunţaţi 73.780 de spectactori, cu încasări de cinci miliarde fără douăzeci de milioane. (Împărţiţi la 1.230 şi o să aflaţi suma în dolari.)

Maradona e fluierat de întreg stadionul. Ştie Milano ce ştie! Maradona a cucerit al doilea titlu pentru Neapole şi Nordul nu-l iartă... Dar de ce numai Maradona? Probabil că mâine sau poimâine va veni rândul brazilianului Careca sau chiar al italianului Carnevale, care joacă tot la Neapole, cu singura diferenţă că nu sunt ameninţaţi cu moartea, ca Maradona, dacă părăsesc „dulcele Napoli". (Ameninţările au fost un fapt real. E la mijloc o *Camora*, adică Mafia napolitană)...

Maradona priveşte tribunele cu un amestec de dispreţ şi de resemnare. Dar, în minutul trei, aruncă o pasă cum numai el ştie, spre Balbo. Aş spune că Balbo s-a... dar am să renunţ la calambur... ar fi ieftin în această seară frumoasă. Gol ratat! „Leii neîmblânziţi" par foarte aprigi. Nu mi se par deloc complexaţi. Îl rad pe Maradona cu secera. Vautrot fluieră fault şi ia o porţie de fluierături egală cu decibelii lui Dieguito, ca la Barcelona, acum opt ani, pentru că anii au trecut şi iată că în septembrie o să împlinească 30 de ani... Argentina nu joacă deloc grozav. Am citit ieri, undeva, cred că în „Mezzogiorno", că Argentina a ajuns să aibă un jucător şi jumătate (Maradona + Burruchaga), în timp ce Germania Federală, Italia sau Olanda au cel puţin 6 — 7... S-ar putea să fie chiar aşa, deoarece Ruggeri, Batista şi mai ales Lorenzo, care joacă la Bari, se mişcă precum melcii, lăsând impresia că „leii neîmblânziţi" formează o mare echipă... Massing îl coseşte din nou pe Maradona. „Buldogul" argentinian îşi priveşte adversarul. Pare să spună: „Ce mai vreţi, mă, până când?" Şi se ridică imediat, ca să taie ceva din fluierături, pentru că, între timp, ele au crescut mult în intensitate, deoarece Vautrot i-a arătat un cartonaş galben lui Massing...

Camerunul încearcă un atac timid. Urale! „Să tot joci pe muzica asta! " — cum ar spune Rică Răducanu, care a ratat Parlamentul, primul surprins fiind el însuşi: „Dar lasă că o să mai fie alegeri"...

Bilardo îi face semne disperate lui Maradona să meargă înainte, pentru că nu are nici un atacant. „Nu ţi-am spus eu Carlos — pare să spună Maradona — că trebuit adus Valdano?

Cine să mai sară acum la cap?“ Şi camerunezii au un singur vârf, O. Biyik, dar el parcă îi trage înainte pe Ebwelle şi chiar pe Massing, care cum simte că Maradona încearcă să mai răsufle, a şi ţâşnit în atac. La capătul primelor douăzeci de minute, campionii mondiali scapă de gol ca prin minune. Omam Biyik centrează, se duce întins Makanaky, Pumpido iese, dar nu reuşeşte să blocheze, mingea stă gata să intre în poartă, dar Lorenzo, cu un mare efort reuşeşte să degajeze, la un pas de autogol.

Se-ngroaşă gluma. N’Dip îl faultează dur pe Maradona — al câtelea fault? Am impresia că de astă dată Diego nu se va mai ridica, dar iată-l în picioare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Vautrot nu pare influenţat şi scoate un nou cartonaş galben pentru libero-ul camerunez... Şi încă unul pentru Sensini, care prinde mingea cu mâna... Argentinienii sunt de nerecunoscut. Crainicul radio rosteşte patetic: „Acum, Argentina se apără... Maradona e singurul care mai inventează câte ceva“. Fluier de repriză. (În sfârşit, scriu corect repriză. De cele mai multe ori scriem *prima repriză* şi a doua repriză. Dar, la fotbal, există o singură repriză, adică reluarea, adică *ripesrsa* cum spun italienii... Cu alte cuvinte, repriza începe în minutul 46. Dar, aşa ne-am obişnuit şi aşa scriem. Uneori caut să evit greşeala cu „la reluare” sau „după pauză”, ca să nu par pedant, dar alteori mai uit... Există erori care se consacră prin repetiţie... Spunem *pricomigdale*, şi nimeni nu se gândeşte să spună altfel, când, de fapt, este vorba despre picromigdale, în traducere netă — migdale amare...

A APĂRUT CANIGGIA

...A apărut Caniggia în locul lui Ruggeri. (Era şi timpul). Deodată media de vârstă a echipei scade cu o jumătate de an. Îmi place acest Caniggia. L-am văzut de două ori cu ruşii, în Cupa U.E.F.A. Joacă la Atalanta. Vârf de viteză mare. Vă aduceţi aminte? Blondul acela care combina cu suedezul Stromberg, în echipa italiană. Purta chiloţii suflecaţi, cum îi suflecam noi, pe vremuri, copii fiind, când ne aruncam în Dunăre între ora de latină şi desen, pierzând-o pe „a doua”.

Cu Caniggia, Argentina are parcă mai multă viaţă. Dar Camerunul continuă să conducă dansul. Massing stă lipit de Maradona... Argentinienii greşesc mereu pasele. Unde e echipa,

care trecea mingile ca mărgelele, printr-o sfoară invizibilă? După un sfert de oră, Caniggia porneşte din nou la drum, un apărător încearcă să-i taie drumul, scapă Caniggia, încă unul, scapă din nou, se dezechilibrează, aleargă ca gâsca prin apă, e atacat şi se prăbuşeşte, faultat a treia oară. Arbitrul Vautrot îl elimină direct pe K. Biyik. Comentatorul e revoltat. „A fost un fault de joc, şi nimic mai mult!“ A fost influenţat, poate, de dezechilibrarea lui Caniggia, care ştie — se pare — tehnica narcotizării arbitrului. Comentatorul nu se lasă: „Dacă noile dispoziţii FIFA vor fi interpretate astfel, nu se va ajunge la nimic bun. Ori se va ajunge la o uniformizare a regulilor şi interpretărilor, ori se vor perpetua destule nedreptăţi”.

Camerunezii se dau de ceasul morţii. Au rămas în zece! S-a deschis drum spre victoria la scor a argentinienilor. Dar momentul de slăbiciune al „leilor” durează foarte puţin. Ei pornesc la atac, în nouă. Lovitură liberă în favoarea Camerunului. Se bate lung, Lorenzo sare la cap, respinge, dar celălalt Biyik adică cel rămas în teren, Omam, se înalţă cu o detentă neaşteptată şi loveşte balonul în jos... Pumpido plonjează, dar — oh, Doamne! — când e „să se-aleagă praful”, cum ar spune fotbaliştii, mingea se strecoară pe sub braţul lui drept... „Leii” se aruncă unii peste alţii, ca şi cum şi-ar disputa o căprioară, stadionul e în delir, Maradona e pedepsit! Camerunul a marcat în zece! Şi e minutul 66!

Bilardo sare din cuşcă. Are privirea pierdută... Cere o schimbare. Iese Sensini, un apărător, şi intră Calderon, un vârf. (Acum chiar că nu mai contează dacă apărarea rămâne descoperită; e ca la hochei, când intră în joc şi portarul). Maradona se cufundă şi el, treptat, în nisipul mişcător al echipei sale. (Nu i-a întins nimeni mâna).

Meciul se apropie de sfârşit... Centrează Caniggia. Reia Balbo, pe lângă. Portarul N’Kono este imperturbabil. O frumoasă siluetă neagră pe fondul verde al lui San Siro. Mai sunt trei minute. Stadionul ovaţionează continuu... Marea surpriză se conturează. Atacă dur Massing. Vautrot scoate din nou cartonaşul roşu. Massing l-a avut şi pe cel galben. Nu există o altă soluţie. „În afară de cazul că Massing ar fi fost argentinian — îmi şopteşte insinuant şi, poate, justificat, colegul Gheorghe Nertea, fost jucător la Steaua, Jiul şi ICO... Camerunul joacă în 9! Cu campionii lumii! Şi conduce!!!! Maradona a renunţat de mult... De unde nu ai, nici Dumnezeu nu cere... Fluier final, în mijlocul unui entuziasm total. Cel puternic — sau presupus

puternic — a fost răpus... Iar cei care au susţinut că Argentina a câştigat campionatul lumii cu mâna lui Maradona, câştigă teren... Bilardo e sfârşit... Maradona şi-a băgat şi mai mult capul între umeri.

ARE CUVÂNTUL PELÉ...

Am adormit greu. M-am trezit la patru. Sunt atâtea impresii... Facem atâtea calcule... Azi ne aşteaptă ziua cea mare... O să mergem de dimineaţă la Centrul de presă. De acolo, pe câteva trepte de marmoră, vom urca în tribuna presei... Aş fi vrut să scriu câteva cuvinte despre uvertura Mundialului, despre acest k.o. al lui Maradona, dar am găsit ceva care vă interesează desigur mai mult: un articol al lui Pelé însuşi despre Argentina şi Maradona. Articolul se intitulează „Maradona, singurătatea unui star abandonat". Iată câteva fragmente...

„...Nu sunt sigur că voi putea înţelege cauzele acestei înfrângeri a Argentinei. Randamentul echipei s-a modificat net faţă de Mexico '86. În ceea ce mă priveşte, nu cred că am văzut vreodată o Argentina atât de mediocră. Sărmanul Maradona! Cred că se simte tare singur. În viaţa mea am văzut mulţi jucători mari, de la Di Stefano la Pippo Rossi, de la Carrizo la Fillol, de la Ramos Delgado la Perfumo. E trist să vezi un jucător atât de mare ca Maradona complet izolat. Nu văd cum se poate disputa un mare Mondial cu o „asistenţă" atât de fragilă din partea coechipierilor. Fotbalul e un joc colectiv. E adevărat că se poate imprima o linie jocului şi printr-un efort individual, aşa cum a făcut-o Diego în Mexic, la ultimul Mundial. Dar e nevoie şi de un ajutor concret din partea coechipierilor. Acum înţeleg cât de mult contau Valdano, Brown, Enrique. Oare e posibil ca Argentina să nu mai fi produs jucători de valoare?

Ştiu că Bilardo se lamentează pentru faptul că are mulţi titulari care joacă în afara Argentinei, dar aşa se întâmplă şi cu alte echipe. Ar fi trebuit să fie prezentaţi jucători mai buni, cu atât mai mult cu cât nu toţi joacă în străinătate. Ruggeri, de exemplu, care joacă la Real Madrid, nu e un jucător de supraclasă. Din ceea ce am văzut pe San Siro, mi-e greu să cred că Argentina s-ar califica. Sunt lenţi în toate sectoarele, fragili în contre, lasă spaţii prea largi şi au o apărare prost organizată. Nici o amintire din Argentina pe care o cunoaştem.

În realitate, Camerun nu a exploatat la maximum ceea ce sud-americanii i-au oferit. Dar şi-a demonstrat buna organizare, mai ales în zece, şi a meritat victoria. Unii jucători sunt de valoare deosebită, începând cu Omam Biyik, care joacă în Franţa. Dar mai sunt şi alţii, şi în primul rând N'Kono, un portar eu un rol decisiv în rarele ocazii în care Argentina s-a dovedit periculoasă. N'Kono e un portar de supraclasă şi un om cu mare experienţă. Dar, toată echipa este alcătuită din jucători rapizi, prompţi în contraatacuri, cu un bun control al balonului. Sunt încă oarecum primitivi în presingul din cîmpul advers, dar au intrat de pe acum în istorie, în manualele fotbalului mondial şi al celui... argentinian. Cu Camerun şi cu Africa, un fotbal nou intră în seenă.

O singură observaţie — jocul violent, bine strunit de arbitru, un joc care a costat destui franci elveţieni echipa Camerunului, dând antrenorului sovietic Nepomniacii unele probleme de formaţie. În ceea ce priveşte Argentina, aş fi foarte trist dacă nu s-ar califica. Ieşirea din scenă a lui Maradona ar fi un mare handicap pentru întregul Mondial. La ce se gândeşte Diego? Cum se simte el singur şi fără nici un sprijin în echipă? Nu am mai văzut un jucător atât de singur pe teren. La ce se gândeşte Bilardo? Şi preşedintele Menem? Oare ar fi putut Ramon Diaz să schimbe lucrurile? Nu am un răspuns. Un lucru este, însă, sigur. Caniggia ar fi trebuit să joace din primul minut. Greşeala la gol a lui Pumpido a fost mare, dar cauzele înfrângerii Argentinei vin mult mai de departe".

„IL GIORNO DI PROTASOV"

Şi-acum, să vedem ce spun ziarele despre partida U.R.S.S. — România, care începe peste câteva ore... Titlu mare, pe toată pagina: „Il giorno di Protasov". Urmează un destul de lung interviu pe cinci coloane. Nouă ne sunt rezervate doar trei.

Franco Tomati începe prin a-l compara pe Protasov cu Van Basten. „Vârful" sovietic zâmbeşte uşor stingherit, se gândeşte dacă e bine sau nu să răspundă şi apoi se decide ca un „vârf" veritabil, spunând... fără preluare: „Comparaţia mă onorează, numai că în timp ce Van Basten câştigă miliarde de lire pe an, eu câştig 1.000 de ruble pe lună. Din păcate, deşi unele echipe italiene ar vrea să mă transfere, nu am încă 28 de ani, aşa cum prevede, în această situaţie, regulamentul Federaţiei noastre.

Aşa stând lucrurile, cea mai mare dorinţă ar fi să îmbătrânesc cât mai repede”. (Gândurile unui tânăr de 26 de ani, care, în mod normal, ar trebui să se roage doar ca timpul să se scurgă cât mai lent...).

„Il giorno di Protasov” e un titlu care spune clar că favorita partidei România — U.R.S.S., în concepţia gazetarilor italieni, este echipa lui Lobanovschi. Şi poate că este firesc să fie aşa. Ruşii i-au învins pe italieni la „europenele” din Germania federală şi au fost la un pas de a câştiga titlul suprem în compania Olandei, pe care o şi învinseseră în cadrul grupelor. Dar marele nostru defect, al cronicarilor, este acela că „încremenim” în palmarese şi uităm că timpul curge.

„Speranţele noastre?“ — se întreabă Protasov. „Cred că vom putea ajunge în semifinale. Sigur că Mihailicenko, pe care l-am pierdut, în urma unui accident, la Tel Aviv, este de neînlocuit, dar ne-am pregătit bine... Totul se leagă de partida de astăzi... După atâtea şi atâtea eforturi de pregătire, jucăm totul pe o carte în numai 90 de minute”... Iată o declaraţie care onorează echipa României, în mod indirect. Dacă un jucător de clasă ca Protasov, care speră să ajungă cu echipa sa în semifinale, nu exclude că partida cu România are un caracter decisiv, adică una în care, ca în filmele de western, se joacă *potul*, sub privirile înfricoşate ale chibiţilor, înseamnă că valoarea „tricolorilor” a crescut mult chiar la bursa celor direct interesaţi, adică a jucătorilor...

„MAŞINA DE ESCAVAT CIFRE”

Aici, la centrul de presă, e foarte frumos şi mai ales foarte curat. Totul luceşte. Centrul de presă e lipit de marele stadion San Nicola, despre care barezii spun că e o autentică astronavă care e gata oricând să-şi ia zborul spre lumea din care a venit, adică lumea mileniului trei. Acest „San Nicola” e un reper al oraşului, aşa cum turnul Eiffel sau cupola lui Michelangelo de la Roma sunt marile puncte fixe ale Parisului şi Romei... Stadionul, bătut mereu de soare, se apără cu copertinele sale fragile ca aripile de fluture — influenţa „aripilor” de fluture de pe Olympia Stadion din München este vizibilă. Centrul de presă e o adevărată oază de aer condiţionat. Şi nicăieri nu e mai plăcut aici, la Bari, acest Bari care arde sub puterea soarelui adriatic.

Centrul de presă este dominat, mai mult decât oricând, de electronică. Toate cele 50 sau 60 de ecrane ale computerelor de pe mese clipesc ca într-un film de *science fiction*. Dacă apeşi pe una din cele vreo 50 de clapete ale computerelor, desenezi, fără să vrei, tot felul de figuri. La un moment dat, încep să-mi dau seama că desenele se „nasc“ dintr-un cub asemănător cu jocul colorat unguresc care a circulat multă vreme printre copiii Bucureştiului. După câteva încercări, descopăr butonul „de la care porneşte totul“. Apar secţiunile... Formaţii... Elemente de istorie... Date, jucători... ş.a.m.d. Dar, îmi dau seama că totul e foarte complicat. Apelez la un operator. Omul se aşează la lucru, apasă expert pe câteva butoane şi reuşeşte să ajungă la informaţiile legate de meciuri... Apare fişa tehnică a partidei Camerun — Argentina... Asta îmi face plăcere. Din desaga imensă dar atât de concentrată a computerului apare, ca dintr-un străfund, diamantul mult căutat... Operatorul mai apasă pe câteva butoane şi trece în spatele ecranului, pentru a aştepta transcrierea literelor pe hârtie. Maşina începe să curgă prin mişcări violente dreapta-stânga, dar, din păcate, imprimarea e defectuoasă: dungi negre pe imaculata foaie albă. Operatorul pare stingherit. Trece la un alt aparat. Reia seria butoanelor întru descoperirea „diamantului”, dar, iară, rezultatul e nul. E adevărat, dungile nu mai sunt atât de negre, dar satisfacţia e platonică: nu se vede nimic. Am reuşit să obţin fişa abia la al cincilea aparat supus încercării şi cu un operator în plus, care a devenit asistentul primului solicitat.

Nu ştiu de ce am impresia că o mică ordine în carnetul de însemnări e mai eficace decât această solicitare a computerului. Cred, de altfel, că noul zeu, computerul, îţi modifică până şi modul de a gândi. E suficient să spui odată: las’ că găsesc asta la computer, pentru ca şirul ideilor să se modifice, ceea ce mi se pare deosebit de grav... Sau poate că lipsa noastră de „tehnică” îngreuiază atât de mult manevrarea computerului, încât mai bine te laşi... Şi cine ştie dacă pătrunderea doctă în măruntaiele maşinii de „escavat cifre şi nume” nu sfârşeşte prin a-ţi modifica şi judecata, şi sentimentul. Până acum 20 de ani spuneam opt fără un sfert sau nouă şi jumătate. Astăzi, de când cu ceasurile japoneze, care au ajuns să fie vândute şi la kilogram, cum mi s-a întâmplat să constat în Finlanda, acum câţiva ani, copiii noştri ne răspund precis şi impersonal că e şapte şi patruzeci şi patru sau douăzeci şi unu şi douăzeci şi nouă. Veţi spune că despic firul în patru, dar nu e deloc aşa. Poţi spune cu sufletul la gură

opt fără un sfert, cu subtextul că e cazul să ne grăbim... pleacă trenul... Dar e mai greu să sugerezi graba cu un flegmatic şapte şi patruzeci şi patru, în care împărţirea timpului în minute, secunde şi chiar zecimi de secunde, cum se procedează la sofisticatele ceasuri cu cuarţ japoneze, îţi lasă impresia că viaţa e un ecran uriaş în care e prevăzut totul.

LLEGA EL GRAN DIA...

Centrul de presă de la Bari e mult mai puţin generos decât cel de la Ciudad de Mexico. Ca să fiu puţin egoist, să spunem că aici, la Bari, spre deosebire de Ciudad de Mexico nu se serveşte cafea. La Ciudad de Mexico ni se servea cafea la discreţie, din vreo douăzeci de borcane de diferite sorturi. Aici, cafeaua e jos, la parter, şi costă 1.000 de lire, adică aproape un dolar. Cantitatea e mică, aş putea spune că e un degetar, dar asta nu are prea multă importanţă, deoarece e foarte concentrată şi te reface în câteva secunde...

Ştiţi de ce nu s-a servit cafea la Bari? Pentru ca formidabila *Cafe do Brazil*, proprietatea domnului Havelange, nu mai figurează printre sponsorii Mondialului. Havelange, expert în afaceri, ştie foarte bine că nu e cazul să se bată pentru cafea în Europa. Marea lui piaţă de desfacere rămâne America. De altfel, un expert în reclame mi-a şi spus că la capitolul acesta venitul Mondialului va fi mai mic decât cel realizat în Mexic. „Acolo, în Mexic, era prinsă întreaga piaţă de desfacere a yankeilor. Orele de meciuri erau aceleaşi. Reclama venea la privitor în timpul zilei... Şi totul trebuie să fie luat în consideraţie".

Ar mai fi o oră până la meciul nostru. E foarte cald. Ieri am fost la antrenamentul „tricolorilor", chiar aici, pe stadionul... spaţial. Era ora 11... Ce de discuţii şi în legătură cu ora antrenamentului! Sovieticii ar fi vrut să facă antrenament cu exact 24 de ore înaintea partidei de astăzi. Dar şi ai noştri ar fi vrut să se antreneze tot la cinci. Negocierile nu au dus la nimic. A intervenit observatorul FIFA, care a sfârşit prin a telefona la Roma, pentru a apela la judecata lui Solomon. Răspunsul a venit

chiar in acest sens: tragere la sorţi. A câştigat Lobanovschi. Mi-a părut mai bine. Nu pentru că aş fi preferat ca jucătorii noştri să se antreneze ca la tropice, cu soarele pe cap, ci pentru că nu cred în „legea seriei". După roşu e de preferat — îmi spun — să joc negru. Şi sunt convins că şansa de ieri a lui Lobanovschi forţează un pic destinul, şi destinul se supără foarte uşor, pentru că e foarte sensibil. Dar mai e ceva. „Tricolorii" au luat în piept, e adevărat, soarele amiezii, dar au văzut în linişte partida de deschidere. Iar în partida de deschidere jucau doi dintre viitorii lor adversari. Îmi dau seama pentru a nu ştiu câta oară că e o mare diferenţă între partidele văzute pe viu şi cele văzute la televizor. Ca să fiu sincer, la televizor vezi doar fragmente de meci. Nu ştii ce e în dreapta, nu ştii ce e în stânga. Singurul avantaj e că vezi reluările... Plus, în premieră mondială, ai pe ecran distanţa şutului care a dus la gol şi viteza zborului mingii. Se pare că există şuturi cu o viteză de 100 de kilometri pe oră... Cu ani în urmă se măsura viteza pumnului lui Cassius Clay sau Mike Tyson. Acum se procedează prin extindere.

Hai în tribună... Îmi aduc aminte, acum douăzeci de ani, am preluat un tilu mexican şi am scris în preajma primului nostru joc, cel cu Anglia, „Llega el gran dia". Şi acum, pentru noi toţi, *a venit ziua cea mare*... Înainte de plecare, la Bucureşti, am întreprins un fel de sondaj în legătură cu perspectivele echipei noastre. Cei mai mulţi au spus că e obligatoriu să nu pierdem cu U.R.S.S. „Dacă pierdem, putem să ne întoarcem acasă". Cu douăzeci de ani în urmă, speranţele erau tare mici. Făcusem, de altfel, un rămăşag cu un mecanic de Service, Lasconi. Omul susţinea sus şi tare că „nu vom da gol în Mexic". Şi am marcat de patru ori... Acum plec de la premisa că vom reuşi un joc egal. Mecanismul e simplu. Două puncte cu Camerunul... Şi gata. Nu se contează prea mult pe o performanţă în meciul cu Argentina, care o să joace meciul cu noi acasă, la Neapole, unde continuă să conducă monarhia, adică Diego Armando Maradona... Toate aceste calcule, însă, nu fac — repet — decât să atragă atenţia asupra faptului că şi cronicarii se opresc în faţa ştachetei. Ştiu aproape totul despre trecut, dar mai nimic despre prezent...

Spre surprinderea noastră, tribuna nu e plină... Mai mult, întreaga tribună a doua are scaunele pustii... Pe tabela de afişaj se anunţă că pentru partida România — U.R.S.S. s-au vândut 42 907 de bilete *paganti*. Cum să explici această nepotrivire între cifra oficială, care e în mod cert cifra biletelor vândute — aici nu

te joci cu fiscul — şi aceste tribune lichefiate de soare, pe care scaunele libere frig la cea mai mică atingere?

Stadionul e într-adevăr foarte frumos. Aproape că nu-mi vine să cred că Bari, care e departe de a fi Milano, Torino, Bologna sau Neapole, şi-a permis să construiască un asemenea stadion. Şi iarăşi îmi vin în minte cuvintele de dezaprobare ale subloconentului care a urcat atunci, la Benevento, în drum spre oraşul debutului „tricolorilor”.

Mai e destul până la începerea meciului, dar tribuna cântă. Şi cei care cântă nu sunt italienii, ci românii. La un moment dat, în colţul cu suporterii români apare o pancartă uriaşă, pe care cineva a avut ideea inteligentă de a scrie „Italia, ti amo”. Această idee frumoasă se dovedeşte imediat fructuoasă. Tribuna italiană răspunde cu generozitate: „Ro-ma-nia!“ şi astfel atmosfera e creată...

Apar echipele. Aplauze pentru România. Se intonează imnurile. Oare de ce nu se cântă „Deşteaptă-te, române?“ Abia după câteva secunde bune îmi dau seama că e imnul Uniunii Sovietice. A fost un moment de confuzie care spune mult despre stereotipurile instalate în creierele noastre destul de biciuite în atâţia ani...

Apropo de imnuri... Acum 28 de ani, Olga Orban-Szabo a plecat în Argentina, la campionatul mondial de floretă. Ţin minte că am publicat în revista Sport o copertă cu titlul „Olga speră să aducă aur din Argentina”. La apariţia revistei am fost criticat cu asprime pentru „anticipaţii deşănţate”. (Limbajul epocii)... Până la urmă, Olga a adus aur din Argentina...

Dar nu despre asta aş vrea să vă vorbesc acum. Ci despre ceva care nu putea fi publicat atunci... La festivitatea de premiere, în locul imnului „la zi” s-a cântat „Trăiască regale”. Cei de la ambasadă au scăpat din vedere că ar fi trebuit să aducă organizatorilor caseta cu imnul cel nou, deşi asta ar fi trebuit să fie obligaţia lor protocolară. Când am întrebat-o pe Olga ce a simţit când se cânta „Trăiască regale”, mi-a spus că în timpul intonării imnului a crezut că e ceva asemănător imnului olimpic. Mult mai târziu, spre seară, a aflat că e vechiul imn al României. Şi avea dreptate. Olga s-a născut în ’39... Avea opt ani când s-a cântat pentru ultima oară imnul monarhic.

În colţul din dreapta al tribunei, grupul de români cântă cu foc „Ole, ole, ole, Ceauşescu nu mai e!“ Extazul acelor zile izbăvitoare persistă...

Am un moment de stupoare. Au început să bată tunurile. Rafalele seamănă mult cu cele din ultimele zile ale lui decembrie, când în plină noapte se auzeau şi uneori se vedeau trasoarele pornite din ţevi cuibărite în poduri şi care foloseau astfel tehnica periscopului submarin, aproape fără nici un risc... Mă gândesc la fratele Alinei Asaftei, ucis de un glonte rătăcit într-un moment când se afla la coadă, la ziare, la parterul blocului turn de lângă sala Palatului... Amintiri care nu se pot şterge chiar în aceste momente de entuziasm, când apar echipele.

Tunurile au încetat să bată. Mi se pare o formă de salut cel puţin ciudată în această întrecere care se vrea a păcii. Simţim în nări un miros de sulf. Asta îmi face plăcere. Îmi aduce aminte de zilele culesului, când duceam nasul la vrana butoiului. Era un miros pătrunzător, oribil aş spune, însă la vie, şi mai ales în zilele culesului, mirosul era ca o apă de roze.

Arbitrul uruguayan Cardellino fluieră începutul. Pulsul e în creştere. Ai noştri nu prea leagă. Sovieticii se grupează mai bine. Besonov e un fundaş dreapta pe care îl vezi uneori alergând pe extrema stângă... Un cronicar italian din spatele nostru e de părere că „Romania gioca a l'italiana". Sovieticii manevrează mai mult, dar schemele lor sunt previzibile — asta a fost întotdeauna; doar Blohin mai avea ceva din fantezia unui Cruyff, contemporanul tinereţii sale... Ce păcat că Blohin s-a născut cu10 ani mai devreme! Ar fi putut să fie acum „numărul 1" al Europei dacă ar fi jucat la Juventus. Şi fotbalul sovietic nu şi-ar fi scăzut cota cu Alenikov şi Zavarov, ca să nu mai spunem de Hidiatulin, care dă cu barosul la Toulouse. Aşa, însă, formidabilul Blohin a fost nevoit să joace un pic în liga a doua a Austriei, pentru ca apoi să ajungă în Cipru, care e, oricum, terminalul unei cariere. Sunt tare curios dacă admirabilul Oleg a învăţat greceşte. Am stat de vorbă cu el de vreo trei ori. Ultima dată la Timişoara, înainte de Mondialul Mexico '86, la 2—1 pentru noi. Îmi aduc aminte, după meci a fost o masă frumoasă la Lloyd. Ruşii la o masă, ai noştri la o alta, paralel; conducerea — în faţa estradei cu fete frumoase şi bruneta care înghiţea flăcări. Am stat în stânga lui Bölöni şi în dreapta lui Blohin. În faţa lui Loţi era Raţ. Vorbeau ungureşte ca la Budapesta, la *Emke*.

La masa ştabilor, cel mai vesel era Malofeev, antrenorul, un om foarte simpatic. De unde să ştie Malofeev că la ora aceea Lobanovschi, care atâta aştepta, i-a şi făcut de petrecanie la

Moscova, pentru a pleca el cu echipa la Ciudad de Mexico; furase, de fapt, munca unui antrenor care dusese cu echipa tot greul preliminariilor...

...Trec prin mari emoţii. E cam vraişte prin apărarea noastră. Rând pe rând, Protasov, Zavarov şi Alenikov se prezintă în faţa lui Lung. De fiecare dată golul e iminent, dar Lung are o zi mare; anticipează formidabil direcţia şuturilor şi intervine ca un portar de handbal.

Parcă am scăpat. Cred că a trecut furtuna. Parcă începe să se lege ceva. Nu prea avem acceleraţie. Lăcătuş pare mulţumit în triunghiul său. Răducioiu încearcă şi el câte ceva, iese „pe afară", dar Hidiatulin e cu barosul sus, gata să dea... Au trecut patruzeci de minute... Aş fi mulţumit să rămână aşa până la sfârşit. Ce bine ar fi ca în clipa asta Cardellino să aibă un *fading* şi să fluiere finalul meciului... Credeţi că ar fi imposibil? Aş... Arbitrul e singurul care decide când se termină un meci. Nu-i aşa?

Fantastic! În timp ce mă rugam să treacă timpul, ca să ieşim cu un 0—0, Sabău îl găseşte pe Lăcătuş pe aripă, Marius iese din block-starturi... Va urma centrarea!

Ba nu! Lăcătuş şutează la poartă „con un tiro di rara potenza": goooool! Stadionul e în delir. Galeria noastră domină rezonanţa uriaşului pahar de beton. Ai noştri nu sunt mai mulţi de două mii, dar se „bat" ca la Termopile sau ca la Rovine... E un moment mare. Mai sunt trei minute şi avem două variante.

Performanţă mare! În focul entuziasmului am abandonat echipa de la Guadalajara, „inolvidable", cea de neuitat. *Adio del passatto*! Dar nu vreau să-l mânii pe Dumnezeu. Mai e o repriză întreagă... Facem coadă la Coca-Cola... Sunt 32 de grade aici, la Bari, aripioarele din vârful tribunei ard şi nici un ventilator din lume nu poate aduce o adiere în acest stadion care se află la doi paşi de Adriatica în care nu am putut face baie, pentru că apa e... rece.

Au revenit echipele... Va fi oare o repriză a ruşilor, care sunt vestiţi prin pregătirea lor fizică? Nu ştiu de ce am impresia că nu va fi aşa. Lobanovschi şi-a dus echipa la Ciocco, 550 de metri altitudine, un fel de Breaza cu aer curat şi cu miros de conifere. Aici, însă, la Bari, s-a întrerupt aerul condiţionat.

Urmează minutul de graţie, 55! Ruşii, care au încercat să atace, rămân descoperiţi... Pasă lungă, peste. Din nou Lăcătuş iese „din gropi". Sprint spre poarta lui Dasaev. Hidiatulin rămine răstignit! Lăcătuş forţează. Hidiatulin nu are altă

soluţie. Henţ! Avem impresia că e în afara careului, dar Cordellino vede altfel. Penalty! Lăcătuş nu se grăbeşte, cu mişcările lui mereu nervoase, de om care nu poate sta locului. Un pas, doi, trei, şut! Gooool! Un gol ca la Sevilla! Un şut riscant, desigur, sub bară, dar tot sub bară a fost şi cel de la Sevilla! Meciul s-a terminat: 2—0 cu favorita, Uniunea Sovietică, echipa care s-a distrat cu Italia, acum doi ani, la „europene“... Acum nu se mai poate întâmpla nimic... Echipa lui Lobanovschi se dezumflă ca un balon lăsat de copil prea mult în soare... Lăcătuş ratează o ocazie de gol unică, la centrarea lui Răducioiu... Îmi pare rău că nu va fi 3—0... Am pierdut odată cu 3—0 la Moscova... Eterna memorie a cronicarilor vânduţi trup şi suflet fotbalului...

Coborâm treptele nenumărate spre sala Presei. Persoanele foarte importante, cărora li se spune VIP, coboară cu liftul. Triada Revoluţiei franceze, cu *egalité* la mijloc, nu se va realiza niciodată. A fost un ideal pe care l-au atins doar apostolii lui Hristos... Ideea a preluat-o doar regele Gustav al cincilea al Suediei, care mergea cu tramvaiul; Mister G., cum i se spunea când juca tenis, avea oroare ele motocicliştii deschizători de pârtie, care ţin mai mult de legile Bizanţului. Giscard D’Estaing a venit, foarte bine, cu ideea ca mai marii VIP să fie aduşi de la aeroport cu elicopterul. Noi am preluat... Bizanţul pentru vânarea mistreţilor nevinovaţi, împinşi spre ţintă ca prin strungă... Apoi am atins superlativul VIP-ului, închizând pentru muritorii de rând Calea Victoriei... Ca unul care îmi începeam drumul spre redacţie pe la Capul Padului, cum i se spunea pe timpuri Căii Victoriei, am avut intuiţia faptului că acest moment de exagerare e începutul sfârşitului... Şi n-a durat decât vreo patru luni.

...Conferinţă de presă. Apare Jenei cu Lung. Aplauze... Întrebări. „Vă rog să ne spuneţi, signor Jenei, care dintre echipe au jucat mai slab: Argentina ieri sau Uniunea Sovietică astăzi?“ Jenei zâmbeşte şi răspunde: „Pe mine m-a interesat jocul echipei mele“. Sala rămâne uşor perplexă. Sigur că întrebarea nu a fost grozavă, dar gazetarii pun deseori întrebări de care să se agaţe întru dezvoltarea unei idei. Un alt italian întreabă: „Care ar fi vedetele echipei dumneavoastră?“ Răspunsul e iarăşi sec: „La noi, vedeta este echipa“. Parcă am mai auzit răspunsuri similare şi în alte domenii, când se făcea mereu elogiul colectivului, în dauna individului...

Urmează Lobanovschi, asistat de Dasaev. Un italian pune prima întrebare: „Credeţi că aţi aliniat cea mai bună echipă în faţa României?“ „Sunt sigur că a fost cea mai bună şi, dacă ar trebui să repet meciul, n-aş schimba nimic... Am adoptat o tactică agresivă în prima parte, dar am ratat enorm, Lung având intervenţii de portar mare. Românii au avut o singură ocazie şi au marcat, în urma unei erori colective, la care a participat şi portarul nostru“. (Îmi place tonul franc al unchiului Valerii, cu Dasaev de faţă...). „Dar a venit golul“ — continuă întrebarea. „Golul a frânat planurile noastre. După pauză, jucătorii mei au fost conduşi nu de raţiune, ci de emoţii, la gândul că nu vor putea recupera... România e o echipă cu un registru tactic oarecum redus... Noi am atacat în şase sau şapte şi orice minge pierdută le-a oferit posibilitatea contraatacului. În fotbal învinge cel care comite mai puţine erori. Noi am comis mai multe decât ei“. Mă ridic şi pun două întrebări. Prima: „Nu credeţi că altitudinea şi temperatura de la Ciocco a avut o parte de vină?“ Lobanovschi mă priveşte lung, cu insistenţă, şi caută, evident, un răspuns: „Am studiat dinainte problema; fiziologii noştri au fost de acord cu Ciocco“. Cu greu îmi stăpânesc un zâmbet. Acum o lună am tradus o piesă de teatru sovietică. Era acolo un personaj cu o replică inflexibilă: „Medicii noştri se vor îngriji de...“ E greu să scapi de stereotipurile în gândire şi limbaj, când picătura chinezească ţi-a perforat creierul timp de peste şaptezeci de ani. Să fie un noroc faptul că picătura de deasupra capului nostru ne-a perforat doar patruzeci şi cinci? A doua întrebare: „Nu credeţi, domnule Lobanovschi, că ieri la Milano şi astăzi la Bari au pierdut echipele care au avut mai mulţi veterani decât tinerii lor adversari?“ Un italian mă salută, mimând aplauze. Lobanovschi pare iritat. Îşi caută cuvintele: „Jucătorii nu au vârsta buletinului de identitate. În Mexic l-am avut în formaţie pe Blohin, care avea 30 de ani“. Unchiul Valeri mă decepţionează. În primul rând că ideea cu buletinul de identitate nu e prea nouă, iar în al doilea rând pentru că trişează cu Blohin. Ştim foarte bine că Blohin a jucat abia contra Canadei, fiind o rezervă de onoare, cum s-ar spune... Cineva l-a întrebat pe Dasaev dacă are vreo responsabilitate la primul gol. Portarul răspunde cu fair-play: „Vina e a mea în primul rând. Am „închis“ doar partea în care mi-am zis că va trage Lăcătuş. Probabil că el a simţit asta. Mă consider responsabil”. Limbaj vechi, idei noi... Tot e bine...

Şi cu asta, conferinţa de presă, care e menită mai mult să elimine contactele directe între jucători şi cronicari, a luat sfârşit...

Am revenit în sala de presă, printre computere şi fete frumoase... Sala de la Bari e mai puţin zgomotoasă decât cea de la Ciudad. E şi normal. Bari e undeva la pintenul „cizmei". Cronicarii au acum alte oraşe. Aici e Di Cesari, de la Corriere, mai e belgianul de care v-am vorbit, mai e Patrick Urbini, de la L'Equipe. Mai e un puşti cam insolent — vorba vine — de la ziarul francez „L'Evenement du jeudi". E unul care mă freacă tot timpul ba cu Hagi, ba cu Roman — îi pune pe toţi într-o oală — cu Piaţa Universităţii, chiar cu Mazilu. Scormoneşte mereu, cum îi stă totuşi bine unui ziarist... Îl necăjesc spunându-i că are frenezia lui Egon Erwin Kish. N-a auzit nimic despre reporterul frenetic. Şi iarăşi pune întrebări. S-a urcat pe masă pentru că nu poate sta locului. Scrie în carnet, fără să privească foaia... Îl interesează mai mult reacţiile mele faciale... Şi, iarăşi îl necăjesc: „Ascultă, *mon cher*, marile evenimente din Franţa se petrec mai mult joi?" În sfârşit, nu i-a căzut fisa repede, dar se ridică imediat, nu se simte faultat... Până la urmă, ne despărţim prieteni... Nu mi-ar displace un coleg tânăr care să nu cedeze cu nici un preţ... Descinde din familia adevăratului reporter care, dat afară pe uşa din faţă, intră pe cea din dos...

Am fost la computerul central cu acreditările. Am cerut operatoarei să-mi afle dacă Tassos Verghitsis, bunul meu prieten de la ultimele Mondiale, e în Italia. (Mi-a scris nu de mult că va veni). Fata îmi spune că numele nu apare. Tassos a fost operat de cancer imediat după Olimpiada de la Moscova, exact acum zece ani... Apoi a mai avut o intervenţie. Sper să-l întâlnesc în faza a doua a Mondialului. *Dacă*... am să-l întâlnesc... Rândurile celor cu cinci-şase Mondiale au început să se rărească... Ard de nerăbdare să-l văd pe Pedro Escartin, spaniolul care a început această cursă mai grea decât Safari-ul începând cu Italia 1934... Pe argentinianul care s-a pornit şi mai devreme, încă de la Montevideo, l-am văzut, în carne şi oase, la Ciudad de Mexico, dar nu avea nimic din vioiciunea lui don Pedro, care comenta în fiecare seară la TV, de fiecare dată cu altă cravată... Jaques Ferran s-a retras — îmi spune tânărul Urbini. A rămas decan Réthaquer, Diavolul şchiop, dar atât de fermecător. S-a retras şi Sinet, undeva în Corsica, patria sa natală... Probabil că se îndreaptă spre Cagliari, în Sardinia, unde sunt englezii şi olandezii. De bătrânul François Thébaud

aud că pescuieşte undeva în Normandia... Vreme trece, vreme vine...

Nu i-am întâlnit pe ruşi. „Se dau morţi — cum spune Ricu Răducanu — după înfrângere“. Nu sunt la niciuna din maşinile de scris. (Nici nu au chirilice). Ei scriu mai lento, se gândesc mult. Nu seamănă deloc cu reporterul frenetic francez de care v-am vorbit. Au un soi de mândrie de oameni neînţeleşi. Au chiar orgoliu deosebit. Se vede c-au citit „însemnările de vară“ ale lui Dostoievski, în care Feodor Mihailovici spune chiar la început că „francezii sunt proşti“. N-am înţeles niciodată brutalitatea cu care cel care l-a creat pe Alioşa Karamazov poate spune aşa ceva la modul general...

Dar să vedem ce spun chiar comentatorii sovietici, care, oricum, sunt în miezul lucrurilor. Iată ce scrie Viktor Asaulov în „Fotbal şi Hochei” din 17 iunie:

„E adevărat, se poate discuta despre al doilea gol al lui Lăcătuş, marcat dintr-un penalty care nu a fost penalty, dar hai să fim sinceri. Ai noştri au jucat prost, în stil aventuristic şi trebuie să-i mulţumim lui *San Nicola* pentru faptul că ne-a scăpat de la dezastru. Deci, trebuie să privim mai în profunzime... Se spune că o echipă joacă aşa cum îi permite adversarul. Fotbaliştii noştri au permis românilor să joace uşor, plini de încredere, uneori în frumosul stil al lui „Spartak”. Echipa României este echilibrată, are lideri în fiecare compartiment, jucătorii sunt în excelentă condiţie fizică. Fără îndoială, Lăcătuş se detaşează în atac, dar pe el l-au ajutat mult şi coechipierii, iar el pe ei. Echipa este tânără şi plină de elan...

Ce s-a întâmplat în echipa U.R.S.S.? În primul rând, Aleinikov, care a jucat un sezon întreg fundaş central la Juventus, a devenit brusc mijlocaş central. În al doilea rând, Zavarov n-a mai jucat efectiv timp de o lună şi jumătate înaintea Campionatului mondial. În al treilea rând în cadrul jocului cu trei fundaşi, nu cred că Raţ e capabil să acopere zona în care a acţionat excelentul Lăcătuş... În al patrulea rând, după cum se ştie, Dobrovolschi a a fost în tratament aproape trei luni, timp în care nici nu a jucat pentru echipa sa, „Dinamo” Moscova, ca să se trezească deodată titular. În al cincilea rând, chiar după numai cinci minute n-am putut înţelege rolul lui, ceva între atacant fals şi inter rătăcitor. În al şaselea rând, echipa noastră a fost lipsită de viteză, de forţă şi de... supleţe în gândire”.

„Procurorul” Asaulov, pe care îl apreciez încă de la Mondialul spaniol, când ne întâlneam deseori în hotelul „Paco” din Sevilla,

a rămas acelaşi comentator care spune lucrurilor pe nume. E adevărat că şi Lobanovschi nu este o primadonă care se simte jignită la prima observaţie, aşa cum se întâmplă deseori şi pe la noi...

Gazetarii camerunezi vorbesc franţuzeşte. Şi vorbesc bine... Îi întreb dacă e adevărat că la ei echipa n-o face Nepomniacii, ci preşedintele statului, Paul Biya. Ezită. Nu răspund cu claritate. Se pare că e aşa. Şi se pare că preşedintele a spus limpede că echipa nu poate juca fără portarul N'Kono şi fără Milla, 38 de ani. Ştiam până acum că jucătorul camerunez cel mai bine cotat ca nume este portarul Bell. Iată că preşedintele nu ţine seama de cote şi merge cu veteranii.

SĂ REFACEM RÂNDURILE

Vă rog să-mi permiteţi să fac o propunere. Aş zice să abandonăm sistemul cronologic, pentru că, în pofida aparenţelor, e mai confuz. Şi aşa, domnul Havelange a decis că trebuie pornit la drum cu şase grupe. Partidele, mai ales dacă sunt privite retrospectiv, se amestecă, uiţi şi din ce grupă face parte Costa Rica, să zicem, cauţi prin hârtii, te întorci din drum, îţi aminteşti de ceva — unde am pus, doamne, însemnarea despre Schillaci? — astfel încât, în dorinţa de a face totul clar, confuzia creşte. Aşa stând lucrurile, vă propunem să reluăm grupele, de la *girone A*, cum spun italienii, la B şi aşa mai departe. Ne vom menţine astfel în atmosfera grupei, vom fi mai aproape şi din punct de vedere geografic... iată, ca să iau prima grupă, cea cu Italia, vom face naveta Florenţa-Roma, cale de două ore cu trenul, un tren cu aer condiţionat chiar în clasa a doua, la care trebuie să faci aşa-zisa *prenotazione*, altfel n-ai loc şi stai pe strapontină sau chiar pe culoar, culcat pe spate, ca la Leordeni, cum mi s-a întâmplat să văd pe drumul de la Genova

la Milano, drum lung, de vreo patru ore, deşi nu sunt nici 200 de kilometri... Am nimerit atunci un fel de personal, dar n-am găsit altul... Personalul e o raritate în Italia. Cele mai multe trenuri sunt aşa-zisele *diretissimo* sau *Inter City*, la care, pe lângă biletul pe care l-ai cumpărat acasă, mai e nevoie de un tichet, care costă destul de mult, cum a fost de pildă tichetul Bologna-Roma, 7.400 de lire... Împărţiţi la 1.230, cât a fost dolarul în Italia în zilele Mondialuluii asta însemna aproape opt dolari, după care înmulţiţi cu cât vreţi dumneavoastră... să zicem chiar oficial, pentru că la negru mi-e şi frică să fac înmulţirea într-o ţară în care, din punctul de vedere al turistului român, sandwich-ul costă 2.500 de lire, adică exact doi dolari, care,... hai să renunţăm la înmulţire! Nu înainte de a face precizarea că ei, italienii nu fac asemenea înmulţiri, pentru că au salariul mediu de un milion şi jumătate... Dacă scoatem trei zero din salariul mediu şi alte trei zero din preţul sandwich-ului, ajungem la concluzia că pe ei sandwich-ul îi costă doi lei şi jumătate, să zicem cinci, dacă dublăm cifra salariului mediu. Dar despre asta şi despre altele, mai târziu, poate chiar în cadrul fiecărei grupe în parte, pentru că, rezultatele trec, dar impresiile rămân...

Să refacem, deci, rândurile...

GIRONE A

Sâmbătă	9 iunie	ROMA	Italia — Austria
Duminică	10 iunie	FLORENŢA	Cehoslovacia — S.U.A.
Joi	14 iunie	ROMA	Italia — S.U.A.
Vineri	15 iunie	FLORENŢA	Cehoslovacia — Austria
Marţi	19 iunie	ROMA	Italia — Cehoslovacia
Marţi	19 iunie	FLORENŢA	Austria — S.U.A.

Clasamentul final al grupei

1. ITALIA	3	3	0	0	4 – 0	6
2. CEHOSLOVACIA	3	2	0	1	6 – 3	4
3. AUSTRIA	3	1	0	2	2 – 3	2
4. S.U.A.	3	0	0	3	2 – 8	0

Vor promova primele două echipe. Austria, cu cele numai două puncte, nu va intra în „optimi“. De altfel, în faza următoare, a „optimilor”, vor intra — după cum vom vedea mai târziu — doar

echipele cu trei puncte la terminarea jocurilor din grupă. Dacă privim cu patru ani în urmă, vom constata că Bulgaria şi Uruguay au promovat în optimi cu *numai câte două puncte* (!) chiar şi cu golaveraje net inferioare... Bulgaria cu 2—4, Uruguay cu 2—7! Această ultimă anomalie a fost posibilă pentru că Ungaria a avut un golaveraj şi mai grav: 3—9!, în urma acelui faimos 0—6 cu echipa Uniunii Sovietice!

...Să reluăm acum partidele grupei A în câteva cuvinte...

ITALIA — AUSTRIA 1—0... *sau omul destinului*

Joc cu imnuri de slavă înainte de fluierul de începere. Presa întreagă şi TV-ul în primul rând aşteaptă o victorie netă asupra echipei lui Polster. 82.300 de spectatori s-au adunat pe Olimpico pentru a sărbători marea victorie. Vicini aruncă în arenă cuplul de vârfuri Vialli – Carnevale. Îmi aduc aminte, cu o zi înainte, aflându-mă în cantonamentul echipei naţionale, la Bisceglie, am emis părerea că Schillaci e un vârf mult mai energic şi mai tehnic decât Carnevale. Grupul de antrenori români m-a privit cu... îngăduinţă. Profesorul Angelo a şi punctat în stilul lui atât de personal: „Eh, nici aşa să nu o luăm... Carnevale e un jucător!“

Italia încearcă să atace, dar austriecii, foarte puternici în contre, revin mereu, cu Polster vârf unu şi cu Ogris *la susţinere*, cum se spune pe aici... *în appoggio*... Giannini împinge mereu, el, care e *il principe* pentru milioanele de tifosi. Vialli îl lansează pe Carnevale, care ratează în faţa teribilului portar Lindenberger, care ne-a făcut atâtea zile grele, acum doi ani, la Viena, la acel 0—0 pe care nu mi-l explic nici astăzi... mă refer la detaşarea cu care jucau ai noştri o partidă în care conta doar victoria, fie şi numai cu 1—0.

Olimpico e numai urale de încurajare, deşi se simte că un frison de îngrijorare străbate tribunele, deoarece Linzmaier se aruncă în pressinguri de săritor de triplu salt, fără fault, însă. Ratează Vialli... Mai bine rata cu Dinamo, la Bucureşti, cu Sampdoria... El era în acea vreme omul de gol, din orice poziţie, atât în squadra azzurra, cât şi la *Samp*...

Pauză. Steagurile continuă să fluture. Suporterii austrieci sunt puţini. Lor le place mai mult Innsbruck-ul, eventual Garmisch-ul german şi Cortina italiană... Steagurile roşu-alb-verde continuă să-şi desfăşoare faldurile, pentru ca Baresi sau Maldini să simtă

asta chiar de acolo, de jos, de sub bunker-ul tribunei. „În tot cursul zilei de ieri, marile titluri se lăţeau pe toată pagina: „Vinceremo”. M-a izbit doar faptul că ducele Mussolini, când a anunţat intrarea Italiei în război, alături de Hitler, tot cu „Vinceremo!“ a încheiat...

Se reia jocul. Intră De Agostini în locul lui Donadoni. (Suporterii italieni susţin mereu că o echipă italiană fără Donadoni nu e de conceput, dar asta este situaţia. Ca să fiu sincer, cam toţi mijlocaşii italieni seamănă între ei. Aşa mi s-a părut şi la „Europenele” din R. F. Germania. Mi-e şi frică să o spun astăzi... M-ar mătura entuziasmul general... Îmi aduc mereu aminte de cuvintele lui Vaclav Havel, rostite cu câteva zile în urmă: „Pe vremuri, sportivii erau stimulaţi pentru a lupta întru cinstirea culorilor patriei. Astăzi, din fericire, nu mai e aşa“. Şi în subtextul acestei declaraţii pe care unii nu ar înţelege-o: „Poţi lupta pentru ceea ce se spune că ar fi culorile patriei în multe alte feluri. De pildă, necumpărând ceva prin faţă, când la coadă stau atâtea persoane...”

De Agostini îşi ia rolul în serios. Vrea să taie calea lui Herzog, care este deosebit de periculos. Apărarea austriacă începe parcă să dea semne de oboseală — a alergat enorm — dar golul nu vine. Temperatura tribunei scade mereu, cum scade indicatorul avionului, la aterizare, dar celebrul *colpo di grazia* al matadorului nu vine. Mai sunt douăzeci de minute. Din tribună se aude bubuitul lăuntric al Vezuviului, premergător erupţiei. Arbitrul brazilian Wright îi refuză un penalty clar lui Donadoni, faultat de Russ. Donadoni se ridică imediat. Nu are tehnica rostogolirilor uruguayene şi nici masca rafinată a lui Maradona, care te înjură zâmbind. Italienii reiau atacurile. E 9—2 la cornere!

Stop! S-a ridicat în picioare Vicini. Cere schimbare. Iese Carnevale, intră Schillaci. Mai sunt cincisprezece minute şi Italia nu poate înscrie. Suporterii italieni se consolează cu gândul că şi în Italia, când azzurrii au câştigat titlul suprem cu Enzo Bearzot, Italia a terminat doar la egalitate cu Camerunul. Schillaci aleargă de colo până colo, dă din coate — e mai mult o prelungire a încălzirii sale întârziate — stă la pândă, cu începutul său de pleşuvie care îl face să semene mai curând cu un şmecher de port decât cu un fotbalist. Mingea e la Vialli, plonjon spre linia de corner, pe partea dreaptă... mingea e ca şi pierdută... a înţeles şi Pecl asta... dar Vialli, cel pe care-l cunoaştem, realizează o centrare miracol, „peste Garrincha”,

care, când a centrat, a fost gol... Mingea pluteşte prin faţa careului mic, chiar la limita „rezervaţiei private" a portarului. Apare ca din apă Schillaci... cap... şi gol! Vezuviul a erupt! Tribuna se leagănă, *made in Mexico*, nimic nu mai poate stăvili entuziasmul italienilor. Austriecii repun greu. Şi ce mult s-a bătut Linzmaier!

Revăd partida la televizor. Crainicul atinge cote de entuziasm pe care doar argentinianul care a transmis golul lui Maradona, pe Azteca, împotriva Angliei, le-a mai avut. Şi încheie cu o meditaţie descinsă parcă din „Forţa destinului". „Nici nu s-ar fi putut încheia altfel. A fost scris ca la Mondialul italian să strălucească steaua unui nou Paolo Rossi. Salvatore Schillaci, sicilianul, este omul destinului... A intrat după 75 de minute de joc în locul lui Carnevale, s-a furişat printre „târnăcoapele" austriece, deseori prea aspre. După numai trei minute a venit cross-ul (centrarea) miracol a lui Vialli, salt înainte şi gol! A fost într-adevăr, omul destinului".

A doua zi, literele, uriaşe, calcă hârtia ziarelor ca tălpile de fier ale lui Armstrong pe Lună. „*Chiamatemi Pablito!*" Schillaci pierde simţul proporţiilor: „El, Pablito Rossi, a învins în Spania. Sper să-l imit la noi, în Italia. Dar, deocamdată, mă aşteaptă banca de rezerve".

Formidabilă declaraţie. Un om care după un singur gol marcat vrea să se compare cu Paolo Rossi e ceva cu totul neobişnuit. Dar poate că tocmai din acest tupeu inimaginabil s-a şi născut golul din această partidă cu Austria...

La Palermo se consumă scene pe care nici un regizor italian nu le-a gândit vreodată... Sosesc telegrame de pretutindeni. De la Toronto, de la Sydney, pentru că Italia este pretutindeni în această noapte. Tatăl lui *Toto* este purtat pe braţe în plin Palermo, de parcă el ar fi marcat din centrarea lui Vialli. Italia află acum numele părinţilor lui *Toto*. Domenico şi Giovanna... Se prezintă lumii întreaga familie... Sora Rozalia, cumnaţii, fraţii Giovanni, Carmelo şi Giuseppe. Ca o veritabilă fotografie de familie siciliană... îmi aduc aminte de un film mare, „În numele legii", cu Massimo Girotti... *Toto* nici nu se născuse, dar era acolo...

A urcat în salturi inimaginabile. Ieri, încă, era nimeni. A pornit din cartierul CEP, apoi a dat fuga la Messina... nu şi-ar fi putut închipui vreodată că va părăsi Sicilia, dar a găsit în drum o scară mai înaltă decât toate scările pompierilor din Messina şi a urcat tocmai la Torino, la *Juve*, a venit imediat Coppa Italia,

UEFA, *squadra azzurra*, Mondialul, golul! Ce viteză! Şi ce soartă! Muncea la vulcanizare, juca la Amat şi câştiga 50.000 de lire pe lună şi, aproape deodată, e „il re pallone“, el, Toto Schillaci, cu părul lui scurt şi cu privirea pândind orice mişcare, el, care pare să fi fost eliberat dintr-o *prigione*, la cererea Italiei, pentru că în această zi de 9 iunie cineva trebuia să marcheze un gol în poarta lui Lindenberger... Iar fără Schillaci, acest gol, anunţat de toate clopotele Siciliei, nu s-ar fi născut niciodată...

În noaptea de 9 spre 10 iunie, la Palermo n-a dormit nimeni... Pe cerul acestui oraş de la capătul lumii (*finimondo*) urca o stea cu o lumină orbitoare. Steaua lui Toto Schillaci...

Pe fondul acestei *fiesta* fără sfârşit, un singur gând sumbru. Carnevale, cel care a ieşit pentru a intra Toto, e amărât şi nu-şi poate ascunde decepţia: „Eu i-am obosit, tu, Toto, ai venit cu spade”. Cu alte cuvinte, taurul era pe moarte. De acord. Dar cineva trebuia să aibă spada în mână, ca să lovească. Şi cred, tot mai mult, că acesta este lucrul cel mai greu în fotbal.

CEHOSLOVACIA — S.U.A. 5—1 *sau* *„stratagemele“ lui Gansler...*

Ceea ce a surprins în ajunul acestei partide disputate la Florenţa a fost tonul superior al antrenorului american Gansler, care spunea că, deşi echipa lui nu este perfectă din punct de vedere tehnic, nu se teme de Cehoslovacia. (Nu m-ar mira ca Gansler să nu ştie foarte exact unde se află Cehoslovacia, mai ales că în drumul spre Bari am întâlnit pe culoar un tânăr italian care nu ştia unde e România).

Gansler şi-a pregătit echipa în stil... american. S-a antrenat cu porţile închise, a cerut să nu se aprindă reflectoarele, deşi amurgul îşi aruncase de mult umbrele lungi pe gazon. A făcut secret din toate. Într-un cuvânt, a ştiut să facă atmosferă... Dar rezultatul?

Rezultatul? 5—1 pentru cehi, plus un penalty ratat la Bilek. (Am avut impresia că Bilek nici nu a mai vrut să marcheze, Era 5—1...).

Americanii, jucând cum au jucat, au asigurat lansarea navetei spaţiale „Skuhravy“, care a marcat două goluri. Şi asta pentru că în Italia, înainte de orice, contează omul care a marcat...

Foarte frumos golul americanului Caligiuri, venit şi el, probabil, din Sicilia, patria lui Schillaci. Un gol american după 46 de ani în Italia... Asta s-a întâmplat în 1934, în timpul meciului Italia — S.U.A. 7—1. Autorul golului american, tot un italian, Donelli.

Mai interesantă decât golul a fost declaraţia lui Caligiuri după meci: „Am vrut să facem o partidă mare, ştiam că Bush se va afla în faţa televizorului. Păcat. N-am reuşit. Sper ca preşedintele să ne ierte... Îmi pare bine că am marcat. Se spune că a fost un gol frumos. Cred că pentru mine campionatul s-a încheiat. Dar sunt bucuros că am marcat şi golul calificării în preliminarii, la Port of Spain, în meciul cu Trinidad-Tobago“. Iată că formula Havelange tot ajută la ceva. Te învaţă geografie. Spuneţi drept... aşa că nu prea ştiaţi unde e Trinidad-Tobago? E momentul să deschidem atlasul şi să bifăm Trinidadul...

Cehii care au jucat bine, sunt deosebit de bucuroşi. Îi dedică victoria lui Vaclav Havel... „Lui Havel şi primăverii noastre”.

După meci, am ieşit în oraş. (Suntem la Bari). Am făcut o promenadă pe malul mării. Am văzut în radă vaporul care traversează Adriatica spre Dubrovnik. Un altul care face legătura cu Grecia, ocolind insulele Corfu, spre Igumenitsa, în sudul Albaniei. Ne propusesem să venim în Italia cu maşina, prin Bulgaria şi Grecia, iar de acolo să luăm vaporul spre Brindisi, la doi paşi de Bari. Până la urmă am cedat tentaţiei de a ajunge la Roma, în numai două ore, cu avionul... Cred că am făcut bine. Aici, la Bari, se „sparg” toate maşinile... Ieri, când am ieşit în oraş, femeia de serviciu ne-a sfătuit să scoatem medalionul de la gât, „pentru că ţi-l smulge”. Ne mai spune că hoţii cei tineri sunt deosebit de inventivi. Stai la volan, maşina e oprită la stop, ai făcut imprudenţa să scoţi puţin braţul afară, la soare, şi gata! Motoreta din stânga şi-a luat zborul, după ce, fulgerător, cel din spatele conducătorului ţi-a smuls ceasul de la mână...

Intrăm într-un mic ristorante, chiar pe malul mării... Ademenitor miros de peşte prăjit. Vrem să bem o cafea. Cafelele italiene sunt doar cât un degetar, dar dacă bei una, stai treaz toată noaptea... Se vorbeşte numai despre fotbal. Dialogurile le angajează nu partenerii, ci mesele... Se vorbeşte atât de tare, încât cu greu poţi prinde câte un cuvânt... La un moment dat,

un tip înalt, bine tatuat pe braţe... sirene, inimi străpunse, amoraşi... se ridică în picioare şi tună: „Mari proşti americanii ăştia. I-au adus pe Pelé şi pe Beckenbauer pe bani grei... Şi nici Pelé, nici Beckenbauer nu i-au învăţat nimic. Le-au luat banii, au mai tras o seară de adio, cu stadionul plin, Pelé a strigat de trei ori, cu vocea lui de bas, „Love, love, love“, eu m-am prăpădit de râs, americanilor le-au dat lacrimile, că aşa sunt ei... plâng când aud de *love*... îşi aduc aminte că fata aia a murit de cancer... fata hocheistului... şi uite aşa, cu Pelé şi cu Franzi, sau, mai bine zis, împotriva lor, marchează tot Caligiuri al nostru, pentru că în America suntem vreo cinci milioane, şi avem canale de televiziune, şi Caligiuri al nostru a învăţat să dea gol nu de la Pelé sau Franzi, ci de la Riva, care a marcat când a vrut şi a ratat numai când a făcut pariu că n-o să dea gol!“ Şueta a continuat până la miezul nopţii. Atletul tatuat, despre care aveam să aflu că îl cheamă Carlo, era supărat pe faptul că nu ştia să pronunţe numele fotbaliştilor americani... „Singurele nume care se pot pronunţa corect sunt Caligiuri, că e de-al nostru, şi Ramos, care a fost cel mai bun jucător american, pentru că e spaniol. Basta!“

Aşa s-a încheiat, dincolo de miezul nopţii, la Bari, un meci care s-a jucat la Florenţa. „Mă, Carlo, află că şi noi, românii, spunem mai frumos Florenţa decât *Firenze*. Şi ca să te conving, chiar voi aţi botezat echipa Fiorentina şi nu Firenzina... Basta!“

Am ajuns târziu. O briză rece venea din largul mării. Să fie întotdeauna Adriatica atât de rece? Azi dimineaţă nici n-am putut să ducem piciorul în apă: 17, cel mult 18 grade... Nicăieri, parcă, nu e mai frumos decât la Mamaia, cu nisipul ei fin care îţi intră şi în pori. La Mamaia, spre Năvodari, unde au apărut hotelurile cu nume frumoase. Mai ales „Alcor“.

Gansler a încercat să joace pocker cu Venglos. A spus „plus potul“ şi nu avea decât un valet şi un şeptar în mână. Normal ar fi ca în partida următoare, cea cu Italia, să ia alte cinci sau chiar mai multe. Dar dacă schimbă jocul?

ITALIA — S.U.A. 1—0... *Abbiamo Scoperto America...*

M-aş fi aşteptat ca formidabila presă italiană să mai scadă tonul după acel 1-0 cu Austria şi, mai ales, în perspectiva jocului

cu americanii, pe care cehii lui Venglos i-au pus la colţ în 90 de minute. Dar ţi-ai găsit! Ziarele curg. O stivă cu „Gazzetta“ şi cu „Corriere“ s-ar urca mult peste turnul din Pisa, iar dacă am adăuga zecile şi zecile de ziare de câte 32 de pagini, „Il Matino“, „La Republica“, „Mezzogiorno“ şi încă o sută altele, am putea înveli catedrala San Pietro, de jos până la cupola lui Bramante şi Michelangelo.

Acum, în preajma acestui meci cu S.U.A., totul trebuie să ajungă la paroxism. Revenirea lui Carnevale în locul lui Schillaci pare a fi lucrul cel mai firesc din lume, pentru că aşa a decis „magul”, adică Vicini. Cazul Berti capătă proporţiile unui „to be or not to be“... Dar asta nu e totul. O cântăreaţă americană, Joan Baez, „canta la gioia da perdere“. Americanii cântă bucuria de a pierde (!), care pare un sentiment cam ciudat în această lume care doreşte victoria cu orice preţ, dar parcă îmi aduc aminte de un vers al Ninei Cassian, „îţi mulţumesc şi pentru deznădejde”, care mai îndreaptă lucrurile...

În acest malaxor de idei şi imagini, la care se adaugă ritualul de fiecare zi al emisiunii „Gli processi dei Mondiali”, dominat seară de seară de Gianni Brera, îmi place mult atitudinea lui Schillaci, „eroul zilei”, care spune: „Sunt gata să intru împotriva Statelor Unite, dar prefer ca totul să meargă bine şi să nu fie nevoie de prezenţa mea”. Nu e lipsit de bun simţ sicilianul...

...Arbitrul mexican Codesal fluieră sfârşitul partidei, în tribună e doar o agitaţie de circumstanţă. Publicul e nemulţumit, pentru că aplică mereu regula de trei simple şi în fotbal... „Dacă în meciul cu Cehoslovacia au încasat cinci goluri...”

Vicini e grav la micro-interviul de sub tribună... „Îmi este suficientă calificarea”. Oare?

Publicul fluieră. Sigur că e cam ciudat ca o echipă care s-a calificat (chiar astăzi) în „optimi” să fie fluierată, dar acesta este fotbalul. Italia cântă imnuri de slavă jucătorilor, dar raţionamentul celor mulţi din tribună e simplu: „Dragă Giuseppe, dragă Gianluca, noi te plătim cu milioane de dolari... Uneori, la semnarea contractului, primeşti salariul meu pe treizeci de ani sau chiar mai mult. Să ştii că pe tine nu te plăteşte Agnelli sau Ferlaino, cum scrie în ziare. Te plătim noi... Noi şi nimeni altul. Aşa că, să nu te surprindă fluierăturile noastre. Ele fac parte din joc”.

A fost mai întâi golul lui Giannini, un gol frumos, nici vorbă, dar care i-a făcut pe spectatori să vizeze alte cinci sau şase. Şi ele nu au venit. A venit apoi momentul de răscruce. În minutul

33, Vialli a ratat un penalty! Nimeni altul decât Vialli. Şi jocul a scăzut, squadra s-a dat la fund... Mai mult decât atât. În minutul 75, americanul Murray bate formidabil o lovitură liberă. Zenga „scoate" ca prin minune, respingând. Mingea revine la Vermes, care e la un pas de gol... Zenga se aruncă disperat, dar mingea trece... Gooool? Centomila încremeneşte. Dar, apare ca din pământ Ferri şi respinge de pe linia porţii... Mai era atât de puţin pentru o neaşteptată tragicomedie, mai sonoră decât tragi-comedia de la Middlesbrough, de la World Cup '66, când Pak do Ik a avut mai mult noroc decât Vermes...

Ziarele au renunţat la superlative. Era şi cazul. Ici colo, câte un „Abbiamo scoperto America", cu insistenţa de a sugera că, totuşi, America a fost descoperită abia astăzi... Sau „Azzuri a dieta", suflu ironic la adresa fotbaliştilor italieni care au fost poftiţi la un banchet şi s-au ales doar cu un pahar cu apă rece, cum se obişnuieşte să se servească la restaurantele americane înainte de masă...

Să mai insist asupra meciului? N-ar avea rost. Cert e că în această partidă cu americanii Italia a avut mai puţine ocazii decât în meciul cu Austria... Nu ştiu de ce am impresia că toate relele o să se abată asupra lui Vialli, care a ratat lovitura de 11 m. Se spune mereu în fotbal: „La 2-0 alta ar fi fost situaţia..." Poate că e adevărat, dar nu mi se pare foarte elegant să cauţi cu tot dinadinsul un ţap ispăşitor... Dacă ar fi ratat Schillaci, care a intrat imediat după pauză — şi tot în locul lui Carnevale — trăznetele s-ar fi abătut asupră-i. „Fii serios domnule, îmi spune Dino. Schillaci nu poate rata". Şi apoi, cu ochii cuprinşi de mânie: „Ştiţi de ce a jucat slab Italia? Pentru că şi la *Scala*, dacă ai un partener fără talent, dai în bară chiar dacă eşti Luciano Pavarotti".

Dar să-l lăsăm pe Dino. El este unul din acei nebuni, *furbi*, care fac, până la urmă, grandoarea fotbalului italian. Deocamdată, vă propunem să revenim la partida Italia — U.S.A. împreună cu Pelé, care văd că îşi menţine rubrica, aproape zilnic. (Binenţeles că Pelé nu admite să fie plătit doat cu articolul, motiv pentru care fiecare intervenţie este însoţită de o poză, un autograf şi braţul stâng ridicat, pentru ca să se vadă că el, Pelé, acordă prioritate ceasului japonez). Deci, să vedem ce spune Pelé, care e un autentic *doctor honoris causa* în materie... Vă previn că Pelé nu e entuziasmat de atacul Italiei. El se angajează direct în dispută, fără să omită faptul că la 8 iulie Italia ar putea să devină campioana lumii... (Articolul lui Pele se intitulează

„Italia, non sai attacare“, dar *il re* atinge şi alte probleme, inclusiv cele legate de echipa României după jocul cu Camerun). Deci...

Chiar nu ştie să atace Italia?

„Pentru a doua oară în istoria Mondialelor, o echipă africană promovează în optimi. Această performanţă a reuşit-o Camerunul, care a învins România cu 2-1. Şi cred că e vorba de o surpriză. Cu această victorie şi cu admirabilul rezultat de egalitate al Egiptului contra Olandei, americanii au făcut o realitate dintr-un vis. Jucând bine, profitând de greşeli, Camerunul a ţinut piept românilor. E adevărat, primul gol a fost viciat de faultul lui Milla în atac, dar nu-i putem reproşa prea mult unui jucător ca Milla pentru faptul că a ştiut să valorifice întreaga lui... experienţă, într-o asemenea ocazie. După aceste două jocuri bune, nu m-ar mira ca africanii să se îndrepte spre finală. Eu nu cred că este vorba de o aspiraţie excesivă.

În meciul cu Camerunul, România a mizat prea mult pe jocul egal şi a fost surprinsă în final. În momentul de faţă, Camerunul lasă foarte puţine speranţe ruşilor. (N.R. — aici eşti puţin naiv, senor Pelé). Arbitrul Frederiksson, care i-a defavorizat pe ruşi în Mexic, în partida cu Belgia, nu a văzut acum „mâna“ în teren a lui Maradona.

Pentru a treia oară consecutiv, ruşii sunt frustraţi la un Mondial. Reproşurile lui Lobanovschi sunt fondate. Sovieticii au fost clar dezavantajaţi. Chiar şi în partida jucată cu România, sovieticii au fost penalizaţi cu un penalty pentru o „mână“ comisă în afara careului.

Aşa cum era de presupus, Italia a intrat în optimi. Dar azzurrii nu au jucat bine, şi asta nu numai pentru că americanii s-au apărat cu multă atenţie. Italia nu a fost capabilă să „rupă“ schema defensivă a adversarului. Rămân la părerea că Italia nu are *vocaţie ofensivă*, şi mi se pare normal. Cu formidabilele apărări pe care le are, a preferat întotdeauna să-şi aştepte adversarul, pentru a recurge apoi la contraatac. Şi cînd nu reuşeşte să impună acest tip de joc, atunci pierde. E adevărat, penalty-ul ratat de Vialli contra americanilor a frânt întreaga echipă.

Dacă apărarea e puternică, nu-mi place prea mult *el centrocampo.* Doar Giannini a încercat să joace un fotbal

frumos. Cred că în partida cu Austria prezenţa lui De Agostini ar fi produs mai mult. În atac, Vialli a luat start slab şi s-a făcut remarcat doar prin mingea pe care a lăsat-o să „curgă“ cu multă inteligenţă în golul realizat de Giannini.

Mi-au plăcut americanii contra Italiei. Strânşi în apărare, atenţi, plini de voinţă, au reuşit să frâneze Italia. Toată lumea se aştepta, la un scor fluviu, ceea ce s-ar fi putut întîmpla dacă Vialli nu ar fi ratat penalty-ul care, în paranteză fie spus, cred că nici nu a fost, deoarece faultul s-a comis în afara careului. Cred că dacă în compania Cehoslovaciei S.U.A. ar fi jucat cu precauţii defensive, aşa cum a jucat şi Italia, scorul nu ar fi fost atât de apăsător. Ei au plătit tribut lipsei de experienţă. Mai mult însă decât jucători experimentaţi, S.U.A. are nevoie de antrenori de import. Sunt convins că peste patru ani, cînd vor juca şi acasă, vor avea un rol de prim plan. Jucătorii americani au forţă. Vor creşte în valoare. Cred că S.U.A. va străluci chiar la următorul campionat mondial.

În concluzie, să spunem că africanii au intrat în istoria fotbalului mondial graţie lui Milla, care, la 38 de ani, a devenit o stea. Fotbalul oferă asemenea posibilităţi. Un jucător între 30 şi 35 de ani poate juca foarte bine. Nu e ca la tenis, unde poate triumfa şi un copil dacă are într-o mână racheta, iar în cealaltă un biberon”.

Trebuie să recunoaştem că *il re* Pele are o mare capacitate de sinteză, spirit de observaţie şi foarte mult umor. Ceea ce regret e că în loc să-l critice pe Lazaroni şi pe toţi cei care l-au precedat, nu se decide să facă pasul cel mare, „să ia Brazilia” şi să o ducă la victorie, după două decenii de decepţii, în care apare portretul atât de sugestiv al fetei care plânge în tribună...

CEHOSLOVACIA — AUSTRIA 1—0, derby-ul bătrânei Europe...

De ce „bătrîna Europă”!? Întrucât sunt aproape 60 de ani, echipele noastre, aproape la fel de bătrâne, Ripensia, Venus, Rapid, jucau mereu cu perechea Slavia-Sparta şi Austria-Rapid sau Admira... De astă dată vom spune că e un derby, deoarece suntem într-o grupă în care liderul e cunoscut (Italia, cu patru puncte), iar lanterna — de asemenea, S.U.A., cu 0 puncte).

Echipa lui Venglos a „prins” un prag bun cu americanii (5—1), care poate fi decisiv, în timp, ce Austria ştie că în cazul unei înfrângeri în faţa cehilor, aceştia vor totaliza tot patru, iar ei, austriecii, vor fi ca şi eliminaţi, deoarece e greu de presupus că două puncte pot asigura calificarea, aşa cum s-a întâmplat în Mexic...

A fost un meci de valoare medie. Surprizele nu erau de aşteptat, Skuhravy, omul de gol, nu i-a mai avut în faţă pe atleţii americani, care nu prea ştiu să sară la cap. Partida a fost decisă de un penalty comis asupra lui Chovanec, în minutul 29, de admirabilul portar Lindenberger — vechea cunoştinţă de la Viena — şi executat de Bilek. (Îmi aduc aminte, acum un an s-a jucat la Nitra, în Slovacia, meciul amical Cehoslovacia — România (2—0) după un 0—0 cu Portugalia la Lisabona. A fost chemat la Nitra şi Chovanec, care juca la Eindhoven. Publicul a fost împotriva „renegatului Chovanec”. Dar „olandezul” a jucat bine... Acum, aici, în Italia, el este autoritatea numărul 1 în echipă.

La conferinţa de presă, antrenorul Hickersberger a fost realist: „Pentru noi, calificarea e compromisă. Ar trebui să câştigăm la un scor foarte mare cu americanii şi să sperăm că trei echipe din alte grupe n-o să adune trei puncte, ceea ce e greu de crezut”.

Cancelarul austriac Vranitzky nu-şi poate ascunde deziluzia. Oamenii politici îşi dau seama că la Mondial „se prezintă” în faţa unui public de miliarde. E adevărat, unii spun, deseori, pe bună dreptate, că nu e nici o legătură între patria lui Mozart şi cea a lui Polster, dar nu poţi convinge pe toată lumea...

ITALIA — CEHOSLOVACIA 2—0 *... şi golul ceh trecut cu vederea*

În sfârşit, Italia a depăşit clasicul său 1—0. 2—0 e un scor imens în peninsula fotbalului. Golul doi, al lui Baggio, a devenit o adevărată Iliadă a fotbalului italian. Ziarele explodează. Se apelează la tot soiul de comparaţii. Se invocă avocaţi celebri. Scurta cursă a lui Baggio, care a pus pe picior greşit doi apărători cehoslovaci, e descrisă de sute de ori. Şi mereu altfel. Încă de ieri ziariştii vorbeau despre „piticii” Schillaci şi Baggio. Astăzi, aşa cum afirmă „Il Mattino”, la „Scala” nu a existat în

peste un secol entuziasm atât de mare, indiferent dacă eroul s-a numit Caruso sau Placido. Primul gol, cel al lui Schillaci, e mai frumos decât toate cele ale lui Pablito Rossi. Al doilea, cel al lui Baggio, e comparat doar cu golul lui Maradona, *al doilea*, pe Azteca, în meciul cu Anglia, în 1986. Printre avocaţi, Platini însuşi, condamnat zilele trecute la patru luni închisoare şi peste un milion de dolari amendă pentru nişte „bani negri" primiţi cândva la Saint-Etiene. Când De Napoli, coechipierul lui Maradona la Napoli, încearcă să tempereze entuziasmele, spunând: „În Mexico, Diego a plecat mult mai de departe; golul lui Baggio, înscris acum câtva timp la Sao Paolo, la Napoli, seamănă mai mult cu cel marcat împotriva Cehoslovaciei". La această „crimă" reporterii sar ca arşi: „Cum e cu putinţă oare o asemenea lipsă de patriotism?" E adevărat, cu ani în urmă, un ziarist foarte vechi mi-a spus odată: „Ascultă, Ioane! când cineva marchează un gol de la 25 de metri, pune şi tu 30, că nu pierzi nimic. Câştigă, în schimb, fotbalul". N-am prea fost convins cu această idee. Fotbalul e un sport în care până şi micile exagerări — ca să nu spun minciuni — se decontează, odată şi odată...

Italia a fost mai bună, fără îndoială. A şi avut un penalty neacordat. Dar a fost „apărată", pe de altă parte, de un gol al cehilor, la scorul de 1—1, neacordat pe motiv de ofsaid... Arbitrul Quiniou a fost apărat şi el de Comisia care taie şi spânzură, totul trecându-se lui Langehove, tuşierul. (Quiniou era într-o poziţie mai avantajoasă).

Italia e calificată, cu şase puncte din şase. Entuziasmul este general. Toată lumea a uitat cuplul Mancini – Vialli. Noii idoli au urcat până în vârful unui turn mai înalt decât cel din Piazza San Marco... Întotdeauna mi-am spus că super-superlativul titlurilor italiene este totuşi rodul unor clişee „developate" la computer. Astăzi am unele rezerve. Priviţi-le! „Schillaci e Baggio da sogno" (de vis) „Un Baggio de sole", „Schillaci – Baggio, grande Italia! „Toto e Baggio, estazi!" (în extaz), „Toto-Baggio che show!", „Schillaci-Baggio, la verra Italia", „Baggio – Schillaci, ecco i gemelli!" (Gemenii nu mai sunt Romulus şi Remus. Sunt Toto şi Baggio).

Italia in delirio! Acesta este titlul cel mai apropiat... Sigur că nimic nu este original, superlativele se adună, totul creşte... Se vede pe chipul oamenilor că aceste torţe, nu titluri, exercită o formidabilă presiune... „Gazzetta dello sport", care se detaşează de toate celelalte reviste şi ziare prin culoarea sa roz, a devenit

ziarul nr. 1, pentru că orice italian vrea să aibă în mână un steag. Şi îl are.

Între timp, Franz Beckenbauer comentează eventualele dificultăţi ale lui Vicini faţă de delirul general. El porneşte de la un titlu care trebuie să-l pună pe gânduri pe Vicini: „Una coppia (cuplu) che adesso (acum) non si potra dividere". Aţi înţeles, desigur... Cuplul nu mai poate fi rupt. „N-aş vrea — spune Beckenbauer — să fiu acum în situaţia lui Vicini"... Şi ziarele scormonesc la infinit. În pofida entuziasmului pe care îl fac să crească prin toate mijloacele, caută mereu să mai scoată un subiect de discuţie, să propună variante, chiar dacă „la coppia (cuplul) a conquistato Roma!"

Cine are dreptate? Cred că Beckenbauer. Lui Vicini nu i se face nici un serviciu. I se atrage mereu atenţia, la modul foarte subtil, că îl are, totuşi, pe conştiinţă pe Vialli, care, înainte de Schillaci şi Baggio era adevăratul Iulius Caesar ai fotbalului italian...

În drum spre Bari, am întâlnit în compartiment un factor poştal care, văzându-ne cărţile de acreditare atârnate de gât, a intrat în vorbă pe temele fotbalului. Apoi ne-a arătat biletul pe care l-a cumpărat pentru partida Argentina – România de la 18 iunie, la Napoli. (Biletul costa 100.000 de lire... Factorul câştigă numai 1.300.000 de lire pe lună şi ne spune că a lucrat câteva duminici pentru a sustrage bugetului familiei această sumă cu adevărat imensă... 100.000 de lire însemnau atunci vreo 85 de dolari). Din vorbă în vorbă, factorul, care ştia cam tot ce se poate şti despre fotbal, ne-a spus că *il calcio* şi mai ales *il comissario tecnico* (Vicini) au principalul duşman în presă, pentru simplul fapt că ea, presa, dărâmă totul, de la o lună la alta, de la o zi la alta, de la o frază la alta. Dar ce s-ar face, adăugăm noi, fotbalul italian fără presă? Încearcă să opreşti reclamele *Coca Cola*, chiar în acest moment în care se vând milioane de cutii pe zi... când ai impresia că reclama e un lucru în plus, ceva cu titlul inutil. „Totul va începe să scadă — cum spune amicul Napoleone Bologna, proprietarul unui prosper ristorante — totul va intra în anonimat şi va coborî, încet, încet, spre faliment". Acesta e şi motivul pentru care presa sportivă e un rău absolut necesar, iar erorile ei — pentru că uneori le comite — sunt cele care urcă la paroxism dragostea dementă pentru fotbal a aproape tuturor italienilor...

Acum, după ce s-a jucat şi acest meci cu Cehoslovacia, au început calculele: „Cu cine va juca Italia în „optimi"? A început

dezlegarea ecuaţiei lui A1, care va juca în compania lui C3, D3, E3. Dar care sunt aceste echipe? Totul e un semn de întrebare. Se pot emite ipoteze, dar nu se ştie nimic. Un singur lucru se ştie. Că Italia va juca la Roma, pe Olimpico. Şi acesta este lucrul cel mai important. Băieţii trebuie să-şi păstreze hotelul, bucătăria, piscina...

În ordine, cum spune computerul, Italia va juca cu Uruguay-ul (45 la sută), Scoţia (30 la sută), Columbia (20 la sută), Spania (4 la sută) şi Coreea de Sud (1 la sută). Sunt curios cum s-a ajuns la acest 1 la sută... Important e că Italia va juca cu Ruben Sosa sau cu Bo Johnson...

AUSTRIA — S.U.A. – *sau cântecul lebedei...*

Un final trist al echipei lui Lindenberger. Fotbalul e tot mai mult o expresie a stării psihice... Austriecii aveau nevoie de scor, dar mai aveau în subconştient faptul că nici un scor nu-i poate ajuta, pentru că în toate grupele existau candidaţi la trei puncte. Americanii, încurajaţi de performanţa cu echipa Italiei (0—1), au reuşit să reducă scorul la 2—1.

Aşa se încheie jocurile unei grupe în care promovează Italia şi Cehoslovacia, fără probleme. Statele Unite, formaţia cea mai modestă a Campionatului mondial, a fost, de fapt, cheia calificării. A fost o grupă pe care Maradona a calificat-o la start ca fiind „opera“ domnului Blatter, un oaspete la discreţia gazdelor. Afirmaţia a produs atunci rumoare şi chiar mai mult decât atât, dar Diego ştia ce spune. Celebra lui iuţeală de mână a surprins jocul bilelor... E un mare avantaj să porneşti la drum cu două puncte sigure, cum au fost cele cu echipa Statelor Unite...

Şi-acum, după acest *girone A*, vom face o pauză de cifre şi comentarii. Vom încerca, în paginile următoare, să ne oprim în amănunt doar asupra grupei B, în care joapă echipa noastră. Ne va fi mai uşor, pentru că ne-am şi ocupat de primele două partide — cea inaugurală, de la Milano, între Argentina şi Camerun, şi primul nostru joc, cel de la Bari, în compania Uniunii Sovietice...

Acum despre a treia partidă, cea de la Napoli, între Argentina şi echipa Uniunii Sovietice.

Am revăzut fişele, mi-am regăsit amintirile, mi-am reamintit „masa rotundă” pe care am susţinut-o până la miezul nopţii. Mi

se pare cel mai sugestiv pentru rememorarea acestei partide revederea casetei tehnice apărute în „Gazzetta”. Iat-o... Ea poartă un titlu mai limpede decât orice alt comentariu:

L’arbitro, il peggiore in campo...

...adică, „arbitrul, cel mai slab de pe teren” (Frederiksson).

Deci, „caseta tehnică“...

ARGENTINA		**UNIUNEA SOVIETICĂ**	
Pumpido	(fără notă)	Uvarov	6
(Goycoechea)	7	Bessonov	6
Serrizuela	6,5	Gorlukovici	6,5
Olarticoechea	6	Hidiatulin	6
Simon	6	Kuzneţov	6
Monzon	6	Aleinikov	5,5
(Lorenzo)	(fără notă)	Zîgmantovici	6
Troglio	6,5	Zavarov	6
Burruchaga	6,5	(Liutâi)	(fără notă)
Batista	6	Protasov	6
Caniggia	6	(Litovcenko)	(fără notă)
Maradona	7,5	Dobrovolski	6
Basualdo	6	Salimov	5

Arbitrul Frederiksson 4

A fost, deci, un joc spre 7. Şi chiar dacă aprecierile gazetarilor sunt deseori subiective, ca să nu mai punem la socoteală faptul că e greu să urmăreşti 24 de jucători, parcă raportul de 70 — 65 în favoarea Argentinei este cel real. Bineînţeles că trebuie luată în consideraţie şi omisiunea lui Frederiksson la „mâna lui Maradona“, care ar fi trebuit să fie concretizată de arbitru cu un penalty.

Sovieticii au jucat mai bine după eliminarea lui Bessonov, în minutul 48 (În jurul acestui caz s-a făcut multă vâlvă, dar eliminarea lui Bessonov, deşi dureroasă pentru echipa lui Lobanovski, a fost corectă, sub semnul lui *dura lex, sed lex...* Bessonov l-a prins de tricou pe Caniggia, lansat spre gol.

Prevederile F.I.F.A., mai ales în capul acestei ediţii, nu puteau duce la o altă soluţie.

Scorul a fost deschis de Troglio (min. 27), dintr-o fază asemănătoare celei în care a marcat Schillaci golul din partida cu Austria. A centrat Olarticoechea şi Troglio a înscris cu capul. Al doilea gol a fost opera lui Burruchaga, spre final. Jocul bun al sovieticilor după eliminarea lui Bessonov a alimentat ideea frustrării echipei lui Lobanovski. Din păcate pentru sovietici, ei au venit în Italia cu o stare psihică de învinşi. Se pare că şi în cazul lor operează ideea că jucătorilor le fuge pământul de sub picioare, adică pierd mereu ocazia de a se afirma în fotbalul mare profesionist, ceea ce nici unul dintre cei plecaţi nu a reuşit până acum. Nici Dasaev, un portar oarecare la Sevilla şi la... Bari, Hidiatullin, un fundaş obscur la Toulouse, ca să nu mai vorbim de perechea Zavarov — Aleinikov, oaspeţi nu prea doriţi la Torino, cu speranţa că vor putea fi cedaţi, fie şi cu pierdere... Îmi aduc aminte, cu puţine zile înainte de startul Campinatului mondial, a fost la Bucureşti Franco Ianich, directorul tehnic al lui Bari. Am angajat această discuţie pe tema jucătorilor sovietici din Italia. Mi-a răspuns fără să stea mult pe gânduri: „Ruşii sunt nişte introvertiţi... Stau mereu pe gânduri... Parcă le plouă mereu. Iar Italia înseamnă soare, exuberanţă şi, mai ales, comunicativitate, chiar dacă la şuetă se debitează şi multe prostii... Zavarov e un om trist... Ce poţi face cu un om trist la fotbal?“

Stau şi mă gândesc că nici englezii nu sunt prea exuberanţi. Dar îmi revine mereu în faţă chipul jovial al lui Bobby Robson, ceea ce nu se prea întâmplă cu Valeri Lobanovski, şi mutra impertinentă a lui Gascoigne, un tip vital prin excelenţă care, la bătrâneţe, o să semene, în mod sigur, cu Falstaff....

După partidă s-au făcut două observaţii pe care le reţin. Prima e declaraţia lui Sacchi: „Maradona se ocupă de magie în fotbal. Când e el în teren, biletul e plătit din plin“.

A doua se referă la faptul că vulpea de Caniggia a reuşit până acum să elimine trei jucători (cartonaşe roşii) în numai două partide. În partida cu Camerunul el a reuşit „expulzarea“ lui Massing şi K. Biyik, iar în a doua, cu Uniunea Sovietică, l-a scos din teren pe Bessonov...

„E o tehnică şi asta – îmi spune Hagi la Terme Telese. În fotbal trebuie să ştii totul“. Îmi aduc aminte, după celebra mână a lui Maradona, pe Azteca, din meciul cu Anglia, un almanah a făcut o anchetă. Se solicita punctul de vedere al unor fotbalişti

români despre felul în care ar fi procedat ei în situaţia lui Maradona. Primul a răspuns antrenorul Jenei. El a spus că îi învaţă întotdeauna pe fotbaliştii săi să elimine asemenea tentaţii. Spre surprinderea reporterului, „Săptămâna“, îmi pare, toţi ceilalţi, elevi ai lui Jenei, au răspuns fără echivoc că ar fi procedat la fel... E o mare distanţă între predică (oricât ar fi ea de morală) şi focul luptei. Cei mai mulţi dintre jucători au şi spus atunci că ar fi făcut-o în folosul echipei. Printre cei care au răspuns în acest sens (şi nu a existat nici o părere contrară) a fost şi Hagi...

După jocul de la Napoli, echipa lui Lobanovski era practic eliminată. Era o surpriză la fel de mare ca şi victoria Camerunului, în deschidere, asupra Argentinei...

CAMERUN — ROMÂNIA 2—1, *şi „momentul Hagi”*

Mi-e greu să scriu despre această partidă. Greu din punct de vedere sentimental, dar destul de interesant — profesional. Camerunul a fost tratat cu destulă uşurinţă. S-a considerat că Argentina a avut nasul pe sus, că victoria a venit în urma unei grave greşeli a lui Pumpido. Nimeni nu a vrut să-şi aducă aminte că echipa africană a fost neînvinsă în Mondialul spaniol ’82... Şi acolo s-a spus că a fost o întâmplare. (Sunt curios să văd ce am scris în cartea Mundialului spaniol despre Camerun. Dacă am scris. Să caut...).

Iată...

...Pe stadionul „Riazor” din Coruna, camerunezii *lasă impresia că joacă cu o minge mai uşoară* (n.r. — în mod curios, sau nu, acum, în Italia, am aceeaşi impresie). Rând pe rând, în chiar primele minute, Abega şi Mbia ratează mari ocazii de gol. Şi orice gol, aici, înseamnă calificarea. Polonezii nu reuşesc mai nimic. Mai mult decât atât, îl pierd pe centrul înaintaş Iwan, care părăseşte terenul — ruptură de ligamente — şi e înlocuit cu Szarmach, 32 de ani, din generaţia de bronz de la Weltmeisterschaft...

Camerunul încheie cu 0—0 meciul cu Polonia, după un joc mai bun decât al polonezilor, care au atacat în gol. „Ce zici, Jean Philippe?“ „Nu mai înţeleg nimic. După acest 0—0 mă aştept ca Noua Zeelandă să-l ţină în şah pe Blohin“.

Îmi aduc aminte, mi-a plăcut foarte mult Milla. I-am publicat şi caricatura, la pagina 175 a cărţii „Espana“. (Am să-l rog pe machetator să mi-o reproducă şi să o repete în aceste pagini. Milla avea doar 30 de ani... În echipa din ’82 au jucat Milla, N’Kono, Onana şi Kunde. Puternici africanii, după opt ani...

Şi pentru că tot vreau să amân intrarea în amănuntele partidei noastre cu Camerunul, un pic de istorie şi geografie, pentru că, sinceri să fim, nu prea ştim, la comandă, unde se află Camerunul... Ei bine, dacă asemănăm partea de vest a Africii cu un sân din profil, Camerunul se află exact sub sân...

A fost descoperit, ca şi America, în 1492, de portughezi. Comandantul portughez Fernando Poo s-a oprit în estuarul care astăzi se numeşte Wouri. Crustaceele pluteau cu miile pe apele fluviului. Navigatorul a botezat fluviul „Rio dos Camaroes“, râul creveţilor. Acest nume va cunoaşte modificări succesive şi va ajunge să fie *Camerun*... Să lăsăm evoluţia politică şi să ajungem la actualul preşedinte Paul Biya, care a avut un mare rol în formarea echipei, deoarece el este cel care i-a impus pe Milla şi pe portarul N’ Kono antrenorului Nepomniacii...

Să mai verific o dată lista jucătorilor, vârsta lor. Vreau să-mi dau seama câţi au jucat în Spania, în ’82... Deci, Milla e o certitudine. S-a născut la 20 mai 1952... 28 de ani împliniţi. N’ Kono — la 20 iulie 1955. 35 împliniţi... Onana — 26 de ani acum. E posibil să fi jucat la 18 ani... În sfârşit, Kunde, 15 iulie 1956, 34. Avea 26 de ani în Spania...

Cronicile italiene sunt dominate de o formidabilă fotografie a lui Milla, căzut în genunchi, spre tribună, dar mai curând mulţumind cerului. Dar de unde şi până unde Miller (!), aşa cum scrie în buletinele oficiale? Iată explicaţia. Are o veche ramificaţie germană. V-aţi fi gândit vreodată?

Să încep tot cu caseta tehnică. Spune mult...

CAMERUN — ROMÂNIA 2—1!

Camerun: N’ Kono 7 — Onana 6,5, Ebwelle 6,5, Kunde 6 (min. 69 Pagal, fără notă), Tataw 6,5 — N’Dip 6, M’Bouh 7, M’Fede 7 — Makanaki 6,5, Omam Biyik 6, Kessack 6 (min. 59, Milla 8).

România: Lung 6 — Rednic 6, Andone 5, G. Popescu 5,5, Klein 6 — Sabău 5, Hagi 6 (min. 59 Dumitrescu 5), Rotariu 6, Timofte 6 — Lăcătuş 5,5, Răducioiu 5 (min. 63 Balint 5,5).

A arbitrat Silva Arco (Chile).

Au marcat: Milla (min. 76 şi 87), Balint (min. 89).

Bilete vândute 38.000. Spectatori prezenţi — ... 25 000

(Caseta tehnică aparţine rubricii de sport a ziarului „Republica", conducă de binecunoscutul comentator Gianni Brera)

★

Partida e încă proaspătă în memoria iubitorilor fotbalului nostru care — sunt convins — au fost cel puţin cinci milioane în faţa televizoarelor. A fost un meci care se îndrepta spre un rezultat de egalitate, chiar dacă ai noştri au avut mai multe ocazii de gol.

Marea supriză s-a produs în minutul 56, deci după aproape o oră de joc, când Jenei l-a chemat pe Hagi pe banca de rezerve, trimiţându-l în teren pe Ilie Dumitrescu. A fost un moment de uimire la masa presei. De ce Hagi? Până şi caseta italiană, oricât ar fi de subiectivă — şi de ce ar fi în acest caz? — arată că şapte jucători au note „sub Hagi". Sigur că Hagi nu a jucat ca la Monte Carlo, de pildă, dar...

După partidă, antrenorul Nepomniacii a declarat, între altele „Astăzi am câştigat şi datorită ajutorului pe care mi l-a dat, fără să vrea, Jenei. Am avut „pe Hagi" doi jucători — poate că şi din cauza asta el nu a avut cîmp liber. În momentul în care am văzut că iese Hagi, am decis imediat intrarea lui Milla. (N.a. Se poate vedea şi din casetă că Milla a intrat la numai trei minute după ieşirea lui Hagi — exact timpul cât a avut posibilitatea să se încălzească). Numai astfel am avut curajul să-l introduc în teren pe Milla".

Rezultatul acestei schimbări se ştie. Milla a făcut tot jocul, a deschis scorul — e adevărat, în urma unui fault asupra lui And one, dar stoperul nostru nu poate invoca vreo scuză, deoarece diferenţa de gabarit şi de înălţime erau în favoarea hunedoreanului. Milla a fost mai iute, a apreciat mai bine faza, l-a simţit pe Andone dezechilibrat prin plasament şi a „lovit" în întâmpinare... Jocul era pierdut. A venit apoi şi golul doi, tot Milla, cu un sprint mai tineresc decât cel al lui Răducioiu, acesta din urmă destul de şters în această partidă...

Nu mi-a fost prea uşor să-mi scriu corespondenţa pentru „Gazeta”. M-am urnit greu, dar asta e meseria... La demi-solul hotelului, gazdele, binevoitoare, au organizat un mic centru de presă, în care se aflau şase maşini de scris Olivetti. E adevărat, scrii greu, multe clape sunt inversate, lipseşte ă-ul, lipseşte şi î-ul, pentru cifre trebuie să apeşi în prealabil ca pentru literele mari, iar dacă uiţi, în loc de 2.345 îți iese “/%& — îmi vine să râd şi acum — dar, până la urmă, m-am descurcat. Aşadar, în seara de 14 iunie — ducă-se! — am scris...

Începusem să visăm... Ceea ce părea o condiţie obligatorie a calificării — victoria asupra echipei U.R.S.S. — se împlinise. Dar iată că a venit un bătrân african de 38 de ani ca să facă din partida Argentina — România o speranţă. Nimic mai mult, pentru că în acest imens furnal care este furnalul miliardelor, nu e tot una dacă în cursă rămâne Maradona şi nu Hagi, care pe deasupra a fost trimis pe banca de rezerve la scorul de 0—0, un perfect scor de calificare.

Să fim bine înţeleşi. Dacă am fi fost în locul lui Jenei, tot cu Hagi am fi început. Hagi e un jucător pe care ori îl accepţi, ori nu. Dar dacă l-ai acceptat — şi poate ai făcut-o ca să te acoperi — Hagi fiind un jocker în mâna oricărui antrenor — atunci trebuie să mergi până la capăt.

Hagi e un jucător pe care nu-l poţi scoate din teren. Aşa cum — păstrând toate proporţiile — Maradona nu poate fi scos nici el. Dar aşa e fotbalul nostru. Avem deseori antrenori lipsiţi de nuanţe, care îi cer lui Dobrin ceea ce făcea Dumitru, iar lui Hagi ceea ce face Rotariu, adică să joace sau, mai bine zis, să alerge, timp de 90 de minute.

Aşa se face că Dobrin nu a jucat la Mexico, iar Hagi riscă să joace doar o oră la acest Mondial.

Simplificând lucrurile, ori accepţi ideea că Hagi poate realiza ceva deosebit în câteva minute — ceea ce a şi făcut — ori nu o îmbrăţişezi, şi atunci începi cu echipa care a învins Uniunea Sovietică şi care a stârnit destule aplauze aici, în Italia.

Sigur că aceste rânduri nu se vor un lamento după înfrângere. Cu atât mai mult, cu cât echipa României are şanse de calificare în cazul unei nedorite înfrângeri în faţa Argentinei. Cum? Calculele sunt destul de simple.

Cu două puncte — sperăm să fie trei — deci cu numai două puncte, am putea fi înaintea echipei din Costa Rica, aceasta din urmă având şi ea două puncte, dar cu perspectiva nu prea

încurajatoare a meciurilor cu Brazilia şi Suedia. În cazul unor înfrângeri normale — deşi nimic nu e normal în acest Mondial — golaverajul echipei din America Centrală ar putea trece la minus.

Rămâne cazul Columbiei, probabila deţinătoare a locului trei în grupa D. Columbienii au un golaveraj de plus unu, dar şi perspectiva de loc roză a unui meci cu R. F. Germania.

În sfârşit, situaţia cea mai dificilă o avem faţă de grupa A, unde S.U.A. este scoasă din cursă. Italia e calificată. Cehoslovacia are un plus patru la golaveraj şi două puncte dintr-o singură partidă, iar Austria, după probabila victorie asupra Americii, are varianta golaverajului — deocamdată doar teoretică — şi chiar perspectiva unui punct cu Cehoslovacia.

Dar să mai terminăm cu calculele, cu previziunile, ele nu au fost — cel puţin până acum — un sfetnic bun la acest „Mondial" al tuturor posibilităţilor, în care Costa Rica bate Suedia, iar Egiptul remizează cu Olanda. Să sperăm că echipa României va lupta pentru punctul care i-ar putea aduce calificarea în ultimă instanţă. E adevărat, Maradona va fi ajutat de toate zidurile milenare, din Pompei şi Herculanum, dar exemplul Camerunului e o lecţie pentru toată lumea.

Începusem să visăm. Dar cine ne poate împiedica acum să sperăm?

A doua zi dimineaţa, fotbaliştii noştri s-au trezit mai devreme. I-am văzut în hol. Cămătaru, afectat şi iritat, spunea: „Dacă ne mai întâlnim de douăzeci de ori cu camerunezii, nu pierdem niciodată!" Hagi, care poate a auzit această părere cam prea optimistă, mi-a spus: „Să ştiţi că sunt foarte tari camerunezii. Dar pentru asta trebuie să fii acolo, jos, în focul luptei. De sus, din tribună, nu mai ştii care e înalt şi care e scund. Dar dacă te uiţi la linia lor de fund, poţi să te şi sperii. Legenda că fotbaliştii africani sunt fragili, mai ales din cauza subalimentaţiei, e falsă. De fapt, aceste echipe africane sunt vitaminizate cu adevărat prin portocale, banane şi tot felul de sucuri... Sunt convins că echipa asta a lui Milla o să meargă foarte departe".

Câtă dreptate avea să aibă Hagi!

Mi-e puţin dor de Bari. Adică de mare. De briză. Îmi aduc aminte că într-o dimineaţă a venit un tânăr cu maşina şi ne-a poftit să facem o plimbare. Am făcut o primă escală la vila lui Franco Ianich, fost internaţional italian, astăzi director tehnic al

lui Bari... O vilă frumoasă, cu gazon mult, cu ţâşnitoare susurând şi rotindu-se la tot pasul. Flăcăul lui Ianich are peste 1,90, dar nu cred că face sport. E mult mai corpolent decât tatăl său, care păstrează — cred — „greutatea de concurs", aşa cum se întâmplă la noi cu un Mocanu sau cu un Dembrovschi. Ne-a oferit ceai la gheaţă. (N-am fost surprins de „formulă", deoarece toată ziua, la TV, un domn în vârstă, trântit într-un şezlong şi care seamănă mult cu suporterul nr. 1 al englezilor, pe care l-am văzut şi la Bucureşti, cu cilindrul lui învelit în culorile steagului Marii Britanii, sorbea din „ceaiul la gheaţă". Şi ca să fiu sincer, e o băutură excelentă... Englezii sunt experţi, de altfel, în materie de ceai. Din păcate, am văzut în shop-ul de pe aeroportul din Roma că o cutie de ceai — metalică, e adevărat — costă nu mai puţin de 8.000 de lire. În sfârşit...).

A apărut doamna Maria Ianich. Bronzată, sportivă, voluntară... „Şi-acum, *andiamo*!" Misiunea flăcăului s-a încheiat. Anamaria Ianich ne roagă să-l scuzăm pe Franco şi ne pofteşte în maşină. „E păcat să treceţi prin Bari şi să nu vedeţi câte ceva din coasta noastră".

Am mai privit pe hartă coasta bareză acum o lună, când tot mai speram să venim cu maşina, prin Grecia, şi să traversăm cu ferryboat-ul, care, însă, mi-am dat seama chiar zilele trecute, e un vapor mare, aproape cât un transatlantic...

Bari e la sud de pintenul cizmei... Când am venit de la Roma, am trecut prin Foggia. Aceste două nume, Foggia şi Bari, îmi trezesc amintiri nu prea plăcute. De aici, de la bazele americane din Bari şi Foggia, porneau avioanele care aveau să ne bombardeze în '44... 4 aprilie 1944 rămâne o dată memorabilă... Ţin minte, în timpul bombardamentului mă aflam în clădirea Palatului administrativ C.F.R., din faţa Gării de Nord. Era ridicat doar scheletul construcţiei. A fost adăpostul nostru ziua şi noaptea...

Doamna Ianich e un şofer admirabil. Conduce cu 140 şi întreţine o permanenţă discuţie pe temele fotbalului. Am impresia că ea e *şeful* acasă, pentru că ştie tot. Subiectul nr. 1 e Răducioiu, „care trebuie să vină oricum la Bari". Îi spun că am auzit chiar ieri că ar fi semnat un precontract cu domnul Corioni, pentru Bologna, dar doamna Ianich e necruţătoare. Răducioiu trebuie să vină la Bari! Îmi place felul în care se bate pentru Franco... „Soţul meu a lansat nenumăraţi jucători mari. Vierchovod e, între altele, opera lui". Încerc să-i spun că Răducioiu are doar 20 de ani, că prin plecarea lui se creează un

precedent care poate să golească şi campionatul nostru. Doamna Ianich plouă cu contraargumente... Schimb discuţia spre A.S. Bari şi spre perspectivele pe care le va avea Răducioiu în cadrul unei echipe neangajate în cupele europene. „Cine vi-l ia — continuă *şoferul nostru de formula 1* — cu cele cinci etape de suspendare?“

Mă glndesc, totuşi, că acum era momentul, la 20 de ani, ca Răducioiu să scape de... ipoteci, adică de etapele de suspendare. Bologna ar fi fost o soluţie. O alta ar fi fost chiar Dinamo. Cu Bologna, dacă ar fi trecut două ture, fiind înscris în foaie, ar fi putut să elimine patru din cele cinci etape de suspendare... Cu Dinamo ar fi, poate, la fel... Aici, însă, la Bari, rămâi cu etapele în traistă şi ar putea să-ţi pară rău când o să-ţi fie lumea mai dragă... Ce fel de Real Madrid sau ce fel de Marsilia te ia dacă ai cinci etape de suspendare? Asta în afară de cazul că vrei să rămâi la Bari... Dar Bari nu e neapărat ţintuit în Divizia A italiană. Echipe sută la sută de A în Italia sunt primele opt. Celelalte, dumnezeu cu... Mila, cum aud că a scris Cosaşu după partidele lui Milla.

Doamna Ianich continuă să ne farmece cu viteza argumentelor, pentru că e un personaj. A trecut la analiza echipei Bari. Nu-i place Lorenzo, care „preia, *acoperă*, se roteşte şi... pierde mingea“.

Am ajuns la Fasano. Anamaria — hai să renunţăm la „doamna Ianich“ — ne face cu ochiul şi îmi arată spre mare, în stânga: „Ştiţi ce-i aici? E cantonamentul camerunezilor“. Şi apoi, zâmbind cu subânţeles. „E momentul să accelerez. Poate ne iese Milla în cale“.

Am ajuns la Ostuni, de fapt ţinta călătoriei noastre. Oraş vechi, pe malul mării. Coborâm în piaţă. Anamaria îşi face deseori cumpărăturile aici. E toată Mediterana în piaţa asta *d'herbe e fruta*. Anamaria conversează „din zbor“ cu toţi negustorii, indiferent de vârstă. Bazarul e de o diversitate levantină. Covoare, opincuţe, împletituri, ceea ce numim noi *macrameuri*, scaune de grădină, perniţe ca la curtea lui Harun al Raşid, transparente, umbrele de soare, totul pentru grădină, o beţie de culori în lumina soarelui de vară... Anamaria slalomează printre tejghele, gustă din toate fructele — aici e permis şi chiar recomandabil — cumpără piersici, ananas, mandarine, rodii... lasă pungile sub tejgheaua fiecărui negustor — „le iau când mă-ntorc“. Toată lumea o cunoaşte şi îi zâmbeşte. Nu e, de fapt, o relaţie de la cumpărător la vânzător. E cu totul altceva. Asta îmi

aduce aminte de copilărie, când tata, ajuns în piaţă, cumpăra o căruţă de pepeni, îi spunea omului să treacă, mai târziu prin faţa casei, „ultima de pe Bulevardul Regina Maria, la 74“, şi îşi vedea de drum... Oare cum am reuşit noi să rupem aceste relaţii între oameni, astfel încât între cel din faţa tejghelei şi vânzător să existe un curent de animozitate şi de neîncredere? Cred că şi asta este acum una din problemele de bază...

Urcăm pe străduţe înguste, ca la Sevilla, ca la Toledo sau ca în „Zorba Grecul“. Cât de pătruns a fost Panait Istrati, feciorul lui Iorgos Valsamis, de această lume care te îmbată, pentru că, iată, în zare e marea... „În lumea, Mediteranei“ e un titlu fabulos, titlul unei cărţi scrise de un om care nici nu ar fi putut să trăiască altfel, el, care, pentru a contempla mereu marea, a devenit fotograf profesionist pe malul mării, la Cannes sau la Nissa...

Oprim la un *ristorante*. Ne desparte de mare doar fâşia plajei. Patronul e foarte săritor. „Totul e gata într-un sfert de oră“. Cimentul terasei respiră. A fost inundat de apă. Arcadele micului ristorante stimulează curentul. Vin scoicile — diferite feluri — care sunt un dar al mării. Totul în reprize mici, cu vinete şi roşii tăiate prelung... Aici nu se mănâncă „gospodăreşte”, cu ciorbe prelungi... Mai mult se „ciuguleşte”, masa are ritm, poate şi pentru că lumea e mai grăbită aici, în Italia, decât la Beirut sau la Atena, sau la Mikonos, unde cafeaua se bea cu o sută de sorbituri, într-o somnolenţă vie...

Revenim la Ostuni. Urcăm pe aceleaşi străduţe, unele înguste de doi metri. Femeile stau la şuetă, la ferestre, sporovăind de la o fereastră la cea de vizavi, legătura făcându-se prin frânghia de care atârnă rufele, imaculate...

Privim de sus panorama Ostuni. În vârf e biserica, aşa cum sunt toate bisericile pe această coastă de est. E un amestec de romantic şi de gotic — se face trecerea — care impune prin vechime. Intră în joc secolele XI, XII... Mai e şi castelul. (Cel de la Bari se numeşte Sveco, adică suedezul). S-a construit mult, pentru fortificaţii. Turcii nu au renunţat niciodată la ideea de a pune piciorul pe tocul cizmei. Iar tocul cizmei e la Lecce... Am văzut la Bari o inscripţie lungă, scrisă pe un zid vechi, cu vopsea neagră. Aş vrea să-mi amintesc inscripţia. Parcă... „Mai bine să fii un an barez, decât 1000 de ani leccez!“ Faimoasa şi universala rivalitate a oraşelor apropiate. Vă aduceţi aminte că acum 30 de ani, când Arieşul Turda a câştigat Cupa României la fotbal şi a făcut un drum triumfal, cu trenul, spre casă,

fotbaliştii fiind întâmpinaţi în toate gările, cei de la Câmpia Turzii, oraş rival, au făcut toată noaptea o cupă de lut, înaltă cât un om, şi au spart-o pe peron, în faţa fotbaliştilor turdeni, „ca să le iasă finala din cap“. În sfârşit...

La sud de Lecce e Otranto, chiar în locul unde se puneau pe vremuri placheurile la tocurile noastre „de război“, ca să *ţină*. Îmi aduc aminte — totul se asociază aici — că Fouchet, celebrul ministru al tuturor, de la Ludovic al XVI-lea la Napoleon şi apoi de la Neapoleon la Ludovic al XVIII-lea, a devenit duce de Otranto. Aici erai deci, strămoş al Ohranei, al Siguranţei şi al Securităţii?

Am revenit spre seară acasă, adică la Centrul de presă din Bari, unde ne aştepta Tănase Garciu, constănţean de origine şi violist în orchestra simfonică din Bari, în ultimii şase ani. Stau şi mă-ntreb ce ne-am fi făcut fără *Tase* al nostru, care ne-a luat în fiecare zi cu maşina lui spre Centrul de presă, care e departe, lipit de stadionul „astronavă“. Arareori am luat autobuzul spre hotel. Odată, un şofer, aflând că suntem români, a acceptat să pornim în cursă înainte de ora fixată. Am stat de vorbă pe îndelete în autobuz. Şoferul, Rosatto Donatto, era un tânăr foarte distins şi, în primul rând, foarte informat. Era „la zi“ cu politica mondială, de la Anzi la Vladivostok... Cunoştea toate nuanţele politicii în fiecare ţară... Vorbea uşor despre domna Margaret Thacher, emitea păreri în legătură cu ce urmăreşte Le Pen. Cunoştea biografia lui Râşcov, primul ministru rus. Era foarte interesat de Eltsin. Rosatto era un moderat al democraţiei creştine. Era entuziasmat de Gorbaciov şi spera că Eltsin o să meargă mână în mână cu liderul de astăzi...

Am discutat şi probleme interne. Ne-a spus că venitul lui mediu lunar e de un milion şi jumătate. Că acesta este un *stipendio* cu care se poate trăi civilizat numai dacă ai casă proprie. Şi el o avea, pentru că în tinereţe a fost zidar şi a adunat cele necesare pentru a-şi face o casă.

„O casă pe care am ridicat-o cu mâinile mele“. Ne-a mai spus că în perioada Mondialului va câştiga o jumătate de milion în plus. Mi-a făcut o impresie deosebită în primul rând prin logica perfectă a conversaţiei şi — în al doilea rând — prin albul imaculat al gulerului de la cămaşa sa, deşi era la lucru de la şase dimineaţa. (Probabil că, până la urmă, aşa cum am mai spus-o, totul, dar absolut totul, porneşte de la săpun... Tot în paranteză aş vrea să spun că la *Mercado* săpunul „Lux“ sau „Rexona“ costă ceva mai puţin decât o jumătate de dolar... 500

de lire. Dacă scoatem cele trei zerouri de la un milion şi jumătate şi ajungem, deci, la 1 500, înseamnă că săpunul îi costă pe italieni un leu şi jumătate. Dacă înmulţim cu doi, ca să ajungem la 3 000 salariul nostru mediu, înseamnă că pe ei „Rexona“ sau „Luxul“ îi costă trei lei. Motiv pentru care nu mă mai miră faptul că gulerul de la cămaşa lui Donatto e atât de curată, la amiază...

ADIO, BARI!

Plecăm spre Napoli... Tase ne poartă spre gară. E un pic de tristeţe în această despărţire. Cine ştie dacă voi mai reveni vreodată sub „pintenul“ Italiei? Deşi, s-ar putea, totuşi, dacă Răducioiu ajunge la Bari şi o să joace în echipa lui Ianich. (Îmi aduc aminte, acum 20 de ani, am fost invitat de Pârcălab şi Voinea la Nîmes... Am coborât cu trenul de la Paris, unde Năstase jucase marele său „Masters”, în finala cu Smith. Cele câteva zile petrecute la Nîmes mi-au oferit în premieră imaginea vieţii unui profesionist. Sigur că între timp lucrurile s-au schimbat, viaţa profesioniştilor e mult mai dură, dar poate că o să avem prilejul să stăm de vorbă câteva clipe).

Am plecat cu trenul spre Telese Terme. Am trecut prin Benevento. La Telese, în gară, ne-a aşteptat un microbus. Trebuia să ne grăbim, pentru că — aşa cum avea să ne spună şoferul — gazetarii români de la Telese, care erau vreo 25, au şi plecat spre Napoli. De ce oare? Era abia ora patru şi partida România — Argentina avea să se joace la nouă seara...

Ne-am lăsat bagajele, am stat ce-am stat o oră şi am urcat într-un alt autobuz... Un timp am mers în spatele maşinii „tricolorilor” noştri. Asta ne dădea o senzaţie de siguranţă, pentru că meciul nu se putea juca fără actori... Dar, odată cu pierderea urmei „tricolorilor”, am început să avem probleme. Cu vreo 30 de kilometri înainte de Napoli, autostrada a început să devină neîncăpătoare. Mai mult, am fost opriţi de un grup de carabinieri. A început o discuţie cu şoferul. N-am prea înţeles mare lucru, deoarece dialectul napoletan nu e chiar atât de simplu. Nu e un comentariu de Brera... Discuţia a continuat, dar noi tot pe loc eram... Într-un târziu ne-am dat seama că şoferul nu avea dreptate când îi acuza pe carabinieri că îi fură din timp. S-a format imediat un echipaj de poliţie, dintre cele cu sirenă continuă... Curând aveam să ne dăm seama că fără acest echipaj nici nu puteam ajunge la meci... Şoferul deschizător era un adevărat artist. Trecea cu o uşurinţă uimitoare de pe culoarul unu pe doi, apoi pe trei, pe patru şi înapoi, ori de câte ori întrevedea o „potecuţă”. Cel din dreapta omului de la volan era un adevărat dirijor. Maşinile celelalte se supuneau fără nici

cel mai mic protest „slalomului” nostru. Uneori, însă, rămâneam blocaţi minute în şir. Şi mai era mult. Oraşul, nu apărea. Apăreau doar tabele indicatoare, care ne arătau că, totuşi, ne îndreptăm spre golful Vezuviului. Începusem să ne uităm la ceas. Carabinierii din maşină continuau să schimbe culoarele cu o formidabilă măiestrie. Dar nu era destul. La un moment dat, am avut impresia că nu se mai poate face nimic. Ce era de făcut?

Carabinierii au ordonat prin radio oprirea culoarului de întâmpinare. Am pornit contra sensului. Am urcat, am coborât, iar am urcat... Începeau să apară cartierele periferice ale oraşului, cu semnul distinctiv al milioanelor de cearşafuri atârnate peste balcoane şi chiar sub ele, în bătaia vântului... Într-un târziu ne-am dat seama că ne apropiem de San Paulo. Maşinile se înghesuiau din toate străzile, spre aceeaşi ţintă, stadionul. Dar nu eram nici pe departe aproape. Au început meandrele, când, pentru a urca cincizeci de metri, trebuie să mergi 2 kilometri. Carabinierii din faţa noastră erau, totuşi, bine dispuşi. Asta mi-a dat certitudinea că nu vom pierde partida, deşi mai trebuia să ne luăm şi biletele, de la *Centro Stampa*... Ultimii kilometri au fost şi cei mai lenţi. Dar carabinierii ne zâmbeau. Era evident că vor să culeagă aplauze. Era la fel de evident că se consideră toreadori în lupta cu acest taur uriaş şi inexpugnabil care este fluxul rutier la Neapole în zi de meci...

Am coborât. Am fixat un loc de întâlnire pentru peste două ore şi jumătate. Am urcat. Hol imens, de zece ori mai mare ca acela de la Bari. O forfotă napolitană. Nu ştiu cât a cheltuit Italia pentru acest campionat mondial — oricum, a refăcut *Circus maximus* în 12 variante — dar ştiu că personalul de servire a presei, la *Centro Stampa*, putea fi de zece ori mai redus. Sau, poate că organizatorii s-au gândit la faptul că gazetarii, chiar cei trecuţi de prima tinereţe, au dreptul să admire fete frumoase în ţara Claudiei Cardinale...

Ne-am găsit locurile. Stadionul San Paulo nu e o astronavă, dar are grandoare. Poate şi pentru faptul că în subconştientul meu stăruie gândul că acesta este stadionul lui Maradona...

Dar cele 90 de minute au rămas acum în urmă. Aud şi acum obsedantul tam-tam argentinian — cei 30 – 40 de fanatici care însoţesc echipa la toate Mondialele, sunt fete şi băieţi — şi care cântă fără întrerupere, uneori chiar fără a privi jocul. E un fel de dans al focului, menit să întreţină energia celor de jos, de pe gazon...

A fost o partidă grea, chiar dacă acum, la rece, aş putea spune că ai noştri au fost ceva mai buni... Cum să te relaxezi, însă, când Maradona, excelent ţinut de Rotariu, e, totuşi, o ameninţare permanentă, chiar dacă şchioapătă sau mai ales pentru că şchioapătă. Cum poţi avea linişte când vezi — la monitorul din dreapta ta — că la Bari sovieticii marchează chiar când vor?

Acum, după atâtea zile, încep să am emoţii, dacă mă pot exprima astfel. Ziarele au şi sugerat că a fost o partidă între prieteni, dar asta ca să se afle în treabă. 0—0 la pauză a fost mai mult rodul unei prudenţe reciproce. A fost, la început, acţiunea foarte periculoasă a lui Caniggia în minutul doi, când a fost lansat de Maradona spre gol, dar apoi s-ar putea spune că noi am fost cei care am jucat *cu albul*. Între timp, sovieticii, la Bari, au marcat două goluri în 9 minute. În minutul 29 era 2—0. Calculul e simplu. Cu un golaveraj de 4—4, U.R.S.S. ar fi intrat în optimi, în dauna echipei care avea să piardă pe San Paulo. După pauză, avertizaţi, poate, de ceea ce se „coace“ la Bari, „tricolorii” au forţat prin Hagi şi mai ales prin Lăcătuş... Am avut şi destule ocazii de gol, dar golul a venit în poarta lui Lung. Corner Maradona, foarte bine executat, detentă Monzon, pe lângă Gică Popescu, şi gol! 1—0 pentru Argentina. Era minutul 59, iar la Bari sovieticii conduceau cu 3—0, prin golul lui Zavarov. (Un gol marcat cu două minute mai devreme. Mai mult decât atât, în minutul 65 — notaţi, minutul 65! — sovieticii marchează şi al patrulea gol... Am avut şapte minute de panică, pentru că priveam cu un ochi gazonul de la San Paulo, iar cu celălalt ecranul monitorului, toţi cronicarii având la dispoziţie un monitor TV. Au fost şapte minute cât o eternitate... Unii comentatori aveau să spună a doua zi că a fost, totuşi, un meci „la pace“, cum se zice la noi când e vorba de o remiză de salon, dar câtă eroare! În primul rând Argentina se afla în acel moment în situaţia de a câştiga grupa, urmând să rămână la Neapole, ceea ce era de două ori bine: Maradona se menţinea în „oraşul său“, iar echipa nu mai pornea undeva în nord, pentru optimi... În cele din urmă, Balint a pus capăt celor şapte minute de pomină, egalând. Abia atunci, jocul avea să se stingă, argentinienii dându-şi seama că nu e cazul, totuşi, „să te pui“ cu românii. Cine ştie ce mai iese şi din asta?

Daţi-mi voie acum să intercalez rândurile scrise chiar în seara aceea, la cald... A fost o reacţie naturală, de bucurie şi de ciudă... Cum a putut, de fapt, echipa noastră, să ajungă în

această situaţie de „mers pe sârmă“ după frumosul meci cu Aleinikov şi Zavarov? Deci...

A REVENIT SOARELE...

Cel mai bun rezultat din istoria Mondialelor româneşti a fost realizat în seara de graţie 18 iunie 1990. Formaţia României trece de jocul grupelor — în premieră! — câştigând „duelul“ de prestigiu cu echipa de la Guadalajara. Şi dacă se va ridica obiecţia că la Guadalajara s-a jucat în „el grupo de la muerte“, vom răspunde că şi aici, în Italia, echipa României a fost într-o grupă „de fier“, cu campioana mondială şi cu vicecampioana Europei, plus revelaţia primelor două manşe, Camerunul, despre care am scris cu elan în „Africa, Africa!“, dar iată că şi în Africa Ecuatorială au ajuns... metodele bătrânei Europe, antrenorul Nepomniacii oferindu-i maestrului său Lobanovski un scor de calificare în eventualitatea că împrejurările i-ar fi fost favorabile. S-a bătut monedă ani în şir pe tema jocului trucat dintre R. F. Germania şi Austria, la Mondialul argentinian. Iată că istoria se repetă...

Dar să revenim la echipa noastră. Ea a obţinut o remiză de luptă, după un meci pe care l-ar fi putut câştiga. Argentina a fost ţinută în frâu, cum se spune, Maradona pierzând duelul cu inimosul şi harnicul Rotariu.

Jucătorul numărul 1 s-a dovedit a fi, cum era de aşteptat, Hagi, care ne-a permis nouă, celor de la masa presei, să citim pe chipurile cronicarilor din toate ţările lumii expresia unui sentiment de admiraţe. Se poate spune că prin Hagi am intrat în... Europa fotbalistică.

Sigur că el nu a fost singurul om de prim-plan. Lăcătuş continuă seria partidelor bune, iar Gică Popescu, cu demarcajul său imperial, justifică interesul deosebit pe care îl au faţă de el unele echipe englezeşti, ceea ce înseamnă foarte mult pentru fotbalul nostru după deschiderea „pieţei spaniole“ de către Hagi, care, în nocturna de pe San Paolo, a jucat şi ca să-l liniştească pe Mendoza, preşedintele lui Real Madrid.

O menţiune pentru supleţea autocritică a antrenorului Jenei care, după ce a aşezat o echipă ideală pentru partida cu U.R.S.S., ne-a dat până la urmă mari emoţii după o oră de joc cu Camerunul, făcând ca în ultimele minute ale meciului cu Argentina cronicarul să-şi aprindă ţigară după ţigară. Revenirea

în echipă a lui Hagi şi reîntoarcerea lui Lupescu au asigurat verva şi echilibrul. Un cuvânt bun pentru Ionuţ Lupescu care, la numai 22 de ani, face mutări de şahist versat, angajând demarcări pentru întreaga echipă.

Echipa României se afla într-o frumoasă expectativă. Ea este în situaţia specială de a urmări la TV desemnarea viitorului său adversar de la Genova. Nu este exclus ca acest adversar să fie Olanda, care e un nume mare, dar care formează acum o echipă de bătut, aşa cum a fost şi Argentina, de altfel.

Aici, la Telese Terme, domneşte calmul în jurul echipei naţionale. Complexul balnear e foarte frumos; parcul e imens; până şi clădirea hotelului aminteşte de alte terme, cele ale lui Hercules, adică de Herculane. E minunat loc de refacere pentru echipa noastră, care, sperăm, nu şi-a spus ultimul cuvânt. Şi cât de necăjiţi eram după ce, în meciul cu Camerunul, pierdusem aproape orice speranţe!

„LEII de CUŞCĂ“ AI CAMERUNULUI

V-am spus că în timpul partidei noastre, Argentina — România, cei mai mulţi comentatori trăgeau cu ochiul şi spre micul ecran al monitorului, pentru a vedea ce se întâmplă la Bari, unde echipa Uniunii Sovietice mai avea şansa teoretică a lui 4—0, cu condiţia ca în meciul de la Napoli să existe un învingător şi un învins...

De acest 4—0 nici nu vreau să-mi amintesc — mai ales că am admirat mult echipa lui Milla. Aşa că am să trec cuvântul, cum se spune, unui comentator sovietic, acelaşi Viktor Asaulov, pe care l-am apreciat mereu, dar care, de astă dată, nu e sută la sută fair-play. Iată ce spune Aslaulov pe marginea „cuplajului Neapole — Bari“...

„În minutul 20, Protasov deschide scorul. Când Aleinikov a şutat în bară, iar Zâgmantovici a introdus în poartă mingea revenită din bară, am avut impresia că ai noştri pun la cale lichidarea echipei cameruneze. Le ieşea totul, iar inspiraţia, deosebită, le înzecea forţele. A trecut însă o jumătate de oră până când Zavarov, care a intrat imediat după pauză, a marcat al treilea gol“...

Mă uit spre monitorul TV şi constat că e 0—0. Şi deodată se aprinde speranţa; argentinienii au deschis scorul. (N.a. *o speranţă care aşteaptă eliminarea echipei române, care a învins*

U.R.S.S.-ul cu 2—0!). Ai noştri forţează şi mai mult! (N.a. *Cum de s-a întâmplat asta pe neaşteptate, imediat după deschiderea scorului?*). O centrare de pe stânga, şi Dobrovolski marchează al patrulea gol, cu capul! Exact ceea ce ne trebuia. (N.a. *Cred şi eu*). Cu atât mai mult cu cât echipa română e condusă. Dar, îmi dau seama, parcă e ceva necurat acolo, (N.a. *Cât spirit de observaţie!*), pase comode pentru portari, la care înaintaşii nu prea forţează. Curând scorul devine 1—1... N-am vrea acum să-i criticăm pe adversarii noştri. Ei au obţinut rezultatul care convenea ambelor echipe. Noi şi numai noi suntem de vină că le-am oferit o asemenea posibilitate”... Asta cam aşa este, dar insinuarea nu e deloc valabilă. În primul rând pentru că Maradona nu era omul care să cedeze un punct şi un gol care aveau să-l ducă, nici mai mult nici mai puţin, spre meciul cu Brazilia, marele derby al Sud-Americii. Şi asta, aşa cum am mai arătat, în loc să apere golul marcat pentru a rămâne la Neapole şi a juca în compania unei echipe „la îndemână”, Columbia, care face parte din a doua categorie a echipelor naţionale sud-americane.

Şi cu acestea, punct. N-aş mai vrea să dezbat căderea „leilor neîmblânziţi”, cunosc şi argumentul care sugerează că Nepomniacii nu ar fi putut să le ceară elevilor săi să piardă la scor, dar există şi alte mijloace pentru slăbirea tonusului unei echipe: „Băieţi, meciul nostru cu Columbia e deosebit de dificil, aşa că e bine să ne menajăm forţele în vederea lui“. Veţi spune că nici aşa ceva nu e posibil. În acest caz, vă rog să-mi permiteţi să spun că ori Camerunul e un bluff, iar acest 0—4 reprezintă măsura posibilităţilor sale, ori că „statul său major”, vizibil de pe bancă, ştie cam tot ce ştie Europa... Deşi, iar mă întorc şi spun: „Să fi acceptat Camerunul acel loc doi posibil care l-ar fi trimis în faţa Braziliei? Acum chiar că nu mai înţeleg nimic... Îmi aduc aminte, la conferinţa de presă care a urmat partidei Camerun — România, Nepomniacii a declarat în final că meciul cu echipa Uniunii Sovietice îl va juca şi cu inima, şi cu creierul”.

E MOMENTUL SĂ NE GRĂBIM

După ce ne-am oprit mai mult asupra primelor două grupe — prima, din stimă pentru amfitrionul Italia, a doua — din motive sentimentale, va trebui să comprimăm puţin mulţimea meciurilor din grupe. Poate că o să ne oprim ceva mai mult la *Girone F*, pentru că acolo e o situaţie specială, Irlanda poate fi un arbitru între Olanda şi Anglia, plus faptul că grupa e izolată în Sardinia şi la Palermo, alt *finimondo* — cum le place italienilor să spună...

Deci, să revedem *girone C*, cel cu Brazilia...

Torino,	10 iunie	Brazilia	— Suedia	2—1
Genova,	11 iunie	Costa Rica	— Scoţia	1—0 (!)
Torino,	16 iunie	Brazilia	— Costa Rica	1—0
Genova,	16 iunie	Suedia	— Scoţia	1—2 (!)
Torino,	20 iunie	Brazilia	— Scoţia	1—0
Genova,	20 iunie	Suedia	— Costa Rica	1—2 (!!)

La startul grupei, oricine ar fi jucat „ordinea” cvadruplă *1. Brazilia, 2. Suedia, 3. Scoţia, 4. Costa Rica...* (Cu o mică ezitare între Suedia şi Scoţia). Lumea era curioasă, mai ales după declaraţiile lui Lazaroni, antrenorul Braziliei, care şi-a mărturisit „dorul de Europa”, plantând un libero în spatele unei linii defensive de patru. Pelé a fost împotrivă din primul moment. Era convins că brazilienii nu se pot adapta stilului european „cu contre şi marcaje până la sufocare”. „Dacă îl obligi pe jucătorul brazilian să joace ca la Milano sau ca la München, vă asigur că va trece la alt sport”. Lazaroni, exasperat de insuccesele Braziliei îi ultimii 20 de ani, a mai făcut o declaraţie care a surprins şi a stârnit şi mai mult mânia lui Pelé: „Mai bine să câştigi după un meci urât, decât să pierzi după un meci frumos“.

Brazilia a început destul de bine. .Nu s-a pus nici o clipă problema învingătorului; Brazilia întâlnea pentru a patra oară Suedia într-un campionat mondial; câştigase strălucit finala de

la Stockholm, în 1958; cu opt ani în urmă, zdrobise Suedia la Rio, cu 7—1, ceea ce nu avea să o „împiedice" peste câteva zile să piardă ultimul meci şi titlul suprem, pe Maracana, în faţa Uruguay-ului lui Schiaffino...

A deschis scorul Careca, spre finalul reprizei (min. 42), pentru ca tot el să-l majoreze, dintr-o centrare a lui Müller (min. 65). Partida părea terminată, Lazaroni era mulţumit că ideea sa începe să triumfe, cei peste 62.000 de spectatori de pe „Stadionul Alpilor" din Torino aşteptau ceea ce se numeşte astăzi *lambada*, care a înlocuit — nu ştim de ce — legendara *samba* (probabil o inovaţie gazetărească pentru a aduce cronica „la zi"), dar iată că suedezii au început să macine frumos, iar Brazilia să se apere, cu libero. Pe neaşteptate, feciorul unui lapon (la propriu!), Brolin, a redus scorul printr-un gol de mare frumuseţe şi Brazilia a început să simtă respiraţia rece a Nordului. Gazetarii italieni l-au comparat imediat pe Brolin cu Liedholm, dar cei suedezi au răspuns că mai trebuie să apară mulţi pui de reni până când Brolin va reuşi să cucerească Italia, aşa cum a reuşit să o facă Liedholm...

Până la urmă, Brazilia a scăpat şi cu ajutorul lui Taffarel, portarul său... Comentatorii erau de părere că finalul mai bun al Suediei s-a datorat introducerii lui Stromberg în locul lui Liung. În ceea ce ne priveşte, ne-a bucurat intrarea lui Stromberg, pe care l-am admirat mult la Atalanta, unde el şi Caniggia erau cei mai buni jucători... Stromberg pe tuşă, ca şi Caniggia, sunt două bobârnace spre nasul lui Nordin, antrenorul Suediei, şi al lui Bilardo. Să mai notăm că laponul Brolin a ratat, la 1—2, cea mai mare ocazie a meciului...

„Cu Costa Rica în grupă — spuneau comentatorii — Brazilia e calificată de pe acum, dar n-a convins prea mult".

Şi totuşi, condeiul mă frige. Trebuie să scriu despre...

Sunt severi comentatorii, motiv pentru care, mai mult din spirit de contrazicere, sunt decis să scriu, în această dimineaţă, despre...

MITUL BRAZILIEI

Brazilia continuă să placă în acest „Mundial", chiar dacă este încă departe de strălucirea perioadei '58 — '70. Brazilia place pentru că un Valdo sau un Romario lovesc mingea altfel decât un Koeman sau chiar un Lineker. La brazilieni, chiar şi la un

fundaş ca Jorginho, mingea nu suferă din cauza gleznei, care e o articulaţie „împotriva fotbalului” — dacă permiteţi expresia.

E adevărat, acum 40 de ani, la Rio, Brazilia era echipa lui Ademir sau Zizinho. La Berna a fost echipa lui Baltazar. În ’58 a lui Garrincha. Apoi a devenit a lui Pelé, pentru a sfârşi lista zeilor cu Zico. Astăzi, Brazilia nu mai are un cap de afiş. Dar continuă să placă. Să placă atât de mult încât fetele ei din tribună dansează lambada, întru delectarea spectatorilor, care par stimulaţi de gândul că vizionează un film sexy.

…De-a lungul anilor s-a scris enorm despre Brazilia. Şi se mai scrie. Pentru că, dincolo de virtuozităţile sale tehnice, Brazilia este un mit. Un mit cu soare, palmieri, banane şi plaje infinite, adică tot inventarul, după care tot europeanul, zgribulit de frig o jumătate de an, tânjeşte şi va tânji mereu.

Fără Brazilia, „Mondialele” ar fi fost doar o competiţie. Cu Brazilia ele sunt o sărbătoare, care este echivalentul sud-ameriean al fiestei. Şi nu e deloc întâmplător faptul că Brazilia a fost prezentă în absolut toate ediţiile C. M. Brazilia este singura ţară care nu a lipsit niciodată, motiv pentru care e şi în vârful clasamentului etern, înaintea R. F. Germania.

Şi totuşi, la această inegalabilă fiestă a fotbalului din întreaga lume, s-a întâmplat un lucru extraordinar. În 1950, prima ediţie de după război, care s-a jucat la Rio, în presa românească a vremii nu a apărut ştirea că la Rio se dispută un campionat mondial. Nu a apărut nici ştirea, după cum nu a apărut nici măcar rezultatul sec al finalei. E de necrezut, dar adevărat.

Marea înfrângere a Braziliei în ’50 la Rio, pe Maracana (1—2 cu Uruguay) în faţa a 200.000 de spectatori, a fost cel mai mare agent de publicitate al Braziliei. Noi n-am ştiut nimic, sau *aproape* nimic, pentru că, până la urmă, tot am prins prin cortina de fier a bruiajului, câte o frântură din povestea campionatului mondial din 1950.

Să-i mulţumim Braziliei, care ne-a determinat, prin farmecul său inegalabil, să încercăm să păstrăm legătura cu lumea şi să credem mereu că globul se va putea înfrăţi o dată şi o dată.

Cred că acesta este momentul principal pentru care Brazilia e iubită mereu şi, mai mult decât oriunde, prin părţile noastre, când visăm, cu toţii, palmierii din Mările Sudului.

P. S. Celebrii hooligans, 14 la număr, încarceraţi la Cagliari, au făcut declaraţii stupefiante: „Suntem ca într-un hotel de patru stele. Mâncăm fripturi de tot felul, inclusiv pasăre, fumăm

ţigările pe care le dorim şi urmărim toate meciurile la televizor”.

În aceste condiţii, foarte mulţi din cei prezenţi la Mondial îi invidiază pe hooligans. În ceea ce ne priveşte, am dori şi noi un hotel de patru stele.

COSTA RICA — SCOŢIA 1—0 *sau povestea Cenuşăresei...*

Ce ştim despre Costa Rica? Mai nimic. Poate doar faptul că este cel mai paşnic stat din lume, pentru simplul fapt că nu are... armată.

Când am auzit că la conducerea echipei a venit Bora Milutinovici, mi-a zis că şi Costa Rica poate să tulbure apele, aşa cum s-a şi întâmplat...

Despre ce este vorba? În primul rând despre faptul că la Weltmeisterschaft, în ’74, au operat tot doi antrenori iugoslavi. Vidinici conducea Zairul şi, până la urmă, s-a întâmplat că Scoţia a fost eliminată din grupă fără să piardă vreun meci. De ce? În timp ce scoţienii aveau să câştige doar cu 3—0 meciul cu Zairul, iugoslavii aveau să câştige cu... 9—0 partida cu Vidinici. (Nu ştiu de ce, am avut intuiţia că şi Bora pregăteşte ceva).

Milutinovici, pe care l-am cunoscut în Mexic ’86 şi pe care l-am reîntâlnit cu multă plăcere la Lisabona, în ’89, a luat Costa Rica cu trei luni înaintea Mundialului, a cerut 30.000 de dolari — destul de puţin pentru un Beckembauer sau Vicini, dar enorm pentru venitul pe cap de locuitor al... Costei Rica. (Scuzaţi declinarea!). Când a ajuns în Europa, Bora a continuat să joace în stil mare; în fond, el are ceva dintr-un jucător de ruletă). În primul rând a operat schimbări masive în lot. L-a scos pe însuşi Coronado, golgeterul care a contribuit mult la calificarea echipei în Mundial. La sosirea în Italia, a declarat: „Cu Brazilia nu avem speranţe, pentru că ea va câştiga Mondialul... Noi vom fi foarte mulţumiţi dacă vom intra în optimile de finală. Dar pentru asta trebuie să batem Scoţia şi Suedia”. Comentatorii au râs pe sub mustaţă... Dar Bora a continuat imperturbabil, cu zâmbetul său perpetuu: „Scoţienii s-au bucurat mult când au aflat că suntem în grupă cu ei. Şi-au zis că astfel calificarea lor este asigurată. Dar, râde bine cine râde la urmă“. Să mai adăugăm că fotbaliştilor din Costa Rica li s-au promis şapte

milioane de lire în caz de victorie, ceea ce e foarte mult faţă de posibilităţile ţării, dar acesta este fotbalul... o veşnică licitaţie, care nu ştim unde va ajunge“.

A doua zi, marea surpriză, pronosticată, de altfel, de Bora, s-a produs: „Cerenentola, adică cenuşăreasa, Costa Rica, a învins Scoţia cu 1—0 prin golul marcat de Cayasso, în minutul 50, după o frumoasă acţiune purtată de Marchena şi Jara... Abia acum, comentatorii italieni îşi aduc aminte că această Costa Rica îi învinge chiar pe italieni, la Los Angeles, în cadrul Olimpiadei din 1984... şi că în echipa Italiei jucau Zenga, Franco Baresi şi Ferri. Atunci, golul a fost marcat de Rivers, care nu mai figurează în lot... Un amănunt. În meciul cu Scoţia, Bora a continuat să-şi deseneze schemele pe coli de bloc şi să le înmâneze jucătorului care intra în teren sau în momentele în care jocul era oprit. Mare figură, Bora!

După partidă, în microinterviul de sub tribună, Bora a rostit patetic: „Istoria îşi va aminti de noi!“ Când e întrebat despre perspectivele echipei în acest Mondial, Bora răspunde în stilul său mereu personal: „Eu, la matematică, nu am fost grozav. Avansez de la o zi la alta. Vă pot spune doar că patru puncte sunt suficiente pentru calificarea în turul doi“.

Costa Rica a jucat frumos, ca o pisică. Adevărul e că aproape toate echipele din America de Sud şi Centrală joacă oarecum ca felinele, în timp ce Europa se uită crunt, ca buldogii. Echipa lui Roxburgh, antrenorul scoţian, nu a făcut excepţie... Greu, greu de tot, şi mai ales somnolent... Cineva a fost chiar de părere că scoţienii aveau o somnolenţă de muşte ieşite din iarnă...

Şi-acum, întrebarea cheie: unde este Costa Rica?

Undeva între Panama şi Nicaragua. Are o suprafaţă de cinci ori mai mică decât România, iar capitala, San Jose, are mai puţin decât Timişoara, Clujul sau alte câteva oraşe mari de la noi. Economia are la bază cafeaua şi bananele. Cele mai mari cluburi sunt Herediano (20 de titluri) şi Saprissa (17) care e cel mai popular... Toate astea le ştim acum pentru că numitul Cayasso, de la Saprissa, a marcat un gol frumos în poarta lui Leighton, un portar cu faimă, nimeni altul decât cel al lui Manchester United...

Şi-acum, în încheierea acestei mici schiţe-cronică, hai să-l dăm de gol pe simpaticul nostru prieten Bora Milutinovci, care — nu este exclus — în călătoriile sale americane va ajunge să antreneze şi echipa Statelor Unite la Mundialul următor. Înainte de partida cu Scoţia, Bora a spus jucătorilor: „Dacă batem

Scoţia, merg pe jos până la cantonamentul nostru de la Mondovi“. Invitat să-şi ţină cuvântul, Bora a lansat zâmbetul lui inimitabil şi le-a spus: „Cum o să câştigaţi fără mine partida cu Suedia? Vreţi să mor pe drum?“

Poate că acesta este secretul lui Bora Milutinovici...

BRAZILIA — COSTA RICA 1—0 *sau Pelé are dreptate...*

Cine s-ar fi aşteptat la acest scor? Nici Bora, care a fost foarte prudent în declaraţiile înainte de meci:

Dar ia să vedem cum sunt trataţi jucătorii brazilieni şi cei costaricani după acest meci care părea să se încheie — ieri — cu 5—0?

Brazilia		**Costa Rica**	
Taffarel	(fără notă)	Conejo	6,5
Jorginho	6,5	Chavarria	6
M. Galvao	6	Chavez	5,5
Mozer	5,5	Marchena	5,5
R. Gomes	6	Montero	5,5
Branco	7	R. Flores	6
Alemao	6,5	Gonzales	5
Dunga	6,5	Gomes	5
Valdo	6,5	Cayasso	5
(Silas	fără notă)	(Guimaraes	fără notă)
Careca	5	Ramirez	5,5
(Bebeto	fără notă)	C. Jara	5
Müller	5,5	(Myers	fără notă)

67,5 la 60,5 în favoarea Braziliei. Asta nu înseamnă încă nimic, cum ar spune Pelé, chiar dacă raportul de cornere e de 13—0 în favoarea Braziliei. Ziarele cântă în cor că *Pelé are dreptate*, dar Lazaroni răspunde: „Eh, Péle, păcat că nu eşti acum pe bancă, ci în tribună“. Principalul reproş e acela că Brazilia nu a marcat efectiv, ci a câştigat cu un biet autogol al lui Montero, în minutul 33. A avansat, ca de obicei, fundaşul lateral Jorginho, centrare, a sărit Mozer, a lovit cu capul, mingea a venit la Müller, şut... şi s-a opus umărul lui Montero, care a deviat

mingea în gol. Nenumăraţii suporteri brazilieni sunt furioşi la sfârşitul partidei, fluieră, cronicarii se bat cu pumnii în piept la masa presei, ştiu care e cauza — aşa se întâmplă mereu după război... Suporterii cer cu insistenţă înlocuirea lui Careca cu Bebeto — acest lucru le e mereu la îndemână, pentru că, de când e lumea, omul de pe bancă e mai bun decât cel care joacă... În sfârşit, Lazaroni se decide să-l arunce în teren pe Bebeto, în locul lui Careca. Nu prea ştie de ce, dar ştie că trebuie... Până la urmă, tot *vox populi*... Intrarea lui Bebeto nu aduce, fireşte, nimic. Ba nu! Jorginho şi Mozer iau câte un cartonaş galben... Mozer nu va juca în partida următoare...

Ziariştii îşi ascut creioanele. Au întotdeauna o cheie cu care deschid toate inimile suporterilor. Tehnica presărării unei mari cantităţi de sare pe rană. Acum totul a devenit foarte simplu. De vină e libero-ul introdus de Lazaroni pentru prima oară în istoria fotbalului brazilian. Asta înseamnă, spun ei, un înaintaş în minus. Iar trăznetele se abat asupra lui Careca şi Müller, care au fost doi şi nu trei... Cam ieftin, dar merge, cum ar spune Tassos al meu, care nu concepe o critică lipsită de fair-play...

Bora Milutinovici e iarăşi jovial: „Iată că *Cerententola* a reuşit un rezultat bun". „De ce bun, Bora? Oricum e o înfrângere". „Nu contează. Avem două puncte şi un golaveraj excelent, 1—1, după ce am şi jucat cu Brazilia. Ne mai trebuie un punct cu Suedia. Am anunţat că batem Suedia. Şi nu-mi retrag cuvântul. Dar, până una alta, vă rog să mă lăsaţi să visez. Nu mă treziţi!"

SCOŢIA — SUEDIA 2—1... *Oh, dacă Stromberg...*

Partidă aspră, atletică, fără rafinamente tehnice (Sacchi, aflat în tribună). Un meci paradoxal, între finalul bun al suedezilor în partida cu Brazilia şi modesta Scoţie din partida cu Costa Rica... Oameni noi în ambele echipe. La scoţieni, apărătorul Craig Levein, de la Borussia Dortmund, la suedezi — Jonas Thern, de la Benfica, pe care l-am admirat în finala Cupei campionilor...

A deschis scorul Scoţia, în minutul 10, prin Call. S-a bătut un corner, de către McLeod, sare McPherson, care trimite cu capul în colţul lung, unde McCall, cu o fracţiune de secundă mai devreme, „ia faţa" lui Roland Nilsson şi gol. Deci, trei jucători cu *Mc* în faţă...

Mi-au plăcut întotdeauna scoţienii. Nu sunt gomoși ca englezii, seamănă toţi cu Tom Sawyer, au avut un şef de bandă care a

făcut epocă — mă gândesc la Billy Bremner — nu prea le pasă, ceea ce este enorm în această lume a fotbalului, în care toţi se agaţă şi vor să „rupă“. Şi mai au scoţienii faima lor de petrecăreţi — cu ani în urmă, la Mendoza, în Argentina, copiii hotelierilor au fast extrem de fericiţi pentru că au reuşit să intre în posesia a 100 de sticle de whisky, goale, bineînţeles, orânduite frumos sub paturi. Sigur că acesta nu e un titlu de glorie, dar completează portretul colectiv al unei echipe vesele...

Suedezii au încercat să lege jocul, dar nu au prea reuşit, cu atât mai mult cu cât laponul Brolin a fost unul dintre cei mai şterşi jucători de pe teren... Şi-atunci? Şi-atunci, scoţienii, care nu au „tras“ de golul înscris, ci s-au dus mereu înainte, au obţinut penalty-ul din minutul 83, adică înainte de final. Roland Nilsson, care a fost sancţionat pentru acel penalty, a contestat cu vehemenţă soluţia arbitrarului Carlos Maciel din Paraguay, dar Mo Johnston a transformat cu precizie: 2—0. În acel moment a intrat vechea noastră cunoştinţă. Stromberg, pe care o ştiu foarte bine şi craiovenii, adică mult discutatul — pe atunci — suedez de la Benfica. Rezultatul? Stromberg a început să joace cu un elan pe care cei de pe teren îl pierduseră, deşi temperatura de la Genova era ideală, şi a reuşit să reducă scorul. Stromberg s-a aruncat in plasă, ca să recupereze mingea mai repede, pentru a o repune la centru, dar era prea târziu. Mai erau doar trei minute...

Stromberg jucase doar opt minute în partida cu Brazilia... Şi alte câteva minute cu Scoţia... Gazetarii, ca întotdeauna, l-au regretat pe cel absent, dar poate că plusul de experienţă al lui Stromberg ar fi trebuit să fie luat în consideraţie, mai ales că un joc egal ar fi putut asigura calificarea Suediei înaintea meciului cu Costa Rica... Partida cu Suedia a stârnit entuziasmul celebrului cântăreţ Rod Stewart, prezent în tribună. El a recunoscut însă că golul cel mai frumos a fost marcat de Stromberg, ceea ce a turnat benzină peste focul din inimile suporterilor suedezi... Suedia mai avea acum şansa unei victorii la scor cu Costa Rica — altă himeră, desigur — plus un fericit concurs de împrejurări în „lupta“ cu candidaţii la trei puncte.

Înainte de a revedea cu dumneavoastră partida următoare a grupei, vă propun un intermezzo despre surprize. Pentru că ele s-au adunat. Dar...

SUNT OARE ELE SURPRIZE?

Camerunul, în deschidere, a fost prima surpriză. Victoria „tricolorilor” asupra lui Lobanovski, chiar dacă nu este din această categorie, poate intra în rândul surprizelor, mai ales prin faptul că ar fi putut să fie şi mai netă, după cum s-ar fi putut întâmpla — în primele douăzeci de minute — să nu fie deloc...

În aceste zile de *Mondial*, fără să am o documentare la dispoziţie, încerc să fac un clasament al surprizelor.... Pe primul loc se află neîndoios victoria echipei Statelor Unite ale Americii asupra Angliei, la Belo Horizonte (1—0), în 1950. Cred că vă mai aduceţi aminte că în echipa Angliei a jucat atunci fundaş cel care avea să devină *sir* Alf Ramsey după câştigarea lui World Cup ’66. Dar dacă acesta este un nume celebru, uşor de reţinut, nimeni nu-şi mai aduce aminte cine a marcat golul celei mai mari surprize din istoria fotbalului. Să vi-l amintesc. Se numeşte Gaetjens. A marcat în minutul 33...

Pe locul doi se află acel formidabil 1—0 obţinut de R.P.D. Coreeană în 1966, în compania Italiei, la Campionatul mondial din Anglia, la Middlesbrough... Autorul acestui gol celebru e mult mai cunoscut, devenind un fel de noţiune. Este vorba de Pak do Ik, care revine mereu, ca un laitmotiv al lui „nu se ştie niciodată”.

Şi ce mare echipă avea Italia în acea vreme. Să ne amintim doar de Facchetti, Mazzola, Rivera, Bulgarelli, Albertosi. Printre ei, şi Ianich... In timp ce eram la Ostuni, am întrebat-o pe doamna Ianich: „Când a jucat soţul dumneavoastră ultimul meci în squadra azzurra?” Mi-am dat seama că am comis o gafă, deoarece răspunsul a făcut să se lase tăcerea la masă, timp de câteva secunde: „Cu coreenii, în ’66“...

Abia pe locul trei se află, după părerea noastră, acel 1—0 al Camerunului cu Argentina în Italia *Novanta*. De ce această reţinere? Pentru simplul fapt că în echipa Camerunului joacă destui fotbalişti care evoluează în Europa. Şi de ce n-ar fi tot în această categorie şi victoria Marocului asupra Angliei, în ’86? Sau, şi mai izbitor chiar aceste două victorii ale *Cerentolei* Costa Rica asupra cuplului Scoţia-Suedia?

Exemple ar fi destule. În ceea ce ne priveşte, înaintea tuturor acestor mostre de surpriză, am să-mi permit să situez un rezultat dintr-o dispută mai veche. Atunci, adolescent fiind —

este vorba de vara anului 1938 — am trăit o mare surpriză, care mai avea şi calitatea de a fi o mare bucurie chiar pentru un tânăr de nici 12 ani...

Marea surpriză la care mă refer s-a produs pe Parc des Princes, la Paris. Această surpriză a făcut bucuria a milioane de oameni din întreaga Europă, pentru că în ziua de 12 iunie 1938, fotbalul şi-a asumat răspunderea gravă de a se opune — primul! — Marelui Reich. Să reamintim acum de cuvintele lui François Thebaud, pe care am să-l întâlnesc deseori la Mundialele post-belice:

„Marea supriză ne este oferită de rejucarea meciului Germania — Elveţia, pe Parc des Princes, în faţa a peste 21 000 de spectatori... Cu puţin timp în urmă, Hitler anexase Austria, în cadrul aşa-zisului Anschluss. Cinci mari jucători austrieci, Raftl, Skoumal, Stroh, Hahnemann şi Neumer figurează în această echipă a Reichului. Dar, departe de a reprezenta o întărire, acest reper simbolic al recentei anexări a Austriei de către Germania hitleristă oferă Elveţiei un aliat puternic în persoana publicului parizian. Rănirea spectaculoasă a extremului elveţian Aeby (în minutul 51), lovit cu brutalitate în plină figură, face să crească importanţa factorului pasional. Purtaţi pe sus de mulţime, elveţienii, care fuseseră conduşi la pauză cu 2—1, remontează „în zece“ acest handicap enorm (n.a. — pe atunci nu erau admise schimbările de jucători chiar în cazul accidentelor grave) şi câştigă cu 4—2 prin golurile marcate de Walaschek, Bickel şi Trello Abegglen (de două ori), toţi aceştia făcând adevărate minuni, ajutaţi, fiind de Amado şi de neînvinsul Minelli. La umbra înserării care se lasă asupra arenei din Auteuil, ultimele minute ale acestei formidabile reveniri au atins un grad de intensitate dramatică pe care nu am trăit-o niciodată până atunci. Fără îndoială că evenimentele grave ale trecutului recent şi ameninţările viitorului — din partea lui Hitler — au contribuit la crearea acestei impresii mai mult chiar decât meciul în sine, în pofida spectacolului fotbalistic oferit“.

Aşa s-a încheiat la Paris acest meci memorabil, mult mai mult decât o surpriză, despre care s-a spus că a fost un prolog al celebrei Rezistenţe franceze...

Revenind la surprizele noastre de toate zilele, să spunem că surpriza a început să fie tot mai mult o contradicţie între aceea ce gândeşte comentatorul până la ora H şi tot ceea ce a acumulat o echipă sau alta, între timp, fără ca specialistul sau

comentatorul să fi înregistrat progresul. Între altele, Costa Rica face parte din această categorie.

COSTA RICA — SUEDIA 2—1 (!) şi BRAZILIA — SCOŢIA 1—0...

Ca toate partidele din ultimul tur al grupei, aceste două s-au jucat concomitent: la Torino (prima) şi la Genova (a doua)...

„Cuplajul" a marcat triumful lui Bora Milutinovici, care a „întors" rezultatul de la 0—1 la 2—1, situaţie inedită în acest Mondial în care cei care au marcat primii nu au mai putut fi învinşi. La Genova, Suedia a dominat mai mult în prima repriză, Bora s-a „închis" în aşteptarea contraatacului şi Ekstrom a deschis scorul în minutul 30, la o minge respinsă de remarcabilul portar Conejo... Peste patru minute a ieşit Brolin (accidentat). Dar, peste alte două, arbitrul iugoslav Zoran Petrovici „închide ochii" la un penalty clar comis asupra lui Jara. Să fi fost la mijloc teama ca nu cumva să fie interpretată altfel o decizie capitală în... favoarea compatriotului Bora Milutinovici? Nu este exclus...

Între timp, la Torino, brazilienii luptau din greu împotriva apărării formidabile a scoţienilor, care vizau rezultatul de egalitate pentru „cele trei puncte" care puteau asigura calificarea... Lazaroni a continuat să fie fluierat de torcida braziliană, care nu poate uita că a fost o vreme când Brazilia marca ori de câte ori voia. Mulţi dintre suporterii brazilienilor nu se născuseră în 1958, anul de glorie maximă a Braziliei, dar presa a ştiut să întreţină mitul...

Deocamdată, deci, rămâne în cursă Suedia, în pofida celor doar două posibile puncte. (Se va şti abia mâine, pentru că alte grupe joacă şi mâine).

La Genova Stromberg, introdus în teren „la cererea publicului", nu mai poate ţine ritmul finalurilor din primele două jocuri. Suporteri suedezi — până acum o oră favorabili „bătrânului", cer acum schimbarea lui. Vorba actorului: c-aşa-i în fotbal...

Bora continuă să pluseze, deşi nu prea are carte. Intră Medford în locul lui Gomez (va trebui să ne familiarizăm şi cu aceste nume nu prea cunoscute) şi jocul creşte. Suedezii nu mai au ritmul primei reprize... Mai e un sfert de oră. Lovitură liberă.

Bate Gonzales, sare Flores, cel mai bun costarican astăzi, cap şi gol! Bora priveşte grav, fără să exulte. Adică: „Ce v-am spus eu?“ Şi începe să facă un nou desen, pe care îl va trimite, „spre dezbatere şi aprobare”, echipei sale...

La Torino, Müller intră în locul lui Romario. E minutul 65... Nici nu mai ştiu cum să înţeleg aceste schimbări... Ieri a fost cerut Romario, astăzi e scos Romario... Probabil că suporterii au puţină dreptate. Cu trei vârfuri, prin sacrificarea libero-ului, Lazaroni ar fi avut mai puţine probleme... Între timp, Careca nu e nicăieri... îi lipseşte — se vede — Maradona... Scoţia e la un pas de gol... Corner. McPherson reia cu capul, Taffarel e bătut, dar Branco salvează de pe linia porţii. Braziliencele dansează cu sânii goi, în tribună. Echipa cariocca a scăpat ca prin minune...

Aici, la Torino, mai sunt opt minute. Scoţienii s-au bătut formidabil, ca pe vremea lui Billy năbădăiosul, adică Bremner. Dar mingea ajunge la Alemao, unul dintre cei mai buni brazilieni astăzi. „Neamţul“, cum i se spune la Napoli, şutează puternic, Leighton respinge cu dificultate, Gillepsie încearcă să degajeze, dar Müller e cu o fracţiune de secundă mai rapid şi... gol! Braziliencele continuă dansul lasciv din tribună. Lazaroni duce mâna la cap... E greu, foarte greu pe *panchina*, adică pe banca tuturor suferinţelor. Scoţia şi-a încheiat Campionatul... Dar suporterii scoţieni nu-şi pierd humorul. În tribună, un scoţian cam rotofei, în kilt-ul clasic, căruia noi îi mai spunem şi *fustanelă*, dansează lambada cu o tânără în super-mini. „Când o să mai am prilejul — îşi spune rotofeiul dansator — să dansez cu o asemenea frumuseţe de ciocolată, pe care am văzut-o doar în vis?“

Torcida braziliană şi-a reluat „valurile” de pe Azteca. Dar cine ştie pentru câtă vreme? Brazilienii şi braziliencele nu mai au răbdare. Lazaroni nu pare a fi de-al lor, pentru că e mereu bosumflat. Echipa nu merge, deşi Alemao şi ceilalţi au câştigat toate punctele grupei... Unde eşti Pelé, unde eşti Jairzinho? Nenorocirea e că Lazaroni e judecat doar prin comparaţie. Şi suporterii nu-l compară pe Careca cu Socrates, care a fost mai mult lider sindical decât fotbalist, cu un Pelé, Garincha, cel mult Zico...

Aşa se încheie partidele lui *Girone C*. Clasamentul vorbeşte de la sine. Brazilia culege toate punctele, fără ca *torcida* să fie entuziasmată... Scoţia şi Suedia părăsesc arena... Marea surpriză o realizează *cerentola* lui Bora Milutinovici, care a ajuns să fie un *Zampano* al Mondialelor, un Zampano cu care

seamănă, de altfel, deoarece cultivă visul şi speranţa, într-un moment în care omenirea pare convinsă că îi este suficient computerul. Nu l-a rugat Bora pe interlocutorul său să nu-l trezească, pentru a nu-i întrerupe visul?

Deci...

1. *BRAZILIA*	3	3	0	0	4 — 1	6
2. *COSTA RICA*	3	2	0	1	3 — 2	4
3. Scoţia	3	1	0	2	2 — 3	2
4. Suedia	3	1	0	2	3 — 6	0

Zero puncte pentru Suedia, cândva semifinalistă (1950) și finalistă (1958) a Campionatului mondial!

GRUPA A PATRA, A „CUPLULUI“ DE FORŢĂ...

Bologna	9 iunie	Columbia	— Emiratele Arabe	2-0
Milano	10 iunie	Germania	— Iugoslavia	4-1
Bologna	14 iunie	Iugoslavia	— Columbia	1-0
Milano	15 iunie	Germania	— Emiratele Arabe	5-1
Milano	19 iunie	Germania	— Columbia	1-1!
Bologna	19 iunie	Iugoslavia	— Emiratele	4-1

COLUMBIA — EMIRATE 2—0 *sau ceea ce era de aşteptat...*

Ca perspective, partida, era efectiv una de „deschidere” în această grupă dominantă de „cuplul” germano-iugoslav încă înainte de start. Şi aşa a fost. O partidă în care te mai ridici din

scaunul comod de la Centrul de presă, te îndrepţi spre frigider şi iei o cutie de Coca-Cola, eventual dietetică, pentru a nu exagera cu zahărul... Apoi revii, afli că nu s-a întâmplat nimic, aprinzi o ţigară şi încerci să afli, cu ajutorul fişelor de lot, cine este Abdulrahman I.M. şi ce număr poartă Abdulrahman E.M. Dar înainte de asta, să notăm câteva idei, pentru că, în mod sigur, această partidă se va pierde în noianul celor câte vor fi ele până la terminarea grupelor.

Antrenorul Columbiei, Francisco Maturana, a spus câteva cuvinte în interviul de două minute pe care RAI 1 îl ia direct, sub tribună înainte de reintrarea în vestiar: „Da, ar fi trebuit să marcăm mai mult. Dar e bine să ne amintim că pe teren nu am fost singuri, că am avut şi un adversar. Constructorii noştri de bază, Rodin şi Valderrama, n-au intrat imediat în jocul care s-a desfăşurat pe acest stadion uimitor".

Jucătorii, columbieni au fost, efectiv, prea nervoşi, mai ales în prima jumătate, temându-se să nu greşească în faţa acestui adversar misterios. După pauză, Columbia şi-a limpezit mult acţiunile.

Cred — a spus Maturana în cadrul aceluiaşi micro-interviu — că *atunci când vom avea un adversar mai puternic, vom juca mult mai bine*.

Cele două goluri ale victoriei au venit după pauză. Jocul columbienilor a fost organizat de Alvarez, singurul care nu şi-a pierdut sângele rece, dacă se poate vorbi de aşa ceva în lumea fotbalului sud-american. A fost nevoie de un efort special, deoarece Emiratele au fost la un pas de a deschide scorul la o pasă excelentă a lui Taliani... După pauză Alvarez a fost de departe cel mai bun. La început, a pătruns cu mare virtuozitate, dar a ratat, pentru ca apoi să-i creeaze o situaţie mare lui Ricon. Acesta s-a grăbit şi a şutat peste bară. În schimb, pasa lui Alvarez spre Redin a fost mai eficace. Acesta din urmă a „corectat" zborul mingii în plasă. Era minutul 51... În sfârşit, o altă pasă rafinată a lui Alvarez l-a găsit foarte bine pe Gullit cel blond (Valderrama) şi acesta a „spart" printre fundaşii centrali, marcând pe lângă portarul Farah...

Aşa s-a încheiat, în minutul 85, o partidă care a fost departe de a stârni interesul privitorilor şi chiar al telespectatorilor, care au început — şi ei — să obosească de pe urma bombardamentului de imagini color, senzaţia care se ascute în Centrul de presă, unde televizoarele te pândesc la tot pasul,

pentru ca nimic să nu fie scăpat, chiar dacă te îndrepţi spre fişier, în căutarea numerelor de pe spatele jucătorilor.

GERMANIA — IUGOSLAVIA 4—1, *„poker italiano”*

...Şi scorul ar fi putut să fie mai net. Îmi pare rău pentru sârbi. Sunt mari fotbalişti, jucătorii lor de 1,85 au o îndemânare de 1,65, dacă mă pot exprima astfel, cunosc toate şmecheriile fotbalului, cum spune Hagi, care, prin „şmecherii” înţelege, desigur, cu totul altceva decât trişorul din jucător. E vorba mai curând de arta de a surprinde printr-o fentă nouă, printr-un „joc de corp” care să fixeze adversarul de la trei metri — în această perioadă m care fotbalul se joacă şi pe centimetru pătrat.

În partida cu Iugoslavia, Germania a avut avantajul unui rodaj perfect, după o lună de *service* fără concesii. Iugoslavii, de nerecunoscut, au jucat „în două bujii“ — dacă aşa ceva este posibil. Mai mult decât atât, Germania federală a jucat de două ori acasă... În primul rând pentru că la Milano s-au aflat cel puţin 30.000 de suporteri vest-germani care vin cu maşinile, prin tunelurile Alpilor, săpate parcă anume pentru Mondialul fotbalului — vorba vine — şi în al doilea rând pentru că în echipa vest-germană joacă trei jucători de la Inter — Matthäus, Brehme, Klinsmann — plus „romanul” Voeller... Să mai amintim că până şi golul iugoslav, golul de onoare, a fost marcat de Jozici, care joacă la Cesena. (În aceste condiţii, Mondialul este, de fapt, o reîntâlnire a jucătorilor cu... antrenorul Beckenbauer, care se repede, din când în când, peste Alpi, pentru a vedea ce mai fac băieţii).

Presa a fost entuziasmată, Beckenbauer şi-a abandonat obişnuita moderaţie, a făcut gestul dirijorului care ridică în picioare orchestra, sugerând că ei i se cuvin aplauzele, nu înainte de a menţiona rolul concert-maestrului, adică Matthäus, care are şi avantajul de a fi înscris de două ori în poarta stângaciului Ivkovici, cu care se întrerupe — după toate aparenţele — seria glorioasă a portarilor iugoslavi, de la Glaser la Lovrici şi de la Beara la Soskici, plus nenumăraţii Pantelici, Ciurkovici şi mulţi alţii.

Osim e supărat: „Nu suntem o echipă, chiar dacă avem jucători de clasă”. E adevărat, sârbii, când pleacă în Italia, la Paris sau

în altă parte a lumii, cam uită de naţională... „asta e treaba lui Millianici, a lui Osim“ şi astfel fotbalul iugoslav joacă deseori mult sub talentul unui Sekularaţ, Djaici sau... Osim, pe care l-am văzut în celebrul meci cu Anglia, în 1968, la Florenţa, în semifinalele Campionatului european, când, din păcate, s-a accidentat în minutul 5...

Sigur că acum am să comit un sacrilegiu, dar n-am ce face. Mie personal, fotbaliştii vest-germani nu-mi plac. Au glezna tare, nu taie mingea, sar, e adevărat, ca la „ventrală”, cum a făcut astăzi Klinsmann când a marcat golul acela îndelung aplaudat, cu capul, golul al treilea, când „oastea” lui Şuşici era penibilă şi când numai Stoikovici încerca să pătrundă în „lagărul” apărării germane, dar fără prea mult folos, pentru că nu venea nimeni după el — poate chiar de frică.

După această combinaţie de litere, hai să dăm glas cifrelor, astfel încât telespectatorii să revadă mai bine această partidă importantă din primele manşe. Vă propun, deci, notările lui „Corriere dello sport”. Mai schimb şi eu ziarele. *Gazzetta* e cu petardele. Am impresia că fiecare redactor e obligat să dea cel puţin un titlu bombă pe zi. *Corriere* e mai moderat. „Merge” mult pe declaraţii. Ziarul în care am cea mai mare încredere este „Republica”, cu cele opt pagini de sport conduse de Gianni Brera. Deci, „Corriere”:

GERMANIA FEDERALĂ

Illgner	6
Reuter	6
Brehme	6,5
Berthold	6,5
Augenthaler	6
Buchwald	6
Hässler	6,5
(min. 74 Moeller)	
Bein	6
(Littbarski min. 75)	
Völler	6,5
Matthäus	7,5
Klinsmann	6,5

IUGOSLAVIA

Ivkovici	4,5
Vulici	6
Baljici	5,5
Spasici	5,5
Hadzibegici	5,5
Jozici	5,5
Suşici	5,5
(min. 55 Prosinecki 6)	
Kataneţ	6

Savicevici	5,5	Stoikovici	6,5
(min. 55 Brnovici	5,5)	Vuiovici	5,5

O diferenţă care vorbeşte de la sine. Din păcate, nu împărtăşesc entuziasmul presei şi al televiziunii. Germania federală e, într-adevăr, o maşină, dar ce să fac dacă îmi place mai mult jocul „pisicilor" de la Costa Rica, pisici care parcă se joacă cu mingea de tenis pe covorul din hol. Şi când spun Costa Rica, nu mai amintesc de Camerun şi mai ales de fabulosul cotoi numit Milla, pe care nu ştiu dacă nu am să-l plasez de pe acum în echipa Mondialului.

„Doctorul" Beckenbauer e foarte distins, are linie, o linie care îmi aminteşte de faptul că Germania federală nu are nici pe departe, acum, un jucător de talia lui *Franzi*, care intră oricum în primii zece din toate timpurile. Dar nu ştiu de ce, am impresia că „profesorul", care îşi priveşte jucătorii cu concentrarea unui medic care se uită la microscop, ştie foarte bine că fenta e cam absentă, că driblingul e doar în panoplia echipei lui Netzer, Overath sau Breitner, ca să nu mai vorbesc de Hoeness...

Germanii sunt puternici. Au fost întotdeauna. Sunt flăcăii aceia care se spălau până la brâu, cu zăpadă, în timpul războiului, chiar când totul era pierdut. Dar, vă rog să mă credeţi, cei pe care îi apreciez în mod deosebit sunt Littbarski şi Hässler, singurii care *ştiu totul*. Matthäus e urcat în slăvi. Beckenbauer însuşi îl consideră „căpitanul său", dar oare e cu putinţă să fie comparat cu Littbarski sau cu noua stea a celor din tribune, adică Hässler? Ca să nu mai vorbim de cei amintiţi mai sus, din generaţia trecută, plus acest Schuster, care a pus pe jăratic până şi Spania toreadorilor...

După cum se vede din caseta tehnică, Littbarski a intrat în teren abia cu 15 minute înainte de final, iar Hässler a ieşit atunci, nu care cumva să fie prea mult vin în pahare. Sigur că un antrenor are dreptul să facă orice, dar vreau să vă amintesc, Herr Franzi, că Italia a câştigat celebrul vostru turnir de la Azteca — acel 4—3 care a dat aripi Mundialului — abia după ce a intrat Rivera, care ştie foarte bine că fotbalul e mult mai mult decât o „ventrală" în faţa porţii sau o contră de pe urma căreia Buchwald rămâne întotdeauna în picioare, iar ceilalţi cad ca spicele. (Littbarski nu face excepţie în Bundesliga, unde tot Buchwald câştigă majoritatea duelurilor.)

Aud, după acest succes zdrobitor, care ar fi putut să fie şi mai net, că Matthäus e de pe acum candidatul nr. 1 la titlul de cel mai bun jucător al Mondialului. Fantastic! Cu mijloace atât de rudimentare, bazate pe alergare, forţă şi câteva pase în adâncime de care răspunde nu cel care trimite, ci cel care primeşte. Şi când te gândeşti că Hässler nu pare să aibă nici o şansă... Italienii folosesc expresia „panzere" când e vorba de „trupele" germane de la Milano. Nici nu mai ştiu încotro merge fotbalul...

Direcţia sigură spre care merge ceea ce s-a întâmplat în Piazza Domului, unde suporterii vest-germani, geloşi pe faima numeroşilor *hooligans* englezi, au răvăşit cartierele învecinate, în timp ce ziarele italiene au apărut cu titlul strident ca o alarmă aeriană: „Teroare în Piazza Domului". Da, nu prea ştiu încotro merge fotbalul şi, mai ales, unde se va opri... Motiv pentru care rămân la pisicile aristocrate ale lui Bora Milutinovici...

IUGOSLAVIA — COLUMBIA 1—0... *sau aventurile lui Higuita*

Fotbaliştii iugoslavi s-au trezit greu de pe urma înfrângerii nete în faţa lui Beckenbauer... Atât de greu, încât au fost dominaţi de Columbia lui Valderama şi Alvarez, aşa cum a prezis, de altfel, antrenorul Maturana. Columbia a jucat frumos, mai avea doar 15 minute până la... 0—0 final, dar a apărut iar Jozici, cel care a marcat golul de onoare cu nemţii, a pătruns în careu, a preluat mingea pe piept, cu mare măiestrie, şi l-a pus jos pe Higuita, portarul care atrage aplauzele galeriei prin ieşirile sale cu mingea la picior până la centrul terenului... Higuita şi-a completat numerele, apărând şi un penalty tras de Hadzibegici... Şi acum, Iugoslavia e ca şi calificată. Tot sunt bune Emiratele la ceva... Probabil că grupa D, în care ne aflăm, a fost cea mai sigură. Mai sigură chiar decât grupa Italiei. N-ai ce face. Aşa se aşează sorţii... Să vedem acum ce va face Germania federală cu Emiratele. Beckenbauer e mai prudent ca oricând. Sau e forma lui de vedetism. Deci...

GERMANIA FEDERALĂ — EMIRATELE 5—1... *Să fim serioşi!*

Faptele cele mai nostime în această partidă au fost:

1) reducerea scorului, de către K. I. Mubaraq, în minutul 46...

2) raportul cornerelor, favorabil Emiratelor: 4—2.

3) au marcat din nou italienii... germani, adică Klinssmann, poreclit acum Kataclinsman, Völler şi Matthäus...

Dar pentru că veni vorba de goluri. În partida cu Iugoslavia, la golul lui Brehme a fost o dispută: germanii au susţinut că mingea, a fost atinsă, în ultima clipă, de Völler. TV-ul n-a confirmat, dar germanii au insistat ca golul să i se atribuie lui Völler. Acum, în acest celebru meci cu Emiratele, Völler invocă iarăşi paternitatea golului cinci, care a fost, după cât se pare, un autogol... La conferinţa de presă în care Völler l-a acompaniat pe Beckenbauer, el a declarat: „Dacă nu îmi va fi atribuit golul, n-o să fie sfârşitul lumii. Herr Beckenbauer a spus însă că e golul meu". Foarte sugestive aceste tachinerii de copii, în speranţa că, la urmă, Völler va fi golgeterul Mondialului... Până şi germanii cei gravi cad în plasa jocului...

Beckenbauer e mulţumit. Echipa lui a marcat nouă goluri în două partide. E adevărat, Carlos Alberto Parreira ne oferă întreaga măsură a potenţialului Emiratelor când spune: „Un gol şi patru cornere. Nu cred că am fi putut face mai mult, mai ales că am jucat pe ploaie, ceea ce la noi se întâmplă odată la cinci ani... Am chiar impresia că am primit vreo două goluri în timp ce jucătorii mei stăteau cu gura căscată, spre cer, ca să guste acest fenomen încântător, ploaia". Are mult umor Carlos. El, care are frigiderul plin, în apartamentul său cu aer condiţionat din Emirate...

„Sunt mulţumit de echipa mea" — afirmă Beckenbauer. E mulţumit mai ales pentru faptul că echipa lui a făcut pressing de la început şi până la sfârşit... Sigur că acest lucru e admirat, pentru că nu e deloc simplu, dar nu mă pot reţine să spun că pressingul, formă de sacrificiu în jocul unei echipe, este tot o încercare de a închide jocul încă din faşă. Probabil că fotbalul ideal al viitoarelor decenii va fi acela în care portarul nu va putea degaja din mână pentru că asupra lui se va exercita un pressing şi mai nemilos. Noroc că, până una, alta, regulamentul îi mai protejează într-un fel pe portari şi jocul se poata relua.

Dar să fim drepţi. Germanii sunt favoriţi nu numai în grupă, ci şi pentru finală, cel puţin. Maşina merge. E adevărat, drumul e lung, dar nu trebuie să uităm că nemţii fac ce fac şi ajung în finală... Beckenbauer a jucat în 1966. A fost la un pas de a o juca şi în Mexic, 1970, dar şi-a fracturat clavicula şi a rămas în teren printr-un efort care îi face cinste. Cei trecuţi de prima tinereţe îşi aduc desigur aminte că antebraţul lui Beckenbauer era susţinut de o faşă, un fel de batic, şi frumosul Franzi alerga parcă pe rulmenţi, ca să nu se întâmple un lucru şi mai grav... După ’70, germanii au câştigat Mondialul lor, de la München, împotriva lui Cruyff, au pierdut trenul în Argentina, dar au revenit puternic pe Azteca, finala nouă cu Argentina, precedată de o altă finală la Madrid, în ’82, cu Italia, pentru ca acum să nu mai aibă după cât se pare — obstacole...

Câteva rânduri din caseta tehnică. Nota cea mai mare — Matthäus, 8. Nota cea mai mare a „emirilor”, bineînţeles, K. I. Mubarak, autorul unui gol istoric — 6,5.

Comentatorii italieni se joacă cu computerul. Citează scorurile cele mai mari obţinute de germani în istoria Mondialelor. Nu uită acel 7—2 cu turcii, în Elveţia, ’54. Nu uită nici acel 6—1 cu Austria, în acelaşi Mondial. Dar ce echipă! Fraţii Walter, Rahn, Schaeffer... Germanii erau atât de puternici, încât îşi puteau permite chiar luxul de a pierde cu 3—8 partida din grupă cu Ungaria, pentru derutarea totală a echipei lui Ferenc Puskas, care avea să fie marele învins...

GERMANIA FEDERALA — COLUMBIA 1—1... *sau de la sublim...*

Nu e prima oară când se demonstrează că forţa (deseori brută) poate fi dominată prin mijloacele tehnicii. Asta s-a întâmplat şi în partida lui Beckenbauer cu Columbia, când tehnicitatea felină, tipic sud-americană, a ţinut în şah formaţia vest-germană, iar performanţele tehnice ale lui Alvarez, Estrada şi Valderrama au sfârşit prin a-i scoate din fire pe luptătorii lui Buchwald. La acest capitol al tehnicii feline să mai adăugăm subtilul joc la ofsaid al echipei lui Maturana, care a anihilat, iarăşi, sprinturile vest-germane, demne de un Armin Harry, cândva cel mai bun alergător de sută din lume. Mai mult, aşa cum scrie Gianni Riva, Columbia nu s-a limitat să rupă jocul, ci a

reuşit să pună în dificultate, cu o uşurinţă iritantă, apărarea germană, în frunte cu Augenthaler, Buchwald şi Pfluegler, *„colossi di muscoli*“. S-ar putea spune că tehnica subtilă a columbienilor i-a terorizat i-a narcotizat pe Matthäus şi Hässler, care au încercat zadarnic să-şi dea seama de cele ce se întâmplă... Impresia de glumă a fost augmentată şi de desele ieşiri ale lui Higuita, care creiau senzaţia că echipa lui Maturana „se joacă“. Să mai amintim că, în prima repriză, Estrada, care avea să primească nota cea mai mare (7) — o notă care nu figurează în dreptul nici unui jucător vest-german — a ratat două ocazii foarte mari, care au făcut ca „bătăioşii“ din Piazza Domului, foarte vioi în timpul meciului cu Iugoslavia, să amuţească, lăsând impresia că au şi plecat la pauză din tribunele stadionului San Siro...

Vest-germanii au deschis scorul în minutul... 89, prin Littbarski, care l-a păcălit pe Higuita. (Littbarski era, de fapt singurul jucător vest-german care să nu rămână cu gura căscată în faţa fanteziei columbienilor, care parcă aveau spray-uri cu haşiş, invizibile, procurate de la Medelin, într-adormirea diviziei de tancuri germane... Se pare că nemţii au şi adormit în turele, dovadă că, până la urmă, în minutul 93, cum atestă fişa tehnică, Rincon a adus egalarea, după un „un-doi“ de manual cu Valderrama. Nu este exclus ca Pflueger să fi fost păcălit în această fază de părul blond al lui Valderrama...

După partidă, Maturana era în al nouălea, cer: „O zi mare pentru ţara mea“. Valderrama, care a fost fluierat deseori, a jonglat cu o uşurinţă jenantă prin apărarea, germană. Beckenbauer a evitat orice polemică, dar, totuşi, nu s-a abţinut să spună că „e momentul să se stabilească, în sfârşit, cum trebuie aplicat regulamentul. În actualele condiţii nu mai înţeleg nimic“. Sigur că interpretarea regulamentului se face, din păcate, după capul fiecărui arbitru, dar e bine să-i atragă atenţia „kaiserului“ că în timp ce echipa lui a primit un singur cartonaş galben (Berthold), columbienii au recepţionat nu mai puţin de patru...

Aşa s-a încheiat partida care, din păcate, a adus apă la moară cronicarului, insensibil la exagerările presei entuziasmate de „potopul“ de goluri din meciul cu mereu însetatele Emirate...

IUGOSLAVIA — EMIRATELE ARABE 4—1, *fără probleme*

Cam puţină lume pe frumostul stadion Dall' Ara din Bologna. Bologna e un oraş care nu seamănă cu nici un alt oraş italian prin eleganţă, prin arcadele infinite, care au darul de a elimina umbrelele şi printr-un plus de calm faţă de Bari, ca să nu mai vorbim de Napoli.

Cel mult 10.000 de spectatori, deşi tabela de afişaj anunţă 27.883 bilete vândute. (Nu mai e o noutate decalajul între biletele vândute şi spectatorii prezenţi; biletele au fost vândute de mult, prin întreprinderi, pentru eliminarea oricărui risc. Ciudat e doar faptul că biletele libere nu găsesc nici ele clienţi.)

Înainte de meci s-a consumat un protest al arbitrilor din Emilia, care nu pot fi de acord cu eliminarea abuzivă a lui Agnolin. Cei 1.120 de arbitri înscrişi la sesiunea din Bologna şi-au aplicat un adeziv pe rever, cu cuvintele: „Agnolin, the best in the World! Blatter, silence!" Adică, Blatter, gura! Sigur că F.I.F.A. a reacţionat, astfel încât arbitrii au renunţat, în cele din urmă. Dar protestul a rămas...

Iugoslavia, desigur, fără probleme, pentru că Emiratele, cum spun comentatorii italieni, au forţa unei echipe italiene din C 2. Ceea ce înseamnă, probabil, Delta Tulcea sau Gura Humorului... În minutul 8, partida era terminată, pentru că scorul indica 2—0, prin golurile marcate de bătrânul parizian Suşici (min. 4) şi de mult mai tânărul Pancev (min. 8). Iată, însă, că în min. 21 Juma reduce scorul, dintr-o pasă a lui Taliyani. (De fapt nici nu ştiu de ce vi le mai spun pe toate astea, când dumneavoastră — ca şi mine — i-aţi reperat destul de greu pe jucătorii arabi, veniţi pentru prima şi poate pentru ultima oară la un turneu final mondial... Apoi, iugoslavii au mai marcat un gol prin Pancev şi au încheiat cu un autogol al lui E. M. Abdulrahman... Să mai amintim că în min. 76 — am cam notat totul, deoarece ştiam că partida am s-o uit — a fost eliminat, pentru al doilea cartonaş galben, K. G. Mubarak... Şi să fac precizarea că nu e acelaşi Mubarak care a marcat golul din poarta lui Illgner...

Acela e K. I. Şi mai sunt doi „mubaraci", unul e N. K., iar celălalt M. G. Cum s-or fi descurcând cronicarii Emiratelor?

În tabăra iugoslavă mi-a plăcut mult Prosinecki, deşi a jucat doar 32 minute. Cum poţi, meştere Osim, să ţii în teren, doar 12

minute, un jucător ca Prosinecki, pe care îl văd mai sus decât Stoikovici, chiar cu milioanele lui Bernard Tapie?

Să încheiem cu clasamentul grupei a patra:

1. GERMANIA FEDERALĂ	3	2	1	0	10 — 3	5
2. IUGOSLAVIA	3	2	0	1	6 — 5	4
3. COLUMBIA	3	1	1	1	3 — 2	2
4. Emiratele	3	0	0	2	2 — 11	0

Deci, o grupă în care s-au calificat trei echipe. O grupă care ne furnizează şi echipa de pe locul... 24. Este vorba de echipa Emiratelor, golaveraj 2—11 faţă de S.U.A., golaveraj 2—8 şi faţă de Coreea de Sud, 1—6... Primele două nu au contat, Coreea de Sud are, însă, meritul de a fi fost la un centimetru de un meci egal cu Uruguay-ul. Dar despre asta, când vom ajunge la grupa a cincea. Până atunci, un mic intermezzo despre un subiect la zi: este sau nu Mondialul o afacere turistică?

CINE SUNT, DE FAPT, TURIŞTII?

Îmi aduc aminte, acum opt ani, la Mundialul din Spania, fiind la masă, la Sevilla, stăteam de vorbă cu un chelner. Mundialul se desfăşura în plin. Sevilla era invadată de suporteri brazilieni şi scoţieni. 20.000 de peste Ocean, 10.000 de peste Mânecă... Marea majoritate se aflau în piaţa centrală a oraşului, în jurul catedralei celebre, străjuită de turnul numit *Giralda*. I-am spus chelnerului că are foarte mulţi clienţi. Mi-a răspuns cu un zâmbet amar: „Pentru noi, cei care lucrăm în restaurant, Mundialul este un dezastru. Eu nici nu ştiu ce calcule îşi fac cei care se bat pentru organizarea Mundialelor. Poate că marile venituri sunt din reclamele TV. De acord. Dar noi, cei care aşteptăm vara ca pe o mană cerească, suntem tare loviţi. În primul rând, trebuie să ştiţi că cei care pornesc pe urmele echipelor lor sunt oameni destul de săraci. Cei mai mulţi — mă gândesc la scoţieni — îşi cumpără bilet în circuit cu 100 de lire, cu care pot călători oriunde, timp de o lună şi mai bine. Ei nu au frontiere. Pot ajunge şi la Vladivostok, bineînţeles dacă-i primeşte... Dacă vorbim despre masă, rareori mi se întâmplă ca unul din ei să comande o friptură. Cei mai mulţi mănâncă în parcuri, pe bancă... Nu-i condamn pentru asta. Atâta le poate

buzunarul. Nu e nici o crimă. Ce vreau să vă spun, însă? Anul trecut, pe vremea asta de vară, la mesele restaurantului nostru erau mai mult americani, trecuţi bine de vârsta tinereţii. Şi mai erau nemţii. Toţi cu nevestele. Pentru că şi americanii şi nemţii încep să facă turism ori după ce şi-au făcut suma, ori după ce au ieşit la pensie... Partea proastă e că la mesele din această vară se aşază doi scoţieni în kilturile lor *ecossaise*, comandă o bere, poate mai comandă una şi, gata... În ceea ce mă priveşte, eu, la acest Mundial, pierd cel puţin o sută de dolari pe zi. Cred că e limpede...".

Ce se întâmplă şi ce s-a întâmplat până acum în Italia *novanta*? Refrenul e acelaşi. Mai mult decât atât, cum scrie „La Gazzetta della Campania": „Patronii de hoteluri şi comercianţii lansează un strigăt de alarmă... Trăim un adevărat *bluff*. Oraşul Napoli, locuitorii săi au intuit mai de mult că Mondialul va fi un fiasco. Şi asta încă din decembrie. Tragerea la sorţi a grupelor preliminare nu a fost favorabilă oraşului. În grupa B, alături de Argentina, campioană mondială, au intrat echipele U.R.S.S., României şi Camerunului. Trei naţiuni care, în general, nu prea trimit turişti peste hotare.

Consecinţa? Previziunile pesimiste au fost confirmate. În comerţ nimic peste normal. Până şi taximetriştii, care îşi făcuseră planuri mari, au început prin a fi neutilizaţi. Patronii de hotel sunt supăraţi pe faptul că au refuzat o mulţime de reuniuni internaţionale în speranţa că Mondialul le va aduce un câştig mult mai mare. Rezultatul? Multe camere goale în hoteluri altădată suprapopulate. Pentru că — aşa cum spun napoletanii — turiştii noştri de bază, evită Mondialul, adică o competiţie în care se pot trezi oricând cu un pietroi în spate, când whisky-ul se urcă în capul numeroşilor *hooligans*.

Am fost la Bologna, în preajma partidei Belgia — Anglia, care se desfăşura în acest oraş. Am regăsit un prieten, Duilio F. Deosebit de amabil, Duilio ne-a invitat la restaurantul fiului său, Gianni. Am intrat la prânz. Penumbră plăcută la ceasul amiezei. Ne-a surprins lipsa clienţilor. Duilio ne-a lămurit imediat: „Restaurantul e e închis două zile. Ne temem de turiştii englezi". Într-adevăr, frumosul „Ristorante della chiesa" trăsese obloanele... „La fel au procedat 80 la sută din restaurantele din Bologna". Cum mai poate fi o afacere Mondialul, în aceste condiţii?

Mondialul, ca şi în Spania, este o decepţie pentru cei angajaţi în turism. Se dă un exemplu. Faimoasa Ischia a avut în timpul

Mondialului cu 60 la sută mai puţini turişti... Chestiunea e limpede...

Mondialele viitorului vor fi tot mai mult la discreţia televiziunii şi, bineînţeles, a reclamelor. Cu alte cuvinte, există un stăpân foarte puternic, care va decide. Dar oare asta va contribui la creşterea frumuseţii şi aşa cam ofilite a Mondialului? Ne îndoim...

SĂ REVENIM LA CALCIO

GIRONE E

S-a spus că va fi o grupă grea. Că Spania ar fi favorită. Că Uruguay e întotdeauna o piatră în încercare... Că fotbaliştii coreeni, mai misterioşi ca oricând, pot veni cu surprize...

Favoriţii mei erau belgienii. Le-am simţit forţa în meciurile cu Dinamo. Iar aici nu era doar Anderlecht-ul... Să recapitulăm...

Verona,	12 iunie	Belgia	— Coreea de Sud	2—0
Udine,	13 iunie	Uruguay	— Spania	0—0
Verona,	17 iunie	Belgia	— Uruguay	3—1
Udine,	17 iunie	Spania	— Coreea de Sud	3—1
Verona,	21 iunie	Belgia	— Spania	2—1
Udine,	21 iunie	Uruguay	— Coreea de Sud	1—0

Până la urmă avea să fie eliminată doar Coreea de Sud. A decis ultimul minut al ultimei partide...

BELGIA — COREEA DE SUD 2—0, *cu un Scifo renăscut...*

În ajunul partidei, cel care a vorbit mai mult a fost Gerets. (Asta pentru ca Guy Thiys să-şi fumeze în linişte trabucul). „Vreau să duc Belgia departe, pentru a lăsa o frumoasă amintire“. La 36 de ani, Gerets e neobosit... Şi are atâta fotbal în urma sa. A jucat mai bine de zece ani în Belgia, a avut şi o „problemă“ de bani negri la Waterschei, dar toate astea au trecut. A fost, între timp, în Africa de Sud, a jucat la Milan, acum joacă la PSV Eindhoven... Şi tot între timp, la startul

acestui meci cu Coreea, a jucat de 80 de ori în echipa naţională a Belgiei... E unul dintre puţinii fotbalişti care joacă la al treilea Mondial... Sunteţi curioşi să-i cunoaşteţi pe ceilalţi? Careca (Brazilia), Butcher, Robson şi Shilton (Anglia), Littbarski şi Matthäus (R. F. Germania), Maradona, Pumpido şi Olarticoechea (Argentina), Ceullemans şi Van der Elst (Belgia), Bergomi şi Vierchovod (Italia), Mc Leish şi Leighton (Scoţia), Dasaev, Demianenko, Bessonov şi Ceanov (U.R.S.S.)...

Despre Coreea de Sud? Nu mare lucru. Cel mai bun jucător ar fi Kim Joo Sung, şapte goluri în preliminarii. Pentru partida cu Belgia, antrenorul Li Hoe-Taik anunţă o formaţie care sugerează că în tabăra coreeană e o mişcare permanentă. În formaţia anunţată, doar fundaşul dreapta, doi mijlocaşi şi „şeptarul“ au numere sub 11...

...A fost o partidă fără incidente deosebite. Scenariul a fost cel prevăzut de Thiys, care a studiat jocul asiaticilor doar după caseta video. „Vine o vârstă când te deplasezi mai greu, în schimb concluziile sunt mai rapide”. Un paradox inteligent. Ca Thiys de altfel.

Coreenii au rezistat o repriză, masaţi în apărare — cum prevăzuse antrenorul belgian... Li Hoe-Taik a declarat înainte de partidă că obiectul echipei sale sunt două remize şi o victorie. „Altfel nici nu ar fi trebuit să facem atâta drum”. (Putea să spună şi *trei remize*, nu ar fi fost un obiectiv prea modest...).

Belgienii au deschis scorul (min. 52) în urma unei greşeli grave a portarului... hai să vedem cum îl cheamă... Cioi In-Young... Cioi a vrut să intercepteze o pasă lungă a belgienilor, a ieşit în afara careului, dar a luftat, aşa că Degryse n-a avut nici o problemă. După 11 minute a intrat în acţiune fundajul stânga De Wolf, a avansat spre careul coreean, s-a uitat jur împrejur, în speranţa că va găsi un coechipier, dar toţi consideraseră — se vede — meciul jucat, astfel încât De Wolf s-a decis să şuteze şi să... marcheze, de la 27 — 28 de metri... Şi cu asta, partida s-a încheiat, *ralentando*...

Sub tribună, Thiys a declarat reporterului că e foarte greu să joci împotriva unei echipe care se bazează exclusiv pe apărare şi s-a abţinut să remarce pe cineva din echipa sa, deşi era evident că Scifo s-a dovedit de departe cel mai bun jucător de pe teren... Antrenorul coreean a evocat — era şi cazul — greşeala enormă a portarului la primul gol, care a tăiat tot elanul echipei sale... Şi astfel, speranţele că fotbaliştii coreeni ar fi putut să imite Camerunul, cel din deschiderea cu

Argentina, s-au stins... În locul antrenorului coreean aş fi amintit publicului italian că echipa „dimineţilor liniştite”, cum spuneam pe vremuri, din lipsă de fantezie, a înregistrat un progres real în ultimii 36 de ani, adică de la naşterea lui Gerets. Într-adevăr, la Campionatul mondial din Elveţia (1954), Coreea a debutat cu un 0—9 în faţa Ungariei, pentru ca peste câteva zile să piardă şi în faţa Turciei, cu 0—7. L-am căutat pe antrenorul Li Hoe-Taik în formaţiile de atunci, dar nu l-am găsit. Probabil că e mult mai tânăr. Spun probabil pentru că nu ştiu care e diferenţa dintre un coreean tânăr şi unul bătrân...

URUGUAY — SPANIA 0—0, *cu un penalty ratat de Ruben Sosa...*

La startul Mondialului, un computer din ultima generaţie a pronosticat victoria finală a Spaniei în Mondialul italian. Cei care cred orbeşte în computere — nu fac parte din această categorie — şi-au zis că Uruguay-ul nu ar avea nici o şansă în această partidă de debut. Ca să fiu sincer, nici eu nu credeam că Uruguay-ul poate câştiga. De foarte multă vreme Uruguay-ul trăieşte în memoria suporterilor prim cele două victorii „ancestrale”, 1930 şi 1950, plus frumoasa denumire de „echipă celestă”, capabilă şi ea să atragă numeroase simpatii.

În ajunul partidei, Suarez, antrenorul Spaniei, a declarat că echipa sa are armele necesare victoriei... A mai adăugat — cam doctoral — că primele 15 minute vor fi de studiu... Afirmaţia s-a dovedit, până la urmă, incompletă, deoarece toată repriza a fost una de studiu, cu cei doi căpitani, Francescoli şi Butragueno (ambii cu „9“ pe spate) ocupându-se cu scurte slalomuri la mijlocul terenului. Uruguay-ul a fost, parcă, ceva mai insistent, astfel încât singura acţiune de luat în seamă a fost cea din minutul 30 („Seiko” ne-a atras atenţia!), când „celeştii” au legat patru pase, dar şutul a lovit, fără prea mult pericol, eleganta mănuşă a lui Zubizarreta... Partida a continuat în tempo de vals lent... Între timp a venit pauza — adică minutele în care apelezi la frigiderul cu „Fanta” — pentru ca la 12 minute după reluare să se producă singurul moment în care cronicarii ocupaţi cu facs-urile să mai ridice ochii de pe claviatură, pentru a-l privi pe Ruben Sosa, uruguayanul, executând un penalty clar, în urma unei mâini spaniole care oprise intrarea mingii în gol. Ruben

Sosa, aplaudat în momentul apropierii de punctul lui „11“ — pentru că joacă la Lazio — şi-a potrivit îndelung mingea, a găsit cu greu căuşul de var în care să o aşeze, l-a privit lung pe Zubizaretta, a şutat, şi mingea a zburat la vreo doi metri peste bară... Acest penalty de-a dreptul penibil a alimentat ideea că remiza hispano-uruguayană a fost „negociată” înainte de meci. Tot ce s-a întâmplat după penalty-ul ratat a fost, cum spunea Eric Filderman de la L’Equipe”, o imitaţie de joc profesionist. Sigur că nu putem pune mâna în foc — şi despre acel 1—1 al Argentinei cu România s-a spus acelaşi lucru, fără nici un temei — dar prea s-au jucat de-a fotbalul cele două echipe. Iar Spania, pe care computerul S.O.S.S.O.S. — hai să-i spunem aşa — a indicat-o drept câştigătoare a titlului, n-a încercat nici un moment să ne sugereze acest lucru. Suarez a fost laconic: „Am comis multe greşeli; în atac nu ne-a ieşit mai nimic, dar rezultatul nu mă indispune”. Cred şi eu... Ruben Sosa a regretat faptul că „s-a ratat penalty-ul“.

Reflexivul de la „s-a ratat” e chiar distractiv. În orice caz, partida dintre Suarez şi Tabarez a alimentat ideea că participăm la un Mondial foarte, foarte slab... Poate că e aşa, dar de când cu cele 24 de echipe ale lui senor Havelange, Mondialul începe abia după terminarea celor 36 (!) jocuri din grupe. Să mai aşteptăm, deci...

BELGIA — URUGUAY 3—1... *sau când Mondialul îşi ia zborul...*

A fost o plăcere. Una din partidele frumoase. A entuziasmat Ceullemans, căpitanul lui Bruges, 33 de ani, 90 de prezenţe în echipa naţională şi, în urma acestei partide, 27 de meciuri în Campionatele mondiale (inclusiv preliminariile, desigur), locul trei mondial după Zoff şi Patt Jennings, care au jucat 40 de meciuri. (Să notăm, totuşi, că aceştia din urmă sunt portari...). Dar Ceullemans nu e singura vedetă a meciului. În mare formă Scifo, gol de senzaţie, de la 25 de metri (!) şi un joc care a stârnit admiraţia cronicarilor italieni. Aceştia nu au scăpat ocazia de a-i provoca pe cei de la Internazionale: „Inter, ha visto Scifo?“ (Aluzie la faptul că „italianul” Vincenzo Scifo a jucat la Inter, dar Inter nu a prea avut răbdare...).

Cheia jocului? Uruguay a brodat mult, a şi încântat deseori, un boxer „fentos” la culme, dar belgienii au avut şi „pumn“, un pumn necruţător deseori, care a stârnit până şi admiraţia lui Francescoli, bine încercuit în mijlocul terenului. Primul gol belgian a fost o capodoperă tehnico-tactică. Fundaşul stânga De Wolf a avansat cu mingea la picior, peste toată apărarea uruguayană, fundaşul stânga uruguayan Dominguez — ia-l de unde nu-i! — în urma jocului de mişcare al „diavolilor”, astfel că fundaşul central belgian Clijsters s-a înălţat ca în faţa unei ştachete şi a marcat cu capul, în colţul lung, un gol aplaudat în tot centrul de presă... A fost un veritabil gol de studiu, deoarece De Wolf a primit mingea după o frumoasă combinaţie Versavel — Ceullemans, care a şi scos din joc flancul stâng al apărării uruguayene, a urmat cursa Wolf, pe culoarul eliberat şi golul Clijsters, pe spaţiu... liber... Al doilea gol a fost cel al lui Scifo, amintita bombă a lui Scifo. Cu ani în urmă nu-l prea vedeam pe Scifo atât de decis în atacarea porţii adverse...

Repriza s-a încheiat cu un incident neplăcut. Gerets, „eroul“ avancronicii din meciul cu Coreea, a fost eliminat „pentru al doilea cartonaş”. A fost o eliminare excesivă, rod al instrucţiunilor F.I.F.A. Cu două luni în urmă, Gerets nu ar fi primit nici măcar primul cartonaş galben...

Eliminarea ar fi putut să dea aripi „Celeştilor” după pauză, dar atunci a intervenit bătrânul „grenadier” Ceullemans, care a ţinut să ia de pe umerii şi mai bătrânului Gerets povara absenţei sale de pe teren. Imediat după reluare, Ceullemans a pornit sănătos la drum spre poarta lui Alvez, a lăsat impresia că vrea să-i paseze lui Scifo, dar, în aceeaşi fracţiune de secundă şi-a dat seama că Scifo ar putea fi „văzut” în ofsaid. O nouă croşetă pentru eliminarea oricărui dubiu şi un şut puternic, marcând al treilea gol. (Să notăm că după eliminarea lui Gerets, Thys a făcut imediat unele modificări, rezervându-i lui Ceullemans un plus de sarcini în apărare. Cu alte cuvinte, doi bătrâni (Thiys şi Ceullemans) au ţinut să-l ajute pe Gerets...

Aşa a marcat Ceullemans al nouălea său gol într-o partidă „mondială”, în cursul celui de-al 90-lea joc la „naţională”. Acum avea în faţă recordurile lui Zoff şi Jennings. Dar oare va mai avea timp? Asta avea să depindă nu numai de el. Urma meciul cu Spania, la 21 iunie, la Verona...

Ce păcat că nu voi ajunge la Verona! Am fost acum 22 de ani, în timpul turneului final al Campionatului european... Am ajuns noaptea... Ploua torenţial. Am ajuns cu chiu cu vai la cel mai

apropiat hotel de gară, „Piccolo albergo”, atras de luminile roşii ale firmei. Am ajuns ud leoarcă. Dar ce plăcere să vezi cum toarnă afară, iar tu... Parcă eram la hanul Ancuţei... Pe masă era deschis un registru în care semnau călătorii, la plecare, dacă doreau... Ultimul care scrisese era Traian Ionaşcu, fostul meu profesor de Civil. Cemică e lumea — ar spune cineva... Iar eu voi adăuga: „Cât de egală era punga românilor, cu ani în urmă... Nu putea, în nici un caz, depăşi hotelul cu trei stele. Chiar dacă unul din ei era un mare profesor de drept Civil...

...I-ar mai trebui, deci, lui Ceullemans meciul cu Spania, un meci în optimi şi un sfert pentru a ajunge la Zoff... Sper să reuşească...

Dar iată că partida nu s-a încheiat. Abia intrat, Bengoechea primeşte o pasă de la De Leon şi reduce scorul... Ar mai fi de jucat 19 minute... Dar nu cred... Şi meciul se îndreaptă spre final, nu, însă, înainte de a oferi publicului din Verona un episod care ne mai face să uităm de teroarea din Piazza Domului din Milano şi de scandalurile provocate de alţii la Rimini. (Se pare că la Cagliari e linişte... Nu este exclus ca englezii să-şi extindă cultul faţă de Insulă...).

Episodul? Cu un sfert de oră înainte de final, abia intratul Bengoechea, mândru de faptul că a şi marcat, comite un fault grosolan. Arbitrul Kirschen se duce hotărât spre Bengoechea, scoţând în acelaşi timp, din buzunar, cartonaşul galben. Dar, în aceeaşi clipă, portarul belgian Preud’homme se repede şi el spre Kirschen, îşi împreunează palmele, a rugă, şi îi cere arbitrului să renunţe la cartonaş. Spre surprinderea tuturor Kirschen cedează, întregul stadion aplaudă. E momentul cel mai frumos al meciului... Arbitrul Kirschen va primi a doua zi doar nota cinci — cea mai mică din toţi cei 25 de actori prezenţi pe teren —, dar poate rămâne cu satisfacţia că a contribuit la momentul de vârf al fair-play-ului... Acest fair-play popularizat de aceeaşi F.I.F.A. cu panoul galben care „deschide” toate partidele. Ciudat rămâne doar faptul că „premiul pentru fair-play“ pe care ar fi trebuit să-l primească Preud’homme se datorează tocmai felului în care marele portar belgian s-a opus asprimii deseori nejustificată cu care F.I.F.A. a inaugurat acest ultim turneu final...

Încă o dată, merçi Preud’homme!

(Vă rog să-mi permiteţi să revin — după încheierea jocurilor din *Girone E* — la problema Agnolin — adică a expulzării lui — fapt care nu poate fi trecut cu vederea...).

SPANIA — COREEA DE SUD 3—1 *şi „tripla“ lui Michel*

Luis Suarez, antrenorul spaniolilor, pare a fi un om crispat. N-a fost calm nici în preajma acestui meci cu Coreea de Sud. Mai era şi problema Michel. Cronicarii îşi reproşau introducerea mijlocaşului de la Real, aflat, după părerea lor, în formă foarte slabă. Până la urmă, Suarez i-a înfruntat şi l-a introdus pe Michel, un jucător despre care nu pot spune că l-am văzut jucând slab, şi asta nu numai pentru faptul că mi-a impus acel gol marcat de Michel în poarta lui Lung, la câteva luni după Sevilla, şi tot la Sevilla.

Cum era de aşteptat, Spania a trecut de Coreea destul de uşor. Evenimentul, însă, a fost „tripla” lui Michel. Realistul (madrilen) Michel a marcat toate cele trei goluri. Sigur că la masa presei spaniole s-a lăsat linişte deplină. Probabil că cel care a jubilat cu adevărat a fost Miguel Vidal, tinerelul care ne vizita mereu acum 15 — l6 ani, când am avut acea serie aproape neîntreruptă cu Spania, fie ele „Mundiale” sau „europene” şi care acum îşi potriveşte cu grijă firele puţine care i-au mai rămas, odată cu trecerea anilor. Am spus „cel care a jubilat”, pentru că Miguel este un „realist“ pur sânge, după chipul şi asemănarea şefului său, Sarmiento... L-am întâlnit pe Miguel la Telese Terme. Era însoţit de doi operatori cu camere de luat vederi şi cu un tehnician pentru lumini. „Ce faci, Miguel?“. „După cum vezi, am ajuns figurant”. „N-am înţeles!“ — i-am răspuns. „Foarte simplu. Îl aştept pe Hagi de o oră. Uite aici — îmi arată ceasul. Aveam întâlnire la 11. Acum e aproape 12. Dacă mă iubeşti, spune-i, când îl vezi, că va fi prima şi ultima oară”. I-am promis că am să-l caut. L-am găsit pe Lung în hol. L-am întrebat unde e Hagi. Mi-a răspuns că e la piscină. „Poate că a uitat” — a încercat să-l apere Lung. Şi s-a repezit să-l aducă pe Hagi de la piscină. Era cam la o sută de metri. Între timp am coborât la subsol, unde erau maşinile de scris. N-am vrut să asist la contractul dintre noua vedetă a lui Real şi Miguel, un gazetar dintr-o bucată, care nu ţine seama de preţul unui transfer, pentru simplul fapt că el ştie — ca şi mine, de altfel — că „jucătorii trec, în timp ce cronicarii rămân”.

Dar să revenim la Michel. După 20 de minute în care coreenii au încercat să blocheze totul, Villaroya atacă pe stânga, îşi „întoarce" adversarul — parcă era şeptarul — şi trimite lung, peste apărarea coreeană. Acolo apare Michel — cam în stilul în care a apărut atunci, la Sevilla, cu noi — şi prinde un voleu de zile mari în colţul lung, vinclu curat, marcând un gol care trebuie să conteze — mi-am zis — în lista celor mai frumoase goluri ale Mundialului...

Se anunţă o *goleada*, cum spun spaniolii când e vorba să curgă golurile, dar coreenii reuşesc să „închidă"... Cu două minute înainte de sfârşit, coreenii ajung, în sfârşit, la 25 de metri de careu şi arbitrul ecuadorian Jacome, departe de fază, nu ştie, de fapt, ce s-a întâmplat — a fost mai mult un atac forţat al lui Chung — şi dictează lovitură liberă. Se pregăteşte Hwangbo Kwan, l-am „depistat" după foile de start, pe care numfele jucătorilor sunt însoţite de numere... Zubizaraeta face obişnuitul joc de picioare dintr-o bară în alta, chemându-şi zidul la ordine. Foc! Şi mingea se culcă frumos tot la vinclu, după o scurtă boltă de mare fineţe, pentru care *Zubi* are o mică scuză, dar nu complet... Oricum, la 20 de minute după golul lui Michel, Hwangbo se înscrie şi el pe lista celor mai frumoase goluri ale Mondialului... Pe chipul lui Suarez apare un nor... Chiar aşa... Un nor...

Ce mare diferenţă e între viaţa unui jucător şi chinul perpetuu al antrenorului! Îmi aduc aminte, cu foarte mulţi ani în urmă, probabil 25, venise Internazionale la Bucureşti, pentru meciul cu Dinamo, în C.C.E. Eram în hol, la „Lido", unde erau *interiştii* lui Herrera... Suarez era căpitanul... Herrera se întreţinea într-un colţ cu fostul său coechipier de o zi, la Strassbourg, Ionică Bogdan. Jucătorii se răspândiseră pe afară. Doar Suarez se plimba prin holul de la „Lido" cu mâinile la spate, sub pardesiul său de velur bleumarin, impasibil la tot ceea ce se întâmplă în iurul lui... La un moment dat, Herrera, îl opreşte şi-i spune: „Ascultă, Luisito, în urma convenţiei cu Dinamo, aveţi dreptul fiecare la câte o mie de lei... Dar, există aici un grup de tineri suporteri ai lui Inter...

Cred că sunteţi de acord să le dăm banii care ne revin, 25.000 de lei, ca să nu mai schimbe la bancă lirele". Suarez, aproape fără să se oprească din mers, a răspuns zâmbind: „Mai încape vorbă, *maestro*?".

Acum, lui Suarez i-a perit zâmbetul după golul coreeanului... Era ceva care nu mai depindea de el, numai. Chiar dacă avea să-

şi strunească armăsarii în vestiar... Îl înţelegeam atât de bine pe Luis Suarez. Era antrenorul unei echipe naţionale care nici nu contează pe lângă forţa uriaşă a celor două cluburi, Real Madrid şi Barcelona... Acesta din urmă a reuşit să-l „lichideze" şi pe Maradona... Dară-mi-te pe Suarez! Şi mai erau cronicarii... La ce bun golul lui Michel, dacă echipa naţională favorită la titlu (conform computerului) intră la vestiar cu scorul de 1—1 în faţa Coreeii?

Au revenit spaniolii. Coreenii, în continuare, complexaţi, deşi golul ar fi trebuit să le dea aripi...

Şi a venit minutul 63. Lovitură liberă în favoarea Spaniei. Se pregăteşte... parcă Butragueno... dar e şi Michel acolo... Oare vor combina? Se apropie Michel! Şut! Gol, în colţul lung! Un al treilea gol pe lista golurilor mondiale. „Un gol à la Maradona!" exclamă crainicul, de aici, de la Udine, făcând opinie separată faţă de fluierăturile care însoţesc, aici, în nord, orice contact al lui Maradona cu mingea. Iar Udine e tot în Nord... E fostul oraş al lui Zico, „Pelé alb" — după anumite păreri...

Jocul e, de fapt, încheiat, dar spaniolii insistă, mai ales că, între timp, arbitrul ecuadorian Jacome l-a „eliminat" pe Suarez, îndepărtându-l de pe banca tehnică. Masca lui Suarez e inflexibilă. Luis nu urcă în tribună, cum se obişnuieşte pe la noi, ci stă în picioare, în spatele coviltirului de plastic al „băncii", cam cum stă Beckenbauer cu braţele la piept şi cu ochelarii fini, de student la Heidelberg sau la Jena...

Mai sunt nici zece minute şi Michel realizează cel mai mare gol al zilei. Madrilenul driblează doi fundaşi, intră, fentează ca pentru şut, „omul" muşcă din momeală, încă o fentă şi şut în diagonală, absolut imparabil... Gol, frumos, mai rafinat decât cel al lui Baggio în partida cu cehii, dar un gol care nu poate fi cântat, pentru că ar umbri performanţa lui Baggio, gemenul lui Schillaci... E 3—1 şi conturile s-au încheiat...

Suarez intră cu paşi grăbiţi în tunelul care duce spre vestiar. E întunecat. Dar nu refuză microfonul. Sunt câţiva ziarişti în preajma lui. Rosteşte câteva cuvinte protocolare. Nu are chef de vorbă. Un cronicar spaniol îl întreabă dacă se aştepta ca Michel să facă o partidă atât de bună. Suarez se stăpâneşte cu mare greutate: „Ce fel de întrebare e asta, din partea presei, care m-a judecat mereu pentru faptul că l-am introdus în formaţie?".

Belgia şi Spania sunt practic calificate... Peste patru zile, la Verona, derby-ul grupei, Belgia — Spania. Dar asta pentru dreptul de a fi pe primul loc şi de a juca — aici e aici! — nici nu

ştii cu cine e mai bine să joci... sunt situaţiile ciudate în care e mai bine să pierzi decât să câştigi... Dacă Belgia pierde, joacă cu Anglia, la Bologna... Dacă bate, atunci va rămâne la Verona, pentru meciul cu Iugoslavia. Parcă e mai greu cu Anglia... Dar cum poţi stăpâni dorinţa de victorie a jucătorilor, mai ales când te numeşti Guy Thiys şi ai o firmă pe care nici un antrenor al Mondialului nu o are...

SPANIA — BELGIA 2—1 *sau de la Bologna la Verona*

Miza e clară. Belgia, în caz de victorie, rămâne la Verona, ceea ce nu e puţin lucru, acum, când oboseala se acumulează. În caz de înfrângere, pleacă la Bologna, probabil pentru Anglia, care joacă astăzi cu Egiptul. Merită să te baţi, deci... Pe de altă parte, spaniolii au doi oaspeţi de seamă, regele Juan Carlos şi regina Sofia, ca să nu mai vorbim că şi ei vor să joace cu Iugoslavia, deoarece Anglia e greu de înfrânt de vreo 100 de ani încoace...

Dacă ar fi să simplificăm lucrurile, partida s-a decis în două momente. A fost momentul 27, când arbitrul argentinian Lousteau, cam depărtişor de fază, a fluierat un penalty comis de Preud'homme âsupra lui Salinas, iansat. Am contestat „din prima" penalty-ul... La reluare fl-a văzut că Preud'homme nici nu l-a atins pe Salinas, dar convenţia seculară „arbitrul e suveran" continuă să opereze şi nici nu ştiu dacă va putea fi modificată vreodată, cu atât mai mult cu cât astăzi, FIFA a decis sâ se interzică până şi reluările pe ecranul mare al stadionului — acolo unde acesta există — pentru ca publicul să nu devină o curte cu juri. În aceeaşi ordine de idei, „pedeapsa capitală" în fotbal, care este lovitura de la 11 m, a cam început să împartă nedreptatea... Iar arbitrii, sărmanii de ei, sunt iertaţi, fiind admonestaţi pentru cine ştie ce cartonaş galben neacordat, cum s-a întâmplat cu Agnolin, despre care v-am promis că am să revin după încheierea acestei grupe E — şi am să mă ţin de cuvânt...

M-am gândit o vreme că lovitura de la 11 metri ar putea să devină una de... 13 — exceptând cazurile în care un jucător salvează „cu mâna" un gol inevitabil, dar FIFA nu se gândeşte să se complice... M-am gândit — din aceeaşi nevoie de

corectitudine ca lovitura de pedeapsă să adopte stilul american, care este stilul loviturii de pedeapsă de la hochei — executantul înaintează de la 20 – 30 de metri, portarul este stăpânul careului de 16 metri şi poate interveni oricum în limitele sale... Asta va face ca portarul să nu mai fie „răstignit" ca pe cruce pe linia porţii, ci va căpăta o libertate de mişcare, ceea ce va conferi şi loviturii de pedeapsă „în formulă nouă" caracterul unui duel mai echitabil între două forţe care se mişcă. (Să notăm că o lovitură de la 11 m corect trasă este — asta se ştie de mult — imparabilă).

Al doilea moment cheie a fost cel din minutul 60, la scorul de 2—1 pentru Spania. Atunci, arbitrul Lousteau a indicat un penalty clar al lui Andrinua asupra lui Staelens, jucătorul care l-a înlocuit pe Gerets, suspendat pentru „roşu". S-a pregătit Scifo, stadionul şi-a oprit respiraţia, nimeni nu se îndoia că jucătorul nr. 1 al Mondialului — până la ora aceea — ar putea să rateze şi Scifo a trag puternic în... bară. Între aceste două momente, Belgia a jucat mai bine, mai tehnic, mai combinativ, Spania lui Suarez a mizat mult pe contraatac cu pase lungi, „tip Suarez"... La numai trei minute după penalty-ul „cu cântec" marcat de Michel — golul patru al spaniolului în acest Mondial — Roberto l-a „ras" pe Scifo, iar Vervoort a executat lovitura liberă cu forţă.... flamandă, mingea a deviat uşor din culoarul ChendoVillaroya, şi-a schimbat direcţia şi Zubizarreta, atleticul portar spaniol, a îngenunchiat inutil, aşa cum se întâmplă când eşti prins pe picior greşit...

Golul victoriei avea să vină în minutul 39, la un fault asupra lui Michel, acesta l-a lansat direct pe Gorriz, Demol a părut surprins, astfel că mai puţin cunoscutul Gorriz a marcat peste Preud'homme... După 2—1 urmează penalty-ul ratat de Scifo, belgienii nu depun armele, atacă cu vigoarea lor cunoscută, Degryse se bate ca un leu, deşi are mereu doi adversari, Villaroya şi Chendo închid toate uşile, Martin Vasquez îşi reduce mult din aria de acţiune. Până şi Michel devine apărător, Suarez îl aduce pe bancă pe „El Buitre" însuşi, trimiţându-l în arenă pe fundaşul Alkorta, mai face o schimbare tactică cu două minute înainte de final, pentru a rupe ritmul belgienilor — Pardeza în locul lui Julio Salinas — şi jocul se sfârşeşte în aplauzele regelui Juan Carlos, care este pe punctul de a „invada" terenul, dar, bineînţeles, se stăpâneşte, limitându-se la o declaraţie semi-protocolară, deoarece în tribuna de onoare se afla şi prim-ministrul italian Andreotti: „Acum mi-ar plăcea să întâlnim

Italia”. După care, în drum spre ieşire, întâlnindu-l pe Suarez, avea să spună: „Bravo, băieţi, sper să vă întâlnesc în finală”.

Aşa s-a încheiat partida dintre doi vechi rivali. Spania a avut mai multă şansă, revanşându-se, dacă vreţi, pentru înfrângerea „la penalty“-uri pe care a suferit-o cu patru ani în urmă, în Mexico. Îmi aduc aminte, atunci a ratat Eloy, care a tras al doilea. E interesant de remarcat că mulţi dintre jucătorii de astăzi ai celor două echipe au jucat şi atunci: Gerets, Grun, Demol, Vervoort, Ceullemans şi Van der Elst — pentru Belgia, Zubizarreta, Chendo, Michel, Brutagueno şi Salinas — pentru Spania... Şi ce echilibru compensator în repartizarea victoriilor!

URUGUAY — COREEA DE SUD 1—0... *sau sabia ultimului minut...*

Una din partidele care şi-au pus, din păcate, amprenta pe aşa-zisul nivel scăzut al Mondialului. (Impresie aproape generală, cu care nu pot fi de acord în totalitate, deoarece la o revedere a partidelor, aşa cum cred că am reuşit să fac până acum în această carte, cele bune alternează cu cele rele... impresia negativă este mai curând alimentată de mulţimea transmisiilor — fără precedent în ţara noastră — care a creat o senzaţie de oboseală şi, dacă vreţi, de saturaţie).

O partidă care a început cu o bară a lui Francescoli, după 25 — 30 de secunde (şi în care Sosa a fost într-un ofsaid de doi metri) şi golul victorios, marcat în minutul 92 de Daniel Fonseca, jucătorul care a intrat în teren în minutul 63, în locul lui Ruben Sosa (ce inspiraţie!) pentru a aduce victoria. Să mai notăm că echipa coreeană a jucat „în zece“ începând din minutul 70, urmare a două cartonaşe consecutive acordate de arbitrul italian Lanese. Scenele de după marcarea acestui gol sunt greu de descris. Toată banca tehnică, în frunte cu antrenorul Tabarez, a început să-şi smulgă hainele şi să danseze pe gazon... Era o bucurie aproape indecentă, în faţa unei echipe care s-a bătut până la capăt, chiar dacă jocul egal nu i-ar fi adus nimic...

Uruguay-ul s-a calificat, astfel în ultima clipă. De fapt, a repetat marea şansă din ediţia mexicană, când s-a calificat cu numai două puncte şi un golaveraj neverosimil: 2—7! E adevărat, după acea nesperată calificare în Mexic, Uruguay şi-a spălat păcatele, după această calificare de ultimă... secundă,

echipei lui Francescoli îi este rezervată Italia, pe Centomila. O altă candidată la titlul mondial... Uruguayenii vor părăsi, desigur, competiţia, chiar dacă Vicini anunţă — ca de fiecare dată — că îl aşteaptă o partidă grea — mă cam deprimă monotonia ideilor furnizate de unii antrenori, de la care ne-am fi aşteptat mai mult. Cei mai buni antrenori — pentru cronicari şi reporteri — rămân Jackie, Bobby, Bora Milutinovici, Guy Thiys, Venglos. Lor li s-ar cuveni „premiul portocalei". Cel al lămâii ar trebui să revină lui Lobanovski — în primul rând —, Lazaroni, Vicini şi chiar Osim...

Să facem şi clasamentul grupei E

1. SPANIA	3	2	1	0	5 — 2	5
2. BELGIA	3	2	0	1	6 — 3	4
3. URUGUAY	3	1	1	1	2 — 3	3
4. Coreea de Sud	3	0	0	3	1 — 6	0

Încă o grupă în care se califică trei echipe, după grupa noastră, grupa D (Germania, Iugoslavia şi Columbia), grupa E, despre care vorbim şi, probabil, grupa F, grupa „Insulei", plus Egipt.

Înainte de a ne opri în jurul ultimei grupe, F, să refacem puţin revoltătorul proces al eliminării lui Agnolin...

Intermezzo: Agnolin, premiantul, out!... pentru că aşa a decis Blatter...

Iată despre ce este vorba. Luigi Agnolin, unul dintre cei mai buni arbitri europeni, a primit comunicarea că la 27 iunie trebuie să-şi facă valizele şi să părăsească Mondialul, îndreptându-se, desigur, spre casă, la Bassano del Grappo. Sau, dacă vrea, poate să-şi găsească un hotel mai ieftin, sancţiunea FIFA fiind inapelabilă.

Care a fost motivul formal al acestei eliminări? I s-a, reproşat lui Agnolin că nu i-a dat un cartonaş galben iugoslavului Kataneţ pentru un presupus fault asupra unui jucător columbian...

Comentatorii italieni susţin, însă, că rădăcinile sunt mai adânci... Că e o conjuraţie care a început chiar în sânul

Federaţiei italiene de fotbal, când domnul Matarrese l-a plasat pe Agnolin pe lista Mondialului după Lanese — despre care toţi spun că e favoritul lui — şi după D'Elio. Abia la intervenţia lui Havelange, Agnolin a fost trecut pe lista FIFA în ianuarie 1990...

Blatter se apără spunând: „Nu putem închide ochii faţă de un arbitru care nu respectă indicaţiile finale".

Dar, culmea ironiei, dintre toţi arbitrii care au condus la acest Mondial, până la data luării deciziei de excomunicare, Agnolin a obţinut nota cea mai mare, opt! Comentatorii italieni sunt revoltaţi şi pentru faptul că Agnolin este pus în aceeaşi oală cu Frederiksson, cel care nu a văzut „mâna lui Maradona" în partida Argentina — U.R.S.S. şi care a comis şi multe alte inexactităţi... Ei — comentatorii — sunt de părere că hotărârea lui Blatter, poreclit Richelieu, aici, în Italia, are surse mai adânci, tocmai în preliminariile Americii Centrale, când el, Agnolin, nu ar fi acordat un penalty echipei americane în partida cu Trinidad-Tobago, ceea ce ar fi pus în pericol calificarea echipei Statelor Unite. Comentatorii, nu ştiu ce interese are FIFA întru apărarea Statelor Unite, dar leagă această „întâmplare" de bunele relaţii care trebuie să existe între forul internaţional al fotbalului şi viitoarea gazdă a Campionatului mondial.

Ce spune Agnolin?

Are efectiv aerul unui om căzut din cer sau căruia i s-a dat cu un par în cap: „Respect regulamentul, apreciez toate judecăţile. Dar nu ştiu pentru ce sunt acuzat în cazul Kataneţ. Nici nu-mi aduc aminte de faza care m-ar putea acuza. Nu e nevoie să mă apăr. La Bologna, acolo unde se spune că am comis eroarea de a nu fi acordat un cartonaş, am fluierat 60 de faulturi şi am arbitrat foarte bine — cum apreciază observatorul FIFA. Brazilianul Almeido, vicepreşedinte al Comisiei arbitrilor, susţine că Blatter vorbeşte doar în numele său personal".

Iugoslavia îl apără pe Agnolin („suntem uimiţi, partida a fost atât de liniştită"). Campanati, membrul italian în comisia de arbitraj, declară: „Am citit ziarele, nu sunt în măsură să dau verdicte, hotărârea lui Blatter este inatacabilă, el poate face ce vrea". Şi Campanati a plecat la Napoli, ca să urmărească partida Argentina — România, deşi acolo fusese delegat sovieticul Zuev...

Presa italiană — şi nu numai ea — este indignată:

„Pentru a lichida jocul dur, FIFA a emis norme severe. Dar a uitat, probabil, să-i educe pe arbitri. Situaţia în primele zile ale Mondialului a fost dezastruoasă. Erori în toate partidele, rezultate falsificate, ca în partida de la Napoli, Argentina — U.R.S.S., toţi arbitrii fiind realmente terorizaţi. Au fost sancţionate faulturi banale (n.a. — cum a fost şi cel al lui Kataneţ), cel de al doilea cartonaş galben dat lui Gerets este extrem de discutabil. Din teama de a greşi, arbitrii sancţionează toate faulturile.

Federcalcio trebuie să intervină — susţin comentatorii — nu pentru a salva un arbitru, ci pentru a reface principiile de echitate. Pentru un cartonaş nedat ar trebui să-i trimitem acasă pe toţi arbitrii Mondialului. Bineînţeles, împreună cu Havelange și cu toți ai lui.

GIRONE F

1. ANGLIA	3	1	2	0	2 — 1	4
2. OLANDA	3	0	3	0	2 — 2	3
3. IRLANDA	3	0	3	0	2 — 2	3
4. Egipt	3	0	2	1	1 — 2	2

Am plasat clasamentul înaintea rezultatelor, pentru că vorbeşte de la sine. La startul competiţiei s-a spus că trei lei (neîmblânziţi) vor înghiţi o biată căprioară (Egiptul) şi apoi se vor mânca între ei. Iată, însă, că rezultatele şi clasamentul sunt de-a dreptul de necrezut, pentru un reporter care ar fi lipsit un deceniu sau două din viaţa fotbalului. A fost o serie infinită de remize, din fericire, pentru evitarea ridicolului complet, de care tot nu s-a putut scăpa. Dar, să vedem rezultatele...

Cagliari,	11 iunie	Anglia — Irlanda	1—1
Palermo,	12 iunie	Olanda — Egipt	1—1
Cagliari,	16 iunie	Anglia — Olanda	0—0
Palermo,	17 iunie	Irlanda — Egipt	0—0
Cagliari,	21 iunie	Anglia — Egipt	1—0
Palermo,	21 iunie	Irlanda — Olanda	1—1

ANGLIA — IRLANDA 1—1, *sub semnul mediocrităţii*

Vânt, ploaie, mingi rătăcite... Anglia şi Irlanda, sub semnul mediocrităţii. Comentatorii încearcă să salveze partida, dar e în zadar. Se face apel la istorie. Se menţionează faptul că Shilton, jucând al 119-lea meci, l-a egalat pe Jennings... Performanţa remizei — dacă poate fi vorba de o performanţă — este a echipei lui Jackie Charlton, care e formată din rezervele marilor cluburi engleze şi nimic mai mult. Comentatorii TV râd: „Iată echipa cu care Bobby Robson ne-a spus că va ajunge în semifinală! Şi Bobby Robson a mai anunţat o mare surpriză: „Ea se numeşte Gascoigne. Veţi vedea!“ Deocamdată nu s-a văzut nimic pentru că Gascoigne a plutit în ceaţa de la Cagliari.

Plouă cu 5 şi 5,5 în carnetele cronicarilor. Irlandezii au note ceva mai bune. Dar nu există nici, un şapte...

În declaraţiile antrenorilor, vorbe, vorbe. Ce altceva? „Partida s-a desfăşurat aşa cum am prevăzut — afirmă Robson. A fost o autentică luptă fizică, atletică, foarte puţină tehnică. Ocazii nu au prea fost. Irlanda a valorificat singura ocazie pe care a avut-o”.

Scorul a fost deschis de englezi. A marcat Lineker, din centrarea lui Waddle. A fost cel de-al 32-lea gol al lui Lineker în acest al 52-lea meci pe care îl joacă, în echipa naţională. Egalarea va veni târziu, cu 17 minute înainte de final, când Sheedy va şuta în unghiul lung şi Shilton va rata festivitatea recordului egalat al lui Jennings (până în acest minut 73 al partidei, Shilton nu a primit nici un gol în preliminarii).

Ce spune Jackie Charlton? El îşi morfoleşte şepcuţa, pe care o pune arareori pe cap — din superstiţie — şi declară: „Nu cred că Anglia a făcut un joc egal pentru că a jucat mai slab. Mai curând sunt de părere că asta se datorează şi faptului că noi am jucat mai bine. E foarte important să nu pierzi prima partidă într-un turneu final. Noi am reuşit acest lucru şi vom merge mai departe. Cum? Nu ştiu. Acum tare aş bea o bere... Dar mai e ceva care trebuie spus. Cred că suntem cea mai corectă echipă. Nu avem nici un cartonaş galben în acest campionat al cărui gazon a îngălbenit de atâta galben. Parcă ar fi o plantaţie de floarea soarelui”.

Jackie Charlton e o mare figură. Un Tartarin din Tarascon englez care pare că participă la concursuri de orientare

turistică în Irlanda. Dar iată că are succes. Şi acest 1—1 cu Anglia, deşi la capătul unui meci posomorât, e o performanţă. Jackie continuă seria „europenelor”...

OLANDA — EGIPT 1—1, *dacă e posibil aşa ceva...*

Partida de la Palermo a stârnit o uimire şi mai mare decât cea de ieri, de la Cagliari! În pofida imensei diferenţe de clasă — ce-o mai fi şi cu clasa asta? — cadranul televizorului ne arată că ambele echipe au fost la egalitate în materie de posesie a mingii. Cu ani în urmă, în preajma unui meci oficial Olanda — Egipt, book-makerii nu ar fi acceptat pariuri „pe mâna Olandei”, din lipsă de cotă. „Cum o să poată pierde Olanda?“ În schimb, cel care ar fi vrut să joace pe mâna Egiptului, ar fi primit cel puţin o mie de lire pentru una singură... Şi iată că acum, la terminarea partidei, citim pe micul ecran că olandezii au tras de 14 ori la poartă, iar egiptenii — de 11. Şi mai sugestiv pentru dificultăţile „portocalei (cândva) mecanice” este tabelul faulturilor. Egiptenii au faultat de 12 ori, olandezii — de 17!

Publicul din Palermo e uimit — asta se simte — de vioiciunea şi rafinamentul tehnic al egiptenilor. Antrenorul olandez Beenhakker n-a mai stat să-i urmărească pe egipteni în turneul lor prin Europa. La ce bun? — şi-a spus... Şi ce bine ar fi făcut dacă ar fi venit măcar la Bucureşti, în ceasul al doisprezecelea. Ar fi văzut că e bine să-ţi iei unele măsuri de prevedere. „Tricolorii” noştri au luptat din greu ca să poată învinge, cu 1—0, o echipă înverşunată şi „rea”, prin frumosul gol marcat de Cămătaru, care avea să fie, probabil, ultima apariţie a acestui jucător în echipa noastră naţională...

Olandezii nu au „mers” deloc, e adevărat. Cei trei milanişti par foarte obosiţi. Doar Gullit mai face unele eforturi. Dar are avantajul că a „stat” aproape un an. Dacă asta se poate numi avantaj... Van Basten nu-şi găseşte paşii. El, care venea tiptil, la toate întâlnirile cu mingea... Olanda a marcat destul de târziu, prin Kieft, în minutul 64, şi apoi a încercat să „ţină” rezultatul (Altă formă de oboseală sugerată mai ales prin felul în care aprigul Koeman de odinioară „înoată” cu mingea la picior, se uită în zare, vede că nu e nimeni, se întoarce, iar priveşte, ferindu-se parcă de soare, şi iar nu găseşte pe nimeni, pentru că Van Basten *ia-l de unde nu-i*, iar Gullit se îndură greu să mai sprinteze odată pentru că Ronald „aruncă” la vreo patruzeci de

metri şi ce să te mai pui cu libero-ul Ramzy care sare mai sus decât Sottomayor! La egipteni se remarcă în mod special El Kass, pe care parcă îl văd la toamnă undeva pe la Auxerre, în locul lui Scifo, sau undeva pe la Uerdingen, unde se aude acum că va ajunge Lupescu...

Ceea ce uimeşte cu adevărat este pregătirea fizică a egiptenilor... Şi dacă stai să te gândeşti, Olanda era prima în anii ’70...

Înainte de golul olandez, egiptenii ar fi putut să marcheze şi ei, Gamal a trecut pe aripă de Van Aerle şi a centrat puternic spre omniprezentul El Kass (numărul 20, dacă vă aduceţi aminte...)., care, fără nici o preluare a şutat fulgerător la poarta lui Breukelen, care a plonjat ca la „europene”, adică formidabil, şi a salvat golul. După câteva minute, acţiunea s-a repetat, numai că de astă dată Hassan a fost cel care a demarat pe aripă, a centrat, iar Gamal a şutat la fel de puternic, prilejuindu-i lui Van Breukelen un plonjon salvator.

Cu opt minute înainte de final, imperturbabilul R. Koeman l-a împins în careu pe Hassan Hussam, care e un dribler de mare finețe. Arbitrul a dictat penalty. Indiscutabil. Şi Abdelghani a egalat!

Până la urmă nu ştiu dacă înfrângerea Argentinei de către Camerun e o surpriză mai mare decât acest 1—1 al lui Hassan sau mai ştiu eu cum îl mai cheamă, în disputa cu Gullit şi Van Basten. Olanda are avantajul că vine după victoria Camerunului, la Milano, şi mai are avantajul că unii îşi închipuie că şi-a menajat forţele. Eroare! Şi cine ştie dacă olandezii nu vor regreta odată — poate cât de curând — acest *punct pierdut* sau — dacă e să ne luăm după unii comentatori italieni TV — mai curând *câştigat*...

Stai să te gândeşti că Ruud Gullit, cu o zi înaintea partidei cu Egiptul, a declarat că Olanda e mult mai puternică decât la „europenele” din ’88, că formaţia e aproape aceea, că Van Basten va face un mare Mondial pentru că ei toţi sunt sfătuiţi şi îngrijiţi de un adevărat mag al psihoterapiei, pe nume Ted Troost... A mai spus Ruud că l-ar fi preferat pe Cruyff la conducerea echipei pentru marele lui spirit ofensiv. Nu-l contestă, însă, pe Beenhakker, deoarece noul antrenor are o mare calitate: îi ascultă pe jucători, după care hotărârile le ia de unul singur. E rău? E bine?

ANGLIA — OLANDA 0—0 *sau când toată lumea se teme...*

Se aştepta ca „derby“-ul să salveze grupa F, dar s-a produs — acesta este termenul — un 0—0 descurajant şi care are toate motivele să pună lumea fotbalului pe gânduri. Unii sunt de părere că jocul la remiză e o consecinţă a regulamentului, dar parcă nu e explicaţia completă, chiar dacă au existat şahişti care au câştigat turnee cu o victorie şi 12 remize. (Pare-mi-se a existat cineva cu numele de Flohr).

Englezii au fost ceva mai proaspeţi în prima parte.,. Ei nu au mai încercat să pătrundă. Olandezii, în schimb, s-au oprit la mijlocul terenului... În această primă parte (observaţi că nu spun... repriză!) a existat un singur moment mai fierbinte. Lineker, a sprintat pe aripa dreaptă, a centrat puternic, dar n-a venit nimeni la întâlnire... După pauză, mingea a şi intrat în poarta lui Van Breukelen, dar ea a întâlnit mâna discretă a lui Lineker şi arbitrul a anulat golul. Stau şi mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă arbitrul nu ar fi fost atent. Alte variaţiuni pe tema... Maradona...

În faţa acestor atacuri ceva mai insistente, olandezii au devenit mai activi, dar ce să faci cu mingile distribuite de Koeman, când nimeni nu mai e la primire. Nici Van Basten şi nici Gullit... Spre final, un moment interesant. Gascoigne a fost blocat, arbitrul a fluierat, Bull a şutat şi a... marcat. Golul a fost anulat. Şi iarăşi pe bună dreptate... În focul luptei, jucătorii nu au văzut că la dictarea loviturii libere arbitrul a ridicat mâna sus, ceea ce înseamnă *indirectă*. Bull, însă, a tras, mingea a intrat în poartă şi „golul“ a fost anulat... Dacă mingea ar fi atins pe cineva, ar fi fost gol. Îmi aduc aminte, la Piteşti, într-un meci cu Valencia lui Kempes, Dobrin a avut o asemenea „indirectă”, şi chiar din acelaşi punct.

Şi pentru că era „uns cu toate alifiile”, cum ar spune Valentin Stănescu, a tras la poartă, „la o soartă şi un destin”. Şi a tras atât de bine, la vinclu, încât portarul spaniol, atras de minge ca de un magnet, a uitat de indirectă şi a plonjat la colţ. Din nefericire pentru el, mingea cu efect a lui Dobrin a deviat din palma portarului în poartă, exact „la păianjen”, cum se spune.

Când mingea lui Bull a sărit în poartă, tribuna a „explodat”. Din fericire, cele două echipe erau cu adevărat profesioniste şi nici un protest nu a însoţit decizia arbitrului...

Şi astfel, partida s-a terminat cu scorul pe care îl merită... Îmi aduc aminte, Federaţia bulgară a decis, cu puţin în urmă, să nu acorde nici un punct echipelor la 0—0. Măsura, aparent stimulativă, a sfârşit prin a intra în desuetudine... Am văzut atâtea şi atâtea partide încheiate cu 0—0. Bineînţeles că acest meci Anglia — Olanda, nu face parte din această categorie...

IRLANDA — EGIPT *sau insula remizelor*

Al patrulea meci în grupă şi încă nu a câştigat nimeni. Dacă Costa Rica este *Cerentolla* a Mondialului, atunci Egiptul e sigur *Cerentolissima*... O echipă care ar fi trebuit să aibă la ora asta un golaveraj de 0—11 sau, Hai să zicem, 1—10, se menţine pe poziţii, cu doua remize în compania Olandei şi Irlandei. La terminarea partidei, Jackie era foarte supărat: „Refuz să cred că am jucat o partidă de fotbal. Cum poate fi calificat un meci în care joacă o singură echipă? Nu mi-au plăcut deloc africanii, care au renunţat complet să-şi facă datoria".

E adevărat, portarul irlandez Bonner nu a atins nici o minge, dar asta e situaţia. N-ai încotro. În schimb, portarul egiptean Skobeir a făcut adevărate minuni. Apărarea egipteană, excelent condusă de Ramzy şi Abdelghani, a îngustat potecile, iar irlandezii n-au putut să „intre"... Jackie Charlton a simţit pericolul și, dupa vreo 20 de minute, s-a ridicat în picioare şi nu s-a mai aşezat deloc. În calitatea lui de vânător versat a încercat să le comunice băieţilor săi unele semne „pe copaci", dar a fost în zadar. Pe lângă asta, egiptenii sar foarte bine la cap, aşa că nici Cascarino, nici Aldridge n-au putut face nimic, deşi au primit destule... baloane captive...

La terminarea partidei, numeroşii suporteri irlandezi au continuat să cânte — se vede că nu le pasă de Olanda iar Sergio di Cesare, un binecunoscut comentator italian, spunea: „Allah e singurul Dumnezeu, iar Shobeir e singurul lui profet". Numai de nu l-ar fi auzit egiptenii, care rămân nişte fanatici religioşi.

Un cronicar egiptean i-a atras atenţia lui Jackie Charlton că ar fi declarat într-un ziar englez că va învinge Egiptul cu 5—0. Jackie n-a stat deloc pe gânduri: „Să nu credeţi tot ce scriu cronicarii englezi despre irlandezi. Am spus doar că va fi un joc greu şi nimic mai mult... Dacă dumneata spui că Egiptul a făcut o partidă bună, s-ar putea să fie adevărat, însă a jucat bine numai în careul propriu". Egipteanul a insistat: „De ce nu aţi

încercat să faceţi schimbări în echipă?“ „Am făcut unele schimbări... A doua, cu cinci minute înainte de sfârşit... Dar cum poţi imagina o tactică nouă când singura dorinţă a adversarului e să renunţi la joc?!“

Colonelul El Gohary este mulţumit. Şi era mândru că a închis toate porţile. „Aştept acest meci de patru luni. Ştiam că o să plouă cu centrări. Am demonstrat că avem săritori excelenţi. Nu e de ajuns?“

Am aşteptat cu înfrigurare această zi de 21 iunie Astăzi, spre miezul nopţii, ne vom cunoaşte adversarii din „optimi”. Variantele sunt nenumărate. S-ar putea să jucăm cu Anglia, dacă Robson remizează cu „felahii” cei ambiţioşi care nici nu se gândesc să pardă în faţa Albionului. Dar ca să jucăm cu Anglia — ceea ce băieţii doresc foarte mult, gândindu-se la cel 1—1 de pe Wembley, în ’75, cineva trebuie să câştige grupa. (Lung îmi spunea aseară că în întreaga lui carieră nu a cunoscut un meci mai bine pregătit, la toate capitolele)...

Dar asta ar fi o variantă care mai depinde de multe alte posibilităţi, deoarece, deocamdată, clasamentul grupei e cu totul inedit: toate cele patru echipe au câte două puncte. În seara asta, imediat după terminarea partidelor de la Cagliari şi Palermo, se anunţă o eventuală tragere la sorţi, care va fi transmisă în direct. FIFA nu exclude posibilitatea ca în acest clasament fără precedent să se păstreze *statu quo*-ul, adică fiecare echipă să adune câte trei puncte, ceea ce ar însemna că locul unu e egal cu locul patru, ca într-o sosire „la fotografie“, într-o cursă de galop, când nici un milimetru nu desparte boturile cailor veniţi la cravaşă...

Favorita mea la locul unu e Anglia. Nu mai am argumente tehnice după cele două remize reuşite la Ibrahim în faţa lui Gullit, olandezul, şi Aldridge, irlandezul, dar îmi este imposibil să cred că Egiptul va rezista în faţa Angliei. Dacă asta se va întâmpla, se vor duce pe apa sâmbetei toate argumentele pe care le-am adunat cu grijă timp de 40 de ani şi mai bine...

Încep partidele. (Se spune că se va juca în mod sigur concomitent, la secundă). Francezul Vautrot fluieră prelung în Palermo. Îl imită elveţianul Roethlisberger la Cagliari, cândva oraşul lui Riva. Privim, cum s-ar spune, la două strunguri. Nu e o soluţie grozavă, ochii trec de la un ecran la altul, ca la tenis... Am impresia că Gullit e mai activ astăzi. (Amintirea genunchiului frânt dispare treptat). În schimb, Van Basten se „ascunde” pe după plopi — cum spun fotbaliştii... În replică,

irlandezii atacă în haită. Van Breukelen blochează o combinaţie Sheedy — Aldridge... Olandezii insistă. Nu vor remiza, pentru că s-ar putea să intre în urna domnului Blatter, care, la ora asta, îşi pregăteşte bilele colorate în cine ştie ce hotel somptuos, *bun numai pentru VIP...*

Jocul e urât. Mingi aruncate pe sus, mai ales la irlandezi. Îmi aduc aminte de declaraţia lui Bobby Robson făcută imediat după decepţionantul meci al Angliei cu Irlanda: „Ţineţi minte ce vă spun. Cine va juca în compania Irlandei, va suferi mult. Cu ei nu se poate juca la firul ierbii. Cu ei jocul e eficace doar de la o altitudine de la doi metri în sus“. Foarte simpatică această vulpe numită Bobby Robson care are umor, un umor din stirpea lui Jerome K. Jerome, pe care îl cultivă cu multă eleganţă... Dar iarăşi îmi aduc aminte şi de dorinţa în premieră a lui Bobby Robson de a juca... tactic, motiv pentru care — spune el — l-a introdus în echipă pe McMahon.

În sfârşit, un frumos atac olandez... Koeman execută o lovitură liberă pentru Gullit, urmează un triunghi scurt cu Kieft... cursa Gullit pe dreapta, Gullit „sparge” şi goooool! Crainicul Pizzul jubilează: „gli orange, con un' azione che e nella memoria del suo nucleo storico“ (Eternele aduceri aminte ale cronicarilor, care cultivă nostalgia, armă sigură întru cucerirea ascultătorului sau a cititorului...).

Jocul, însă, rămâne urât. Suntem încă departe de *Olanda istorică*. „Dar să nu pui mâna în foc — îmi spunea zilele trecute Mircea Lucescu, venit din ţară cu un avion particular, trimis de Anconetani, preşedintele lui Pisa, pentru care Mircea a şi semnat. Echipele mari chiar în momentele de impas, cum este acesta al Angliei sau Olandei, cu *cei trei mari* ieşiţi din formă, pot creşte de la un meci la altul, pentru că, vorba lui Gianni Brera, cel mai bun comentator TV italian, „eroii sunt sufletul timpului”.

Jocul e, însă, în continuare cenuşiu. Bobby pare să aibă dreptate. Irlandezii sunt, parcă, o gaşcă de copii alergând pe străzile din Dublin după o minge „istorică”, aidoma celei de câlţi din gravurile engleze sugerând „bătăliile” în care o jumătate de sat sau oraş joacă un fel de rugby amestecat cu puţin fotbal şi în care „grămezile” se năşteau spontan, cu pumnii de rigoare, invizibili privitorului, ca şi astăzi, de fapt, când e vorba de un rugby *pe viaţă şi pe moarte*...

După pauză, Irlanda continuă să atace. Ea nu se împacă deloc cu locul patru... Nu ştiu dacă irlandezii au aflat că englezii au

revenit după pauză cu o întârziere de cinci minute... Oare de ce?

Englezii încearcă să atace, dar lucrurile nu merg deloc. Crainicul italian e supărat pe faptul că Bobby Robson a îndrăznit să-l compare pe Gascoigne cu Baggio şi începe o adevărată diatribă la adresa Albionului. „E vecchio il calcio d'Oltremanica"... Bătrân e fotbalul de dincolo de Mânecă... Deplânge, totuşi, în mod corect, absenţa lui Bryan Robson, pe care îl consideră *il fosforo della Squadra*. Publicul din Cagliari îi fluieră pe englezi şi-i aplaudă pe „faraoni", cum îi numeşte comentatorul, asociaţie nu prea reuşită. Băieţii colonelului Al Gohary, antrenorul echipei, sunt mai curând din pătura felahilor care au urcat blocurile de piatră în cinstea lui Keops.

Lineker e şi el departe de forma de la Ciudad de Mexico, când a devenit golgeterul Mundialului. Se pare că joacă astăzi cu o infiltraţie în urma unui traumatism la genunchi în meciul cu Olanda.

Publicul îi aplaudă în continuare pe egiptenii cei tineri şi ambiţioşi, care pare că îşi dau sufletul pe teren. Libero-ul Ramzy, pe care mi l-a lăudat mult Hagi — urmăreşte-l, nea Ioane! — se prăbuşeşte. Doctorul îi scrutează vederea. Am impresia că Ramzy nu vede sau vede tulbure. E dureros să priveşti un jucător şocat. Ramzy părăseşte terenul. Se întârzie schimbarea. Probabil că într-adevăr e un om de bază. Englezii vin în valuri, dar valurile de sparg ca în faţa Cazinoului de la Mamaia. (Pe vremuri, cam prin 55, valurile care se spărgeu îşi trimiteau stropii şi în paharele noastre. Era mult trecut de miezul nopţii şi aşteptam zorile. Şi aici, la Bari, putem aştepta zorile... soarele tot din apă iese. Dar nu mai avem douăzeci şi cinci de ani...).

Olandezii conduc. Englezii nu reuşesc să marcheze. Jocurile par să fie făcute. Olanda e pe primul loc. O să jucăm cu Anglia. Mai bine. Cu Olanda e mai greu. E Gullit, cel care rămâne. Mai e şi Van Basten, care poate că se dă mort, cum spune Rică Răducanu, dar care apoi....

Lucrurile se încurcă. La câteva secunde după ce crainicul afirmă categoric că englezii „tentano soltanto la strade laterale", Roethilsberger fluieră un fault. E minutul 68. Bate Gascoigne. Şi bate bine *in cross*, cum spun cronicarii de aici, deşi nu e întotdeauna *cross*, mingea urcă, portarul Shobeir ezită şi lunganul de Wright, venit tocmai de lângă Shilton, se înalţă, saltă mingea cu creştetul — că e bun şi creştetul — şi

marchează. 1—0 pentru Anglia... Wright, autorul golului, aleargă spre poarta lui Shilton, evită îmbrăţişările şi reintră în careul propriu: „Acum nu mai e timp de îmbrăţişări. Nu vezi cum ne-au frecat felahii?“

Trec imediat pe Olanda. E tot 0—0. Irlandezii aruncă mereu lumânări, în speranţa că se prinde odată.

Formidabil! N-au trecut decât două minute. Sau nici atât. Degajează lung portarul irlandez Bonner, Van Aerle încearcă să dea înapoi la Van Breukelen, intervine Van Tiggelen, dar Sheedy e mai rapid, Van Breukelen respinge... insuficient... şi Quinn ţâşneşte. Goool! E 1—1…

Acum e Anglia în frunte. Nu mai ştim cu cine o să jucăm. Anglia e pe primul, Egiptul e „afară”... Rămâne între Olanda şi Irlanda. Care pe care, că mai sunt 19 minute...

Dincolo, egiptenii nu se lasă. E minutul 75. Atacă mereu. Respinge Pearce în careu. Preia Abdelghany (va trebui să ne obişnuim şi cu numele acestea, cum ne-am obişnuit cu Cruyff, cu Platini, cu Lineker, cu Maradona), Wright, autorul golului, atinge mingea cu mâna, egiptenii protestează, îl înconjoară pe arbitru, dar elveţianul e inflexibil. (Şi poate că are dreptate, pentru că mingea l-a lovit pe Wright, n-a fost invers)... Bobby Robson se agită în costumul său de stofă fină, *haute couture*, fără îndoială... Banca egipteană nu mai respiră. O fi de indignare sau de teamă? Se aud încurajările marinarilor egipteni, vreo cinci sute la număr, veniţi special pentru meci, pe un crucişător sau aşa ceva. (Noi am învăţat că există un singur crucişător pe lume, „crucişătorul Potemkin”... E adevărat, am trăit şi scufundarea lui *Graff von Spee*, la comanda căpitanului german, în rada portului Montevideo, dar asta a fost tare demult...

Începe una din marile comedii din istoria sportului... Olandezii şi irlandezii ştiu că la Palermo e 1—1, că la Cagliari e 1—0 pentru Anglia, că domnul Blatter, după ce a mai tras un whisky cu senor Havelange, e gata să efectueze tragerea la sorţi, astfel că încep să tragă de timp. Se pasează lento... (Ceea ce se spunea că a fost temporizarea lui Angelo e acum o cursă Carl Lewis pe lângă ceea ce se întâmplă pe teren). Koeman pasează *uşor* spre Rijkaard, nu care cumva să se spargă mingea şi să intre pe teren o... necunoscută, care nu e la curent cu ceea ce trebuie să se întâmple aici. La un moment dat, jucătorii se opresc cu totul. Nu mai pasează. Regulamentul nu te opreşte. Se aşteaptă fluierul final. Dar fluierul întârzie. Jucătorii apelează

la procedee în premieră, nemaivăzute pe un teren de fotbal. Dar timpul trece greu. Minutele par fără sfârşit. Şi chiar secundele. Iată că şi jucătorii plătiţi cu milioane ştiu — sau, mai bine zis, nu ştiu, să tragă de timp. Koeman se întoarce frumos cu mingea, de parcă ar fi cal de dresaj. Dar nu o trimite spre Van Breukelen, pentru că nu s-ar valorifica toate secundele. Pentru mingea ieşită în out sunt invitaţi copiii de mingi să nu se grăbească... Gullit e singurul care pare jenat de această situaţie fără precedent chiar într-un campionat districtual. Acum nu se mai joacă fotbal, ci se calculează dobânzile.

Dincolo, la Cagliari, mai sunt cinci minute, dar englezii au închis demult porţile grele, de fier forjat. Aşteptăm.

În sfârşit, s-a fluierat sfârşitul la Palermo. Olanda şi Irlanda au câte trei puncte. Trei puncte în „Insula remizelor”... Aici se mai joacă. Shilton umbla de colo până colo, frecându-şi, ca de obicei, mănuşile, de parcă ar fi ger mare... Un portar de 41 de ani. Poţi să nu fii în admiraţia lui? Îmi aminteşte de primul lui meci în echipa naţională. Asta a fost pe Wembley, în 1973... Ţin minte, ca astăzi, că, la un moment dat se juca împotriva Italiei — Chinaglia a centrat lung, cu boltă mare, şi Capelli a marcat. Presa engleză şi italiană a lansat atunci un lait-motiv: „Cine e acest portar cu mâini de argilă?“ În cele din urmă portarul cu mâini de argilă a ajuns un fel de instituţie...

Fluier final şi aici, la Cagliari. Cei trei mari au rămas în cursă. Angliae pe primul loc şi va juca cu Belgia la Bologna...

Emoţiile cresc acum. Mai ales pentru cronicarii români. De la Roma se va transmite în direct tragerea la sorţi. Nu aşteptăm prea mult. Domnul Blatter, jovial ca întotdeauna, roteşte bilele, ca Josefini. Îmi pare rău că Wright a marcat golul. Acum câteva minute egipteanul cu numărul trei pe spate plângea cu hohote pe umărul antrenorului său. Blatter are o dezinvoltură de *maître d’hotel*. E foarte degajat în costumul său strâns pe talie. Explică ceva ce nu prea pot să urmăresc. Îmi aduc aminte că la Buenos Aires am asistat la ceva asemănător... Și ca la talcioc. Nu se vedea om cu om. Cam pentru nimic...

Domnul Blatter ne oferă bilele în prim plan. Ca şi cum am avea nevoie să „pipăim” ceea ce nu se poate pipăi... În cele din urmă, aflăm adversarul din „optimi”. Jucăm cu Irlanda. E bine! Olanda merge să joace cu R. F. Germania, ceea ce e mult mai greu... „Optimea” noastră se joacă la Genova, pe 25 iunie. Suntem abia în 21... Din păcate, un nou meci la ora 17. Nici nu se putea

altfel. Italia, *regina*, joacă pe Olimpico, în aceeaşi seară, cu Uruguay-ul...

Ne facem planul. Va trebui să plecăm cu trenul. E un tren care pleacă din Telese la patru şi ceva, dimineaţa...

Aflu cu surprindere că antrenorul Jdnei pleacă mâine la Bucureşti, pentru două sau trei zile. Nu-mi vine să cred. Cum să crezi că echipa naţională poate fi lăsată trei zile doar cu antrenorul secund? E adevărat, Drăguşin, e un om extrem de ordonat, dar Jenei este cel care decide. Cel puţin asta e impresia... Aud — pentru că vorbim mereu la telefon — că nu a fost o glumă, că Jenei a şi fost la Televiziune, unde a declarat că a venit la Bucureşti pentru a aduce în Italia 20 de mingi... Iar nu-mi vine să cred. Cum adică să aduci 20 de mingi, când în jurul unei echipe naţionale aflată într-un turneu final se îmbulzesc sponsorii? În sfârşit... Necunoscute sunt căile tale, Doamne!

La Telese e un du-te vino permanent. Indivizi necunoscuţi se aşează pe la mesele din grădină. Aflu că sunt impresari veniţi să pună mâna pe jucători. De fapt, asta e dominanta conversaţiilor. Mă gândesc că suntem în preajma celui mai important meci din istoria fotbalului nostrum. Nu am impresia că se înregistrează acest lucru. Antrenorul Drăguşin îmi pare preocupat şi chiar îngrijorat. Şi are fler bătrânul „lup de mare”, care a văzut multe. Jucătorii urcă, coboară. Se pare că Răducioiu va merge la Bari, deşi am văzut la TV un reportaj în care a apărut şi Corioni, preşedintele Bologniei. Spunea, sigur pe el, că Bologna are un pre-contract cu Dinamo şi nu prea înţelege zvonurile care circulă în legătură cu prezenţa lui Răducioiu la Bari... Lung îmi spune că s-ar putea să joace în Spania, la Ossasuna. Rotariu e sigur la Galatasaray! Un conducător turc, care vorbeşte greceşte, îmi spune că ştie contractul. Nouă sute de mii clubul, trei sute de mii — jucătorul. Dolari, bineînţeles. Rotariu e mereu în tovărăşia fratelui său, care joacă la Progresul Timişoara. Speră să-l ducă şi pe el în Turcia.

A venit şi Franco Ianich. Are o activitate febrilă. Se interesează la telefon şi de avionul care urmează să transporte echipa naţională a României la Genova. Asta va fi mâine, sâmbătă. Meciul e luni... Între timp, agitaţia de la Telese creşte. E suficient ca unul dintre impresarii necunoscuţi, care au nume de porecle, să spună ceva la o masă, ciorchine, chibiţii...

Lăcătuş a plecat la Florenţa. Ziarele scriu că doamna Lăcătuş caută o vilă potrivită pentru viitorul înaintaş al Fiorentinei... Azi

e vineri. Mâine se pleacă. Mă gândesc că duminică, la Milano, e un meci mare, Germania — Olanda. Dacă am pleca sâmbătă noaptea din Telese — am putea ajunge duminică dimineaţa la Milano, am vedea meciul şi, apoi, Dumnezeu cu mila, om vedea ce-om face până la Genova... Eftimie — adică Mache — îmi spune că riscăm să nu găsim bilet pentru Milano. Masa presei va fi arhiplină. Vin nemţii, vreo două sute de gazetari, plus olandezii, cel puţin o sută...

Am renunţat şi la varinta avionului *charter* al echipei, pentru că hotelul de la Genova e nesigur. O să plecăm cu trenul, luni dimineaţa, la patru şi jumătate, şi o să schimbăm la Roma. N-o să fie prea simplu, trenul ar urma să sosească la Genova cu 80 de minute înaintea meciului România — Irlanda. Dar n-avem ce face. De fapt, dacă stau şi mă gândesc, hoinărim astfel cam de un sfert de secol. Cel mai greu e să cari valiza.

...Dar să mă opresc aici. O să revin sâmbătă la patru dimineaţa, când vine microbuzul să ne ia pentru gara Telese... Mă îngrijorează doar faptul că sunt zvonuri despre o grevă feroviară generală, de 24 de ore, care ar urma să înceapă — culmea! — luni, la ora 14, adică exact atunci când ar trebui să fim pe la Viarreggio sau la Pisa... Om mai vedea...

Până atunci, să revedem puţin în două file, ce a fost până acum. Am adunat mereu, dar e nevoie de un prim filtru....

Schimbare, domnule arbitru!

Acum, când rămân 16...

La ora la care scriu aceste rânduri — şi există mereu un decalaj între momentul lecturii şi ceea ce s-a întâmplat între timp — grupele şi-au încheiat conturile, adică au fost eliminate opt dintre echipele care au luat startul. Cu alte cuvinte, cele 16 rămase iau abia acum marele lor start. Cele 16 sunt, până la urmă, echipele care porneau la drum — ca număr — înainte ca Sr. Havelange să fi decis ca numărul partidelor să fie 52, în primul rând din raţiuni financiare şi abia după aceea din motive legate de stimularea dezvoltării fotbalului până în colţurile cele mai îndepărtate ale globului.

Revenind asupra ideii bilanţului grupelor, se impun câteva constatări:

1) Fotbalul are o pondere tot mai mare în Europa. Printre „cei mari“ se află mereu R. F. Germania, Italia, cu specificaţia că aportul Belgiei şi Cehoslovaciei redevine substanţial. Pe de altă parte, continentul sud-american este într-o oarecare scădere, liderul, Brazilia nemaiproducând impresia de forţă colectivă din anii trecuţi.

2) Aşa-zisele echipe exotice încep să abă o contribuţie mai mare — echipele africane, Costa Rica şi chiar S.U.A. devenind progrese remarcabile. Această constatare nu justifică, totuşi, în întregime, maratonul celor 52 de partide, pe lângă care telespectatorii trec uneori fără interes — într-atât aglomeraţia devine obositoare, mai ales prin creşterea numărului de faze stereotipe.

3) Există, ca întotdeauna, echipe în urcare, altele care bat pasul pe loc şi o a treia categorie, de echipe în declin.

Din prima categorie fac parte R. F. Germania (cu un joc mai bine articulat), Belgia (care, deocamdată, marchează o creştere chiar faţă de Mondialul său anterior, când a jucat mica finală pentru locurile 3 — 4, Cehoslovacia, care se dovedeşte net superioară formei din ultimii 6 — 7 ani, şi echipa României, a cărei cotă este — cum era de aşteptat — în evidentă creştere la marea bursă a fotbalului mondial. În sfârşit, din această primă grupă mai fac parte amintitele echipe „exotice” (Camerunul, în primul rând, Egiptul, Columbia — absentă din 1958 la turneele finale).

În grupul echipelor „fără modificări” s-ar afla Anglia (mereu aceeaşi în iunie, după istovitorul său campionat), Irlanda, Suedia, Scoţia. Cu alte cuvinte, e vorba de grupul echipelor „nordice” — în primul rând — mai constante chiar în... mediocritate. Să mai adăugăm Austria, fără pretenţia de a fi epuizat lista.

În sfârşit, în grupul echipelor în declin am aminti în primul rând Olanda — cel puţin prin prisma primelor două jocuri, Iugoslavia — mereu lăsând impresia că s-a adunat ieri —, Spania, care, după părerea noastră, a rămas doar cu Michel, Uruguay-ul — mereu în pierdere de viteză, şi, în primul rând, Argentina, care, din motive economice, a ajuns să fie doar o ţară de export pentru Europa. În sfârşit, să amintim şi Brazilia, care e departe de fineţea tehnică a perioadei Zico, Eder, ca să nu mai vorbim de perioada de aur Garrincha, Pelé, Didi etc. etc.

Această încercare de categorisire este supusă, desigur, contestaţiilor care vor interveni în faza a doua. Când multe din

echipele calificate vor putea valorifica „rodajul din mers“, efectuat în prima parte. Olanda şi Anglia ar putea fi un exemplu.

Care ar fi elementele de pre-sinteză de până acum?

1) Jocul a devenit — din păcate — mai schematic şi mai dur. Se practică „deschiderile” cu mişcări comandate, ca la şah. A devenit obsesivă „aşteptarea” adversarului în „treimea proprie”, cu pase care nu pot ascunde o anume stereotipie.

2) Ca şi până acum, fotbalul — pornit pe calea automatizării — îşi aşteaptă vedetele. Aşa se face că un Scifo, un Valderrama, un Littbarski, un Schillaci înviorează jocul şi ne dau speranţa că fotbalul nu va sfârşi — cum spun la şah — prin a intra în impasul remizei.

3) Erorile de arbitraj cresc. FIFA, în dorinţa de a stăvili violenţa, a făcut recomandări exprese. Şi cum arbitrii au criterii diferite de interpretare, erorile abundă. Ceea ce e valabil pentru X nu mai e valabil pentru Y. De aici şi interpretările subiective în favoarea celor mari.

4) În pofida acestor rezerve, interesul maselor de iubitori ai fotbalului e în creştere. Din păcate, violenţele persistă, ele necesitând mari concentrări de forţe pentru stăvilirea lor.

Acesta ar fi Mondialul la prima vedere (ca întotdeauna, faza a doua poate răsturna aceste prime puncte de vedere). Principala concluzie e că mărirea numărului de echipe şi, implicit, a partidelor, ar putea să fie, până la urmă, în dauna spectacolului aşteptat cu atâta nerăbdare de patru ani.

Un nou time-out: Să fi obosit zeii?

Mondialul freamătă. Italia cântă. Golul lui Schillaci s-a reluat, cred, de o mie de ori. Pentru că aici, în Italia, golul e totul. Mai ales în Italia, unde e o întâmplare atât de rară. Această frenezie la gol a cuprins totul. *Lăcătuş e una stella*. Cota lui a crescut enorm într-o singură jumătate de oră. Până şi Josici, iugoslavul care a marcat un biet gol de onoare în partida cu Beckenbauer, afirma sus şi tare într-un interviu, că acum, după acest gol, altfel se pune problema transferului.

Italia fierbe. Paralel cu Mondialul se desfăşoară o furibundă campanie de *mercato*, adică de vânzare şi cumpărare de jucători. Gazzetta dello sport titrează pe trei coloane: „O jumătate de Europă îl vânează pe *Răducioiu*“. O poză mare, în *Corriere*, cuprinde o parte a tribunei în meciul România —

U.R.S.S., pe care o pancartă uriaşă scrie cu litere imense: „*Răducioiu, Bari ti ama*“.

Presa exercită o presiune formidabilă asupra Mondialului. Ziarele de sport (32 de pagini) scriu acum despre „efectul Africa“, mai ales după performanţa egiptenilor, care o egalează pe aceea a Camerunului.

Să fi obosit zeii? Maradona nu a fost nici pe departe Maradona în meciul cu Camerun. Rijkaard a început jocul cu „felahii” dând patru pase greşite. Gulitt a fost propria sa umbră. Dar cel mai şters a fost Van Basten, despre care se spunea aici că va fi cel mai bun jucător al Mondialului. Van Basten, 33 de mingi jucate cu Egiptul, 12 pierdute, nici un şut pe poartă...

Fotbalul, mult mai dur decât Cronos însuşi, îşi devorează copiii. Iar Mondialul este imaginea acestui fenomen care explică multe... E adevărat, fotbalul e noul *Eldorado*, dar cu ce preţ!

Ceea ce macină e suprasolicitarea. Veţi întreba desigur: dar cum se face că Italia, care a jucat trei finale de cupe europene şi le-a câştigat, a făcut un joc excelent în compania Austriei?

E destul de simplu. Suprasolicitarea de care vorbim e acum în contul altora. Olanda, de pildă, plăteşte dobânzile lui Milan, câştigătoarea Cupei campionilor.

Apropo de asta, în acest Mondial joacă „trei Italii”, cum scriu ziarele. „Corriere“ publică o hartă a globului, în care sunt reprezentaţi cei aproape 70 de jucători şi antrenori străini care joacă acum în Italia, la Mondial. Italia a adunat totul. Dacă încerci să menţionezi asta, gazetarii italienisar ca arşi: „Nu vedem ce e rău în asta; Scala nu ar fi un mare teatru de operă fără celebrii cântăreţi străini”.

În partea opusă se află Anglia, care decepţionează la Campionatele mondiale (cel puţin până acum). Jackie Charlton, antrenorul Irlandei, explică cu mult fair-play: „Nu e de vină Bobby Robson, cum sunt înclinaţi unii să creadă. E de vină campionatul englez. Nu cumpărăm nici un talent. Nici nu vindem. E o izolare din care nu poate ieşi nimic. Astăzi, în lume — şi nu numai în fotbal — izolarea e ca moartea”. Să mai aşteptăm, totuşi, pentru că — spun mulţi — Mondialul începe abia acum.

ÎNCEPE COMPETIŢIA K.O. A „OPTIMILOR”

• *O prezenţă inedită în această fază: America Centrală (Costa Rica)*

• *Camerunul nu se va opri aici!*

Cine sunt cele 16 echipe ale „optimilor”?

10 echipe europene

(Italia, Irlanda, România, Spania, Iugoslavia, R. F. Germania, Olanda, Cehoslovacia, Anglia, Belgia — le-am enumerat în ordinea tabloului „optimilor”, de sus în jos)

4 echipe sud-americane

(Uruguay, Brazilia, Argentina, Columbia)

O echipă africană (Camerun)
O echipă din America Centrală (Costa Rica)

Prezenţa masivă a echipelor europene nu e surpriză. În Spania ’82, când s-a jucat după o altă formulă, au rămas în cursă — după desfăşurarea grupelor cu trei echipe — 12, dintre care... 10 europene.

În campionatul mondial din Mexic ’76, unde s-a adoptat formula cu şase grupe de patru, s-au calificat în optimi tot 10 echipe europene. De altfel, de fiecare dată, Europa furnizează majoritatea participanţilor. Continentul sud-american are doar trei echipe abonate aproape sigur: este vorba de Brazilia, singura echipă care nu a lipsit la nici o ediţie, Argentina şi Uruguay. Celelalte echipe „rotează”. Acum a fost Columbia, acum patru ani a fost Paraguay-ul. A mai fost Peru — ultima oară în Spania. A fost şi Chile, în Spania şi în ’62...

Marea surpriză a actualei ediţii este prezenţa celor două ţări „exotice”, Camerunul şi Costa Rica — mai ales. Camerunul repetă în această fază performanţa Marocului (1986) şi o va corecta, intrând în „sferturi”, performanţă inedită pentru fotbalul african. Costa Rica este *prima prezenţă centro-americană în această fază*.

Şi-acum, să revedem „optimile”, care ne vor furniza destule subiecte de discuţie. Pe locul I se va afla, bineînţeles, *sistemul de departajare prin penalty-uri...*

CAMERUN — COLUMBIA 2-1 (Napoli, 23 iunie, ora 17) Milla, sau când leul simte prada...

Imediat după partida Camerun — România, în cadrul conferinţei de presă, antrenorul Nepomniacii, a fost întrebat dacă Milla — de fapt autorul victoriei asupra „tricolorilor” — va juca mai mult decât câteva minute în partidele viitoare. Nepomniacii a zâmbit cu o anume amărăciune — s-a vorbit atâta despre faptul că Milla a fost introdus în echipă de preşedintele ţării, Paul Biya — şi a adăugat: „Faţă de felul cum joacă, nu este exclus ca până la urmă să joace şi un meci întreg”.

În „optimea” cu Columbia, Milla nu a apărut în formaţie, ci doar pe banca rezervelor, ceea ce putea să însemne că *leul* e dator să stea la pândă.

Jocul a început cu o destul de lungă perioadă de studiu. Nimeni nu vroia să rişte. E adevărat, impresia era că ambele echipe şi-au depăşit aşteptările — deci, puteau să joace mai relaxat — dar era evident că atât Camerunul cât şi Columbia visau performanţa maximă, nesperată la start, adică prezenţa în „octetul" mondial. Curând aveau să înceapă sprinturile... Şi orice minge pierdută a fost urmată de o foarte rapidă recuperare a poziţiilor. Cu alte cuvinte, nimeni nu vroia să cedeze... Între timp, portarul Higuita, devenit celebru prin incursiunile sale în afara careului, începuse să liciteze procedeul, stimulat de reacţiile de aprobare ale tribunei.

În minutul 54 a intrat Milla în locul lui M'Fede. A fost o explozie de aplauze. (Higuita trecea pe planul doi). Milla şi-a suflecat mânecile, cum se spune, şi a trecut imediat la treabă. Dar a făcut-o cu discreţie, căutând parcă să se facă neobservat... Aşteptările tribunei nu au fost împlinite... Cele 90 de minute s-au scurs fără nici un gol... Milla redevenise un jucător obişnuit, ale cărui „forţe supranaturale" nu-şi făceau efectul de fiecare dată...

A urmat pauza. Şi primul sfert al prelungirilor. Să le fie oare dat „optimilor" să-şi înceapă seria cu penalty-urile de departajare?

Se schimbă terenul. Nu trec nici câteva secunde şi leul simte prada, porneşte la drum ca leoparzii, trece de Herrera în stilul aerian al lui Pelé, intră în careu şi marchează „la ştiinţă" un gol de mare fineţe. Lui Higuita nu-i vine să-şi creadă ochilor. Îşi potriveşte şuviţele cu un gest de enervare feminină. Iar leii cei tineri se prăbuşesc peste cel bătrân, aproape sufocându-l...

„Hai, la treabă" — pare să spună Milla. „Mai e!" Cel mai supărat pare a fi Higuita, căruia — se vede — nu-i trebuia acest gol, mai ales că îi scale publicitatea. Mingea e la Perea. Îi trimite uşor lui Higuita, pentru repunere. Dar Higuita nu poate uita afrontul. Porneşte cu mingea la picior. „Nu mai sunt de mult doar un portar". Dar nu-i ies paşii... Calcă pe minge. Milla simte ca o pasăre de pradă. Se aruncă asupra portarului. E cu mingea la picior. Sprint furios! Higuita se aruncă asupra lui, ca pentru un placaj în preajma butului, dar „leul" a şi sărit spre poartă. Gooool! Faima lui Milla creşte imens. Cea a lui Higuita coboară sub linia de plutire. În două secunde! Acest Mondial care nu iartă. Comentatorul clamează: „Sunt convins că acest jucător de 38 de ani poate figura din plin în *Guiness Book*". Milla se îndreaptă spre colţul suporterilor camerunezi şi

dansează precum cadânele. Dansul lui seamănă mult cu cel al lui Hagi. Nici nu ştiu de unde vine această apropiere. Abia în ultimul minut, columbianul Redin marchează golul de onoare... Tribunele scandează într-una „Mi-lla, Mi-lla!!“ Una din paginile cele mai frumoase din istoria Mondialelor s-a scris... Mă gândesc dacă am să pot să-l cobor de pe locul I al clasamentului individual al vedetelor... Ar mai fi Schillaci... Ar mai fi Scifo... Dar parcă nu se compară. Şi, dacă stai să te gândeşti, toate astea se datorează momentului de inspiraţie al preşedintelui Biya, care l-a adus pe Milla din insula Reunion, unde se retrăsese ca împăratul Tiberiu, la Capri...

Si-acum obişnuita casetă tehnică...

CAMERUN — COLUMBIA 2—1 (0—0, 0—0, 2—1), Neapole, Stadion San Paulo. 50.026 spectatori. Arbitru: T. Lanese (Italia) — la linie D. Al Sharif (Siria) şi V. Morerea (Costa Rica).

CAMERUN: N. Kono — Tataw, Onana, N'Dip, Ebwelle — Makanaki (min. 69 Dhonkep), Maboang, Kana Biyik, M'Bouh, M'Fede (min. 54 Milla) — Omam Biyik

COLUMBIA: Higuita — Herrera, Perea, Escobar, Gilberto Gomez, Gabriel Gomez (min. 79 Redin) — Alvarez, Fapardo (min. 63 Iguaran), Valderrama, Rincon — Estrada.

Au marcat: Milla (min. 106, 109), Redin (min. 116).

Cartonaşe galbene: K. Biyik, M'bouh, Onana, Perea.

UN CAP DE AUR, SKUHRAVY!

Două personaje au avut această optime: Skuhravy, centrul înaintaş al lui Venglos, care a marcat trei goluri cu capul — un „hat trick“ destul de rareori întâlnit — şi Bora Milutionovici, care a primit înfrângerea echipei sale cu detaşarea omului care îşi consideră datoria împlinită.

Cu cele trei goluri marcate, Skuhravy ne-a obligat să pătrundem în trecutul său. Juniorul Skuhravy de la Sparta, în vârstă de 18 ani, a reuşit să marcheze — tot cu capul — un gol hotărâtor în poarta Realului, un gol cu care Sparta a reuşit performanţa de a elimina Madridul din Cupa UEFA... Apoi au trecut câţiva ani şi Skuhravy a reuşit să marcheze în poarta Angliei, tot cu capul, în cadrul unui meci amical, chiar în primăvara premergătoare Mondialului italian. Asta a atras atenţia selecţionerilor lui Liverpool, pentru care un gol cu capul

e de două ori mai preţios decât cel cu piciorul, dar, până la urmă, fiind vorba de un Mondial italian, se pare că Skuhravy va poposi la Cagliari, oraşul fostului mare golgheter Gigi Riva. (Bineînţeles că, faţă de viteza cu care se modifică zvonurile în Italia, e posibil ca Skuhravy să ajungă — la apariţia acestor rânduri — în Japonia sau la... Praga).

Despre meci, mai puţin. Costaricanii au cam terminat carburanţii. Şi a mai fost un amănunt care a contribut la proporţiile scorului. Portarul Conejo, unul dintre cei mai buni ai Mondialului — până la acest meci — n-a putut intra în poartă, fiind accidentat. Iar înlocuitorul lui, Barrantes, n-a mai făcut faţă. Să mai arătăm că antrenorul Venglos, care a studiat ceasuri în şir caseta meciului Costa Rica — Suedia, a cerut jucătorilor săi să elimine centrările înalte, mereu la discreţia apărării centro-americane. El a cerut cu insistenţă lărgirea frontului de atac până la tuşele laterale. În aceste condiţii, apărarea lui Milutinovici nu a mai putut face faţă situaţiilor de gol.

Revenind la simpaticul *Bora*, el era atât de bine dispus după meci, încât şi-a amintit, cu plăcere, că în tinereţe, în timp ce juca în Franţa, era bun prieten cu Alain Delon şi Sacha Distel. Abia acum îmi explic dezinvoltura lui Bora în faţa camerei de luat vederi şi „instincul“ zâmbetului cu gura deschisă, pentru „prezentarea” unei danturi pe cât de puternice, pe atât de frumoase. În ceea ce priveşte eleganţa cu care Bora desenează pe hârtiile de bloc schemele „viitoarelor goluri”, nu este exclus ca el să fi studiat tehnica desenului aerat într-unul din saloanele lui Yves Saint Laurent. Sunt convins că Bora nu ar fi surprins de această variantă venită din afară şi ar accepta-o cu plăcere...

Şi-acum, stop, caseta vă rog... Am şi eu complexul crainicului TV.

CEHOSLOVACIA — COSTA RICA 4—1. Bari, Stadion „Nuovo Comunale”, 23 iunie, ora 21, 20.000 de spectatori. Arbitri: E. Kirschen (R.D.G.) la linie, A. Joios (Columbia), P. D’Elia (Italia).

CEHOSLOVACIA: Steiskal — Kadlek, Kocian, Hasek, Straka — Moravcik, Bilek, Chovanec, Kubik — Skuhravy, Knoflicek

COSTA RICA: Barrantes — Chavarria (min. 65 Guimares), Montero, Marchena — Flores, Ramirez, Gonzales, Obando (min. 46 Medford), Chaves — G. Jara, Cayasso

Au marcat: Skuhravy (min. 11, 63, 82), Gonzales (min. 55), Kubik (min. 76).

Cartonaşe galbene: Gonzales, Flores, Hasek, Kocian, Straka.

CINCI SECUNDE DE TALENT

Mi-am permis să-i dau din nou cuvântul lui Pelé, care îşi continuă rubrica la *Gazzetta*. Deci, articolul se intitulează...

Sunt suficiente 5 secunde de talent...

„Cred şi repet că totul a pornit de la declaraţia lui Lazaroni, în care spunea că e mai bine să joci slab şi să câştigi, decât să joci frumos şi să pierzi. Poporului brazilian şi lumii întregi, care s-au obişnuit cu o Brazilie frumoasă, nu le-au plăcut aceste cuvinte.

Argentina nu a meritat victoria. Dacă s-ar fi putut ca ambele echipe să fie eliminate, ar fi fost foarte bine pentru fotbal. Amândouă echipele au jucat slab. Unicul lucru pe care îl ştiu e că Argentina a jucat mai ordonat decât Brazilia.

Experienţa redusă a lui Careca şi a lui Müller a făcut ca Argentina să se adapteze uşor la planul antrenorului său. Simon a fost libero. La marcaj, Ruggeri s-a ocupat de Müller, iar Monzon de Careca. De aici începe prima lecţie, de tactică. Îl cunosc bine pe Bilardo. El i-a spus lui Basualdo: „Încearcă să limitezi mişcările lui Branco.“ La fel, lui Olarticoechea: „Ocupă-te de Jorginho“. În acest fel, a închis părţile laterale. În *centrocampo* lucrurile erau mai uşoare. Troglio s-a ocupat de Alemao, iar uneori de Burruchaga. Giusti l-a avut în grijă pe Valdo.

Marcându-i pe toţi, încercând să-i lase cîmp de acţiune lui Maradona — atât cât e posibil acest lucru la un marcaj feroce — Argentina câştiga timp. *Timp* pentru a face un joc egal, aşteptând eventual o idee genială a lui Maradona. Cele cinci secunde de talent au fost mult mai decisive decât cele 89 de minute de incompetenţă. Aşa s-a încheiat partida. Acesta este fotbalul. Iar în materie de fotbal, directorul tehnic al Argentinei ştie mai mult decât cel al Braziliei, (n.a. — e puţină patimă în ironiile lui Pelé, dar le zice bine, în general).

Credeţi că Brazilia a pregătit această partidă? Gândesc că nu. Brazilienii au intrat pe teren ca şi la celelalte partide. Libero-ul? Da, libero-ul. Credeţi că ştiu ei ce înseamnă să joci libero? Doar

ce au văzut filmându-l pe Baresi. Antrenorii brazilieni nu ştiu ce e acela un libero. Priviţi-i pe Feri şi Bergomi, ca să vă daţi seama ce înseamnă un stoper.

Unde sunt talentele braziliene? În trecut exportam înaintaşi, acum exportăm apărători. Argentina — la fel. Şi mijlocul terenului? Dunga, Alemao şi Valdo. Acesta din urmă se apucă să dribleze în toate direcţiile şi, deoarece nu joacă cu capul sus, nu ştie nici să centreze şi nici să lanseze. Aleargă, şi atât...

Despre Alemao şi Dunga s-a spus nu o dată că nu pot juca împreună. Sunt jucători foarte asemănători.

Argentina nu l-a aliniat pe Batista, deoarece acesta este foarte lent. Bilardo şi-a dat seama de acest lucru, înlocuirea lui a fost anunţată de o săptămână. Ce a făcut Lazaroni? Nimic. Unica şansă a Argentinei a fost aceea de a-l lansa pe Caniggia, asta o ştie toată lumea. S-au grăbit, credeţi, brazilienii să ia contramăsuri? Au fost momente când Branco juca extrem dreapta şi când Dunga era vârf. *Per total*, era o dezordine mare, în timp ce la argentinieni era destulă ordine.

Dat fiind faptul că nu pot fi eliminate ambele formaţii, pleacă acasă cea mai puţin vie. Talentul lui Maradona a decis în momentul în cale l-a lansat pe Caniggia. Dar cauza principală a victoriei argentiniene este *mâna lui Bilardo*. Argentina nu va ajunge în finală. S-ar putea să se întâmple, dar nu o văd bine. N-a fost ea grozavă nici în Mexic, şi totuşi a câştigat. San Giovanni i-a făcut un cadou. Nu cred că sfinţii Petru şi Pavel o să-i facă un altul.

Atacul brazilian este unul din cele mai slabe în Italia 90. Iar golurile vin numai dacă se atacă bine. Şi, mai ales, dacă se trage şi de la distanţă. Şuturile lui Alemao şi Dunga au fost ridicole. Mondialul italian salută Brazilia fără nici un regret...”.

După acest rechizitoriu al lui Pelé, care ne aminteşte, totuşi, că marele jucător brazilian ar putea rezolva problema conducerii tehnice — cum se spune — venind la cârma echipei braziliene — dar nu o face, ceea ce pune la îndoială multe din acuzaţiile sale — să revenim la joc...

Înainte de această partidă, la Torino au fost invitaţi toţi jucătorii brazilieni de prim plan din ultimele două decenii. Atmosfera era, deci, de banchet. Argentina nu prezenta — asta era limpede — nici un pericol. Pe de altă parte, argentinienii erau foarte circumspecţi şi precauţi. „Şi ce mult, ar fi vrut Maradona să câştige meciul cu România, ultimul din grupă,

pentru a nu juca la Torino, unde adversarul lui nr. 1 nu era atât Brazilia, cât publicul care îl fluiera la orice contact cu balonul!" Lazaroni era deosebit de optimist: „Cu Brazilia nu vom avea probleme".

Revenind la partida cu România, se spulberă încă o dată ideea că meciul s-ar fi jucat la pace. Pentru Argentina şi, în primul rând, pentru Maradona, a juca la Napoli meciul cu... Columbia ar fi fost un avantaj imens, care nu mai trebuie demonstrat. Dar, Argentina nu a avut resursele necesare unei victorii care ar fi urcat-o pe locul 1 — dată fiind înfrângerea la scor a Camerunului — şi i-ar fi permis să rămână în „oraşul lui Maradona", în faţa unui adversar (Columbia) care nu era... Brazilia.

Sigur că Brazilia a dominat mai mult. Dar asta s-a întâmplat şi pentru că a „vrut" Argentina, Bilardo trecând la fortificarea apărării, pentru a-l proteja în primul rând pe nou introdusul portar Goycoechea. Acesta avea să dovedească, în curând, că nu are nevoie de nici o tutelă, ba dimpotrivă... Sigur că după meci s-au pus eternele întrebări temporizatoare, în care cronicarii nu mai au ce iventa: „De ce nu a jucat Bebeto?" Dar cauzele erau mult mai profunde. Până şi numirea unui antrenor ca Lazaroni, care a obligat Brazilia să joace în stil european, trădează o anume stare de enervare, firească, de altfel, când echipa lui Pelé şi Garrincha (o, tempora!) nu reuşeşte să cucerească un titlu de 20 de ani...

După partidă, Carlos Bilardo, care ştie să conducă până şi o corabie în derivă, a declarat: „Pentru mine, această victorie nu a fost o surpriză. În grupă am jucat cu cel mult cincizeci la sută din posibilităţile noastre. Acum începe să creştem". Absolut de acord, cu excepţia faptului că victoria nu a fost o surpriză. Dar să-l lăsăm pe Bilardo să-şi digere bucuria...

Am găsit un pasaj foarte interesant în revista sovietică „Fotbal", care e condusă de fostul centru înaintaş al echipei naţionale, Ponedelnik. Titlul comentariului este sugestiv: „De-ar fi Maradona... Pe ceilalţi îi găsim". Urmează o părere de jucător cu adevărat profesionist: „Argentinienii au câştigat, bineînţeles, datorită lui Maradona. El munceşte pentru întreaga echipă. Pe teren e întotdeauna foarte serios. Cred că nu a zâmbit niciodată. Desigur că nu mai joacă astăzi ca în prima tinereţe, dar trudeşte cu un mare spirit de răspundere pentru echipa sa. Iar eforturile sale poartă amprenta unei foarte înalte calificări... Despre pasele lui Maradona, care trec uneori neobservate, se pot scrie

studii speciale, (n.a. — dar ca să faci o asemenea afirmaţie trebuie să fi fost un mare jucător). Aceste pase sunt, de regulă, extraordinar de precise, la îndemâna partenerilor şi cu totul neconvenabile adversarilor... Şi în această partidă, Maradona a driblat câţiva adversari şi a trimis o pasă uimitoare, la întâlnire, lui Caniggia, care s-a trezit, pe neaşteptate, singur cu portarul, l-a „croşetat” şi a trimis mingea în plasă”.

La 30 mai, Maradona a trăit marea satisfacţie de a fi condus Argentina în partida care a fost să fie prima victorie asupra Braziliei, într-un campionat mondial.

ARGENTINA — BRAZILIA 1—0 (0—0). Torino, stadionul „Nuovo Comunale”, 24 iunie, spectatori — 61.361. Arbitri: J. Quiniou (Franţa) — la linie Djuini (Tunisia) şi Pairetto (Italia).

ARGENTINA: Goycoechea — Basualdo, Monzon, Ruggeri, Simon, Olarticoechea — Giusti, Burruchaga, Troglio (min. 62 Calderon) — Maradona, Caniggia.

BRAZILIA: Taffarel — Jorginho, Ricardo Rocha, Ricardo Gomez, Galvao — (min. 83 Renato) — Branco, Alemao (min. 83 Silas), Dunga, Valdo — Müller, Careca. A marcat Caniggia (min. 81)

Cartonaşe galbene: Monzon, Giusti, Ricardo Rocha, Galvao, Goicoechea.

În minutul 83, Ricardo Gomez a fost eliminat de pe teren.

CINEVA TREBUIA SĂ MOARĂ... 4. GERMANIA FEDERALĂ — OLANDA 2—1 (Milano, Vineri, ora 22)

Una din „crimele” formulei. După ce acum două ore a fost eliminată Brazilia, iată că acum va fi eliminată Germania sau Olanda. Orice am spune, formula e catastrofală. Acum patru ani, Platini s-a ridicat vehement împotriva formulei care punea faţă în faţă — tot în „optimi“, deci în faza în care ne aflăm — Italia, campioana mondială *la zi* (nu-mi place zicerea *en titre*) şi Franţa, care era campioana Europei. Până la urmă a fost eliminată Italia, dar Platini nu a fost mai puţin iritat. Dimpotrivă...

În 1974, la Weltmeisterschaft, a câştigat greu Germania, după ce conducea cu 1—0 în chiar minutul 1, ca urmare a penalty-

ului just acordat de Taylor. După 14 ani, la Bremen, în campionatul european, avea să câştige Olanda, tot cu 2—1. De data asta a condus la început Germania, cu 1—0, dar olandezii au „întors" jocul. A fost o partidă în care arbitrul nostru, Ioan Igna, aflat în zi foarte slabă, a avut o reală contribuţie la fixarea scorului. Se pare că amintirea acelui arbitraj nu este străină de absenţa arbitrilor români la Campionatul mondial din Italia, fapt care a surprins în mod deosebit lumea fotbalului, mai ales că am avut şi echipă în Peninsula Calcio...

...A fost derby-ul Europei, cum se spune chiar aici, în ţara squadrei... Am fost suporterul Olandei. Cred în legea compensaţiei, mai ales în fotbal. Dar ceva era în neregulă. În timp ce Beenhakker spunea la începutul Mondialului că elevii lui nu se prea gândesc la fotbal, Beckenbauer reuşea să instituie o disciplină de fier, care părea să spună: „Timp de aproape patru ani aveţi toate uşile deschise pentru a câştiga bani. Avem atâtea stele în Italia, venite aici nu pentru că italiencele sunt mai frumoase, ci pentru că Italia plăteşte bine, având în sânge legea spectacolului. Lumea se miră că un jucător vest-german, care câştigă mărci acasă, preferă o ţară în care dolarul a ajuns la 1250 de lire, dar nu ştie, de fapt, că aici se câştigă incomparabil mai bine. În schimbul tuturor acestor avantaje, aveţi o singură obligaţie... *Deutschland über alles*... La fotbal, că în rest are grijă Mercedes-ul, are grijă Siemens-ul, Bayer-ul meu şi multe altele". Divizia Matthäus a luat poziţia de drepţi şi nu a ieşit din cuvântul Kaiserului...

Vă propun acum părerea unui comentator de la „Il Giornale". Iat-o:

Germania			
		(min. 80 Riedle f.n.)	
Illgner	6.5		
Reuter	6		
Berthold	6		
Brehme	7,5	**Olanda**	
Kohler	6,5		
Augenthaler	7	Van Breukelen	6
Buchwald	6,5	Van Aarle	5
Littbarski	6	(min. 68 Kieft f.n.)	
Matthäus	7	Rijkaard	5
Völler	5	R. Koeman	5,5
Klinslmann	8	Van Tiggelen	6

Winter	5	Gullit	6.5
Wouters	5	Van Basten	5
Witschge	5	Van’t Schip	6
(min. 80 Gillhaus f.n.)			

Sigur vest-germanii au o medie net superioară. Dar olandezii au început partida mai bine. Primul sfert de oră a fost al lor. Din păcate, pentru ambele echipe, dar mai ales pentru Olanda, a intervenit eliminarea mult prea pripită a lui Völler şi Rijkaard de către arbitrul argentinian Lousteau, cel mai slab de pe teren şi, deloc întâmplător, notat cu patru în comentariul din „Il Giornale“. După acest minut 20, când cei doi au părăsit terenul, echilibrul apărării olandeze s-a frânt, mai ales că Rijkaard juca fundaş central.

Partida, în câteva momente, se poate simplifica uşor. Dacă în prima repriză jocul a fost echilibrat, după pauză a venit frumosul gol al lui Klinsmann (min. 50), dintr-o pasă a lui Buchwald... Spre final, în minutul 85, a intervenit Brehme, cu un gol la fel de frumos, din colţul careului, un gol de înaintaş, realizat de acest formidabil fundaş de atac care îşi schimbă stilul de la un compartiment la altul. Olanda a redus din scor în penultimul minut, prin R. Koeman, la un penalty care nu a fost penalty, dar asta nu mai are nici o importanţă. La sfârşitul meciului, Beckenbauer a fost deosebit de violent. „Dacă rămânem cu aceşti arbitri, Mondialul riscă să se transforme într-un carnival”. El a continuat, spunând: „Constat că arbitrii care vin la campionatele mondiale nu sunt şi buni arbitri de linie, deoarece sunt selecţionaţi în primul rând arbitri de centru... În al doilea rând, diferenţele de interpretare ale noilor reguli sunt uimitoare de la o partidă la alta: ce a fost bun ieri e rău astăzi, şi viceversa... În al treilea rând — Franz e metodic, ca orice german — nu înţeleg de ce partida Argentina — Brazilia a fost arbitrată de un european, iar Germania — Olanda — de un sud-american... O fantezie pe care nu o înţeleg deloc”. Beckenbauer se referă desigur la faptul că un arbitru sud-american a eliminat două „vârfuri” europene (Völler şi Rijkaard) care nu vor juca partida următoare, dar care este foarte importantă”.

Să ascultăm şi un neutru, cât poate fi el de neutru. Este vorba de Arrigo Sacchi, antrenorul lui Milan. În paranteză fie spus, în Italia, Olanda este denumită deseori *Milanolanda*, iar Germania — *Intergermania*...

„Ce partidă — această Germania — Olanda!? A fost jucată de două echipe timorate, ceea ce confirmă faptul că asistăm la un Mondial al fricii”. În calitatea lui de adept al apărării în zonă, Sacchi nu e entuziasmat de marcajul strict. „Germania a fixat trei oameni de marcă în zona centrală, doi fundaşi laterali de aceeaşi structură şi un libero. Nu e prea mult?“ Olanda a încercat să facă marcaj, dar nu are nici oameni şi nici idei juste pentru a realiza acest lucru... Şi totuşi, Olanda a început foarte bine: pressing, viteză, hotărâre. S-a văzut că la început Germania era în dificultate, în primul rând datorită vitalităţii lui Gullit şi, în parte, a lui Winter. Apoi, echipa a căzut, odată cu eliminarea lui Rijkaard. Cu el pe teren, lucrurile ar fi evoluat altfel... În prima repriză, Gullit a fost cel mai bun om de pe teren, împreună cu Klinsmann. În repriza a doua a scăzut. Trebuie să reţinem, însă, că el a jucat o partidă într-un an întreg, şi cinci (!) în ultimele 23 de zile... Rijkaard a comis un act nesportiv inacceptabil. Frankie e un băiat inteligent şi cred că a înţeles că a greşit. Dar nu e prima oară că-şi pierde capul. Va trebui să stăm de vorbă când vom relua antrenamentele... Această eliminare nu trebuie să anuleze însă ceea ce a făcut bun în acest Mondial”. Despre Van Basten vorbeşte cu o anume dificultate: „Pornise bine Marco (n.a. — nu-mi aduc aminte când a fost asta, signor Sacchi... aşa se poate demonstra orice). Dar şi echipa trebuia să-l ajute. El e un băiat destul de închis în el. Am încercat să-i vorbesc la telefon şi am simţit că a vrut să evite convorbirea”.

Probleme, probleme, probleme. Dar e atât de simplu. Jucătorii de prim plan — mai ales cei de la Milan — sunt tare obosiţi. Veţi aduce obiecţia: dar de ce Klinsmann şi compania joacă atât de bine? Probabil pentru că sunt nemţi şi nici nu se ştie cât timp vor mai putea juca bine...

În tabăra olandeză lucrurile nu stau prea bine. Beenhakker a spus înainte de start că echipa nu e gata de luptă. Şi a avut dreptate. La nemţi nu e cu gata şi *ne-gata*. Asta e toată diferenţa... Până la urmă, îmi dau seama că Olanda a pierdut Weltmaster-ul în ’74 numai pentru că n-a fost mereu gata. Asta a fost toată diferenţa dintre Beckenbauer şi Cruyff, chiar dacă acesta din urmă a fost un jucător unic în felul lui... Beenhakker e acum dur, dar ar fi trebuit să fie şi până acum... Poate că Olanda, care a făcut cea mai bună partidă a sa chiar cu Germania, a avut ghinion căzând cu Matthäus şi compania. Un joc intermediar în plus ar fi făcut-o să urce la capitolul formă. Şi

cine ştie dacă n-ar fi fost mai bine să fi jucat şi „tricolorii” noştri cu Olanda, nu cu Irlanda cea bezmetică şi... imperturbabilă, dacă putem alătura două epitete...

Adevărul e că forma de k.o. a „optimilor” face victime. Italia, acum patru ani, Brazilia şi Olanda acum... Trebuie făcut ceva pentru ca o echipă să nu fie la discreţia unui joc sau a unui penalty, cum va fi şi cazul echipei noastre. Trebuie, trebuie! Dar cine să te audă! La FIFA protocolul e de gradul zero şi oamenii se respectă... Jucătorii? „Dă-i încolo! Câştigă destui bani!“ Nu-mi place ideea...

Oricum, ziua de 24 iunie 1990 e al doilea mare avertisment pentru formula FIFA. Primul a fost acum patru ani, cu prilejul partidei ITALIA — FRANŢA, tot în „optimi“, încheiată cu eliminarea campioanei mondiale. Acum lucrurile s-au agravat. La 24 iunie a fost programat, pe distanţa a numai cinci ore — la Torino şi la Milano — „cuplajul” Argentina — Brazilia şi Germania Federală — Olanda, adică un cuplaj care ar fi putut să fie foarte bine programul semifinalelor. Dar a fost în „optimi”, ceea ce schimbă faţa lucrurilor... În ceea ce ne priveşte, suntem în posesia unei formule. Vom reveni în paginile următoare, după „optimea” noastră, în care „victimele” vor fi „tricolorii”.

Până atunci, să vedem *comprimată partida*:

GERMANIA FEDERALĂ — OLANDA 2—1 (0—0)

Dat fiind că am prezentat echipele, cu notele, vom adăuga doar că au marcat Klinsmann (min. 50), Brehme (min. 89), respectiv R. Koeman (min. 89, din 11 m). Cartonaşe galbene: Wouters, Van Basten, Matthäus. Eliminaţi: Rijkaard şi Völler. Spectatori: 74.559.

Jucătorii sancţionaţi cu galben şi roşu exprimă cum nu se poate mai bine starea avansată de oboseală nervoasă. Lista e cu adevărat impresionantă... Van Basten, Rijkaard, Völler, Matthäus. Chiar şi Wouters. Nu există un argument mai puternic în privinţa gradului de uzură cu care se prezintă — fără voia lor — marile vedete, suprasolicitate — ale fotbalului mondial...

SLALOM, SPRE GENOVA, DUPĂ „TRICOLORI”

Ne-am sculat cu noaptea-n cap. De fapt, nici nu am dormit... Cu o seară înainte venise un grup de turişti români... Şi a fost petrecerea mare deasupra, *la unu*. Atât de mare, încât se simţea şi pe fereastra deschisă mirosul de turţ. Pe la miezul nopţii s-au aruncat în piscină. Ce mai! O adevărată „Dolce Vita” nu prea departe de Roma, şi fără Fellini... N-am avut ce face. Au venit şi ei, oamenii, odată, să se distreze „în stil italian”.

Am, plecat din Telese într-un tren plin. Italia e şi ea o ţară ca multe altele, oamenii muncesc, fac naveta, dorm în tren, uneori chiar pe culoare. Sigur că sunt şi trenuri cu aer condiţionat, dar iată că mai sunt şi trenuri ca la noi...

La prima staţie, doi dintre noi au coborât. N-au mai putut să stea într-o rână pe culoar. Noi, cei câţiva, am continuat... Poate, pentru că am am avut situaţii şi mai grele... Ţin minte, în ’45, am făcut de la Craiova la Bucureşti 48 de ore. Dar aveam vârsta lui Gică Popescu — cel de azi — şi nu mi se părea ceva extraordinar să stai culcat pe acoperişul vagonului, ca Pancho Vila, şi să lipesc, din instinct, capul de tabla încinsă, când se apropia câte o pasarelă care părea gata să te „ia“ cu valijoară cu tot, deşi aşa ceva nu era posibil.

Am oprit în multe staţii... Din nou nume de rezonanţă. De fapt, toată harta Italiei, chiar şi aceasta, feroviară, de pe culoar, cum aveam şi noi pe vremuri, în tren, între ferestre, e o carte de istorie. Acum câteva zile treceam prin Monte Cassino şi Caserta. Acum, în dreapta, e Capua... Alt moment de istorie. Hanibal a iernat la Capua. Şi era atât de frumos la Capua, încât s-a cam lăsat în scări şi n-a mai făcut nimic. Ca şi ostaşii lui. De acolo vine vorba despre *huzurul de la Capua*, care s-a extins... N-am mai trecut prin Benevento, la Traian. Benevento? Parcă... Da! Talleyrand a fost duce de Benevento. De ce de Benevento? Sau Fouchet, care a fost duce de Otranto... Probabil că Napoleon le-a dat aceste titluri pentru că sunau frumos... Otranto e undeva, jos de tot, pe tocul Italiei, mai jos de Recce... Otranto, Taranto... Parcă e Placido Domingo cântând... Cu aceste nume se poate începe şi o arie de operă.

S-a luminat de tot. Dar suntem tot în picioare. Mulţi coboară, dar şi mai mulţi urcă. Cei mai mulţi au serviete diplomat, deşi

nu par agenţi de bursă. Şi toţi au „Gazzetta dello sport“, care e rozulie şi te „cheamă“, pentru că e mai altfel...

Deocamdată, mergem. Dar nu ştim cât o să mergem. Pentru că feroviarii nu au renunţat la grevă. Se pare că vor rămâne în picioare doar unele dintre liniile principale... Conductorul ne spune că până la Roma nu-s probleme...

Abia suntem la Formia. Se vede marea... Un controlor care trece pe culoar, ca să-l verifice pe „naşu“ — cum se spune la noi — ne garantează că trenul merge sigur până la Grossetto, dar că transbordarea de la Roma e obligatorie...

Începem să ne facem gânduri. Ei bine, dacă nu avem o legătură bună Roma — ar putea să nu fie chiar niciuna — punem bagajele la depozit, ne ducem la Centrul de presă din Roma, vedem meciul România — Irlanda, iar apoi la nouă, vedem în direct partida Italia — Uruguay. Ideea nu mi se pare absurdă, dar nu ne putem gândi decât la Genova...

Iată şi Roma. Acum e acum... În Statione Centrale, cum e numită gara din Roma, e lume puţină. (Ne-a şi trecut un fior). Căutăm liniile 20, 21 şi 22, unde ar trebui să fie trenul de Genova. Apucă şi cară bagajele. Noi doi — adică şi Eftimie — nu ne mai întoarcem la Telese... Ceilalţi au tren la 12 şi jumătate noaptea, înapoi... Intrăm într-un tren. Manipulanţii de drezine electrice ne spun că nu pleacă nici un tren... Refuzăm să credem. Urcăm în cel de pe linia 20. E ceva lume, dar nu prea. Nu e posibil! Cineva de pe peron se spune că pleacă Inter-City-ul, de pe „22“... Coborâm în grabă... Aleargă după cărucior... Fuga! Am intrat. Partea proastă e că am depăşit ora plecării din „Mers“. Înseamnă că e ceva în neregulă... Aşteptăm. Nimic... Deodată, vedem, peste peroane, lume alergând... Coborâm iarăşi, lăsând să alunece valizele pe trepte. (Lunece e un fel de a spune... Alergăm peste linii. „Ce *vietato*, fratele meu?“ — strig la un feroviar pare ne atrage atenţia că e interzis, adică *vietato*. Am urcat iarăşi. Dar suntem la clasa întâi. „Nu ne mai mişcăm de aici, orice ar fi!” — spunem într-un cor. Suntem şapte...

Aşteptăm. Aşteptăm... Într-un târziu, trenul pleacă. Avem o oră întârziere. S-ar putea să ajungem, dacă o să ajungem, la fluieratul de start al arbitrului. (Noi fiind încă în gara Genova.)

În sfârşit... Doamne, ajută! Numai de nu ne-ar arde *naşu* cu vreo 20.000 de căciulă pentru că suntem „blatişti” la întâia. Uite-l că a şi venit... Îl înconjurăm cu întrebări: „Merge până la Genova?“ „S-ar putea să meargă, dar nu e sigur, pentru că e posibil ca schimbul de mecanici să oprească trenul. Poate că cel

de la Grossetto e în grevă...“ Începem să ne manifestăm indignarea, ca să abatem totul de la clasa în care ne aflăm. Dar nu ţine... Se uită peste ochelari şi ne studiază. Îl „împungem” cu taloanele de acreditare agăţate de gât, ca o femeie care şi-ar avânta sânii, pentru lovitura finală... Dar omul pare insensibil şi prea calm. „Va trebui...“ „Ce vă spuneam?“ — intervine Eftimie, maestrul nostru de protocol. Scoate un fanion al echipei din Cugir sau nu mai ştiu care, ceva de prin zonă... „*Questo e per voi*”. Omul îl primeşte, schiţând un zâmbet pe care nu prea ştiu cum să-l interpretez. Apoi ia biletele şi ne spune că o *să mai vadă*... Îl „placăm“ cu încă un fanion şi cu vreo trei insigne... Poate că o să meargă... Eftimie nu vrea să scape momentul. Îl întreb dacă e din Roma. Omul răspunde afirmativ. Mache, adică Eftimache, insistă. „Vă place cum joacă Völler? (Aluzie la faptul că Völler joacă la Roma)... Conductorul se „prinde” în joc. Eu nu-s cu Roma. Sunt cu Atalanta. Omul meu e Caniggia, care tot italian e la bază...“.

Am reuşit să temporizăm. Ne bucură faptul că nimeni nu revendică locurile. Înseamnă că la clasa întâi nu e îmbulzeală. Aşa cum nu a fost nici în drumul spre Bari, când era un singur călător. Cel cu calculatorul.

Am ajuns la Civittavecchia... Ce nume frumoase! Peste tot, gări frumoase, foarte curate. Nimeni nu mănâncă din hârtie. Nimeni nu ia apă de la ţâşnitoare. Toţi sunt cu sticlele acelea de un litru şi jumătate, din plastic. Costă ele ceva, vreo şapte sute, dar dacă iarăşi scoţi trei zero dintr-un milion şi jumătate, după care înmulţeşti cu doi, înseamnă că îi costă un leu şi jumătate. Desigur, calculul e superficial... Atâta doar că stabileşte un raport între preţul acesta aproape inaccesibil nouă şi efortul financiar banal al acestui tânăr care mănâncă dintr-un sandwich înfăşurat cu grijă într-un şerveţel... Plus faptul că această sticlă de apă minerală se găseşte pretutindeni. Dacă intri într-un *mercato*, poţi cumpăra o sută sau o mie, n-are importanţă... există un lanţ de interese care obligă verigile să se dea peste cap întru procurarea sticlelor, fără de care o ţară ca Italia nu poate trăi, pentru că setea e mare, iar „o sole mio“ te pofteşte mereu la un pahar *de orice*, numai rece să fie. Şi este şi rece, chiar la *mercato*, unde eşti întrebat dacă vrei rece sau nu...

Am ajuns la Tarquinia. Alt nume cu mare rezonanţă... Vine de la Tarquinius, superbul, *superbus*. Tarquinia? Probabil fac o confuzie cu o altă femeie celebră, poate chiar Messalina... dar aici, în Italia, totul se leagă, se asociază... Totul sună frumos...

Într-o arie italiană de operă eşti tentat să înţelegi şi să descifrezi toate cuvintele. În „Carmen“ laşi melodia să curgă. *Franceza* nu e pentru cântec... Poate pentru Brel sau Gabin, dar ei vorbesc, nu cântă...

Ies pe culoar, la hartă. Cred că suntem la jumătatea drumului, iar întârzierea de o oră se păstrează. Am ajuns la Orbettelo. Încep să am emoţii. După Folonica vine Grosetto, unde s-ar putea, ca noul mecanic să fie în *sciopero* — iată că am învăţat cum se spune grevă în italieneşte... Deschid geamul. Încerc să întreb un feroviar care priveşte roţile, fără să lovească cu ciocănelul lui lung... Întreb: *„Il treno va, signore?*“ Omul răspunde liniştit. „*Si*“. M-aş bucura, dar nu sunt încă sigur. Am pus întrebarea prin analogie cu „E la nave va“, tot Fellini, favoritul meu, care m-a făcut k.o. în filmul său „Roma, oraş...“, ce impertinenţă!, dar şi ce talent!

Plecăm! Acum e sigur! A meritat. Deşi suntem frânţi. Noroc de suporterul lui Caniggia. Nu cred că am fi putut rezista până la Genova. Deşi, să nu-i dea Dumnezeu omului cât poate să rabde. (O zicală care ne-a intrat în sânge.)

„De aici, de la Folonia” — ne spune conductorul — dacă ai un binoclu, se vede insula Elba, unde a stat Napoleone, care tot italian este. Nu sunt nici 60 de mile...“. Nu ne mai întreabă nimeni de bilete. Între timp i-a venit şi un *campagno*, adică un tovarăş, care e mort după Brazilia. Spune că l-a podidit lacrimile, când Caniggia... În sfârşit, dacă am ajuns aici, înseamnă că am scăpat...

Trenul merge la câţiva metri de Mediterana... E frumoasă marea, dar nu văd nici un pic de plajă. Doar pietre. Pietre mari şi colţuroase. Vilegiaturiştii — străini sau locali, nu-mi dau seama — şi-au instalat corturi pe un vârf de stâncă pe care nu cred că poţi merge cu piciorul gol şi nici în şlapi... Te-ar tăia pietrele ascuţite ca gresia... Mă gândesc că nici la Mamaia, nu poţi merge cu piciorul gol, dar asta pentru că te frige nisipul, iar nisipul e o mică Sahară, vreo şaizeci de metri până la apă, motiv pentru care începi să alergi, ca să scapi de jar. Dar câtă plăcere în existenţa acestui uriaş cordon de nisip scăldat de apă...

Am ajuns la Livorno, oraşul celebrului *libero* Picchi. Ne uităm la ceas. Parcă se câştigă ceva timp... Am impresia că vom ajunge la trei şi jumătate... Spectacolul malului abrupt, presărat cu pietre? de diferite mărimi, continuă. Trecem prin tuneluri scurte de câteva zeci de metri. A fost sculptată din greu această coastă cam neprimitoare. Numeroase ambarcaţiuni de tot felul,

inclusiv bărcile de cauciuc, încearcă să compenseze acest mare handicap...

Am ajuns la Pisa. E noul oraş al lui Mircea Lucescu. Ştiu că ar fi vrut să vină la Genova, cu avionul charter al „tricolorilor", ca să vadă meciul în care sunt angajaţi zece dintre elevii lui. A fost refuzat, din motive necunoscute... Urmează Viarreggio... Şi Spezia. Abia acum suntem siguri că am „prins" meciul...

În sfârşit, Genova. Aaum exact 60 de ani, primii noştri „tricolori" plecau de aici, cu pachebotul „Conte Verde", spre Montevideo. Nu erau chartere, nu erau avioane, nu era nici o grabă. Era mult mai mult bun simţ. Lumea nu era atât de grăbită. Dovadă că Rudy Wetzer, căpitanul „tricolorilor" la Montevideo, trăieşte, având vârsta secolului nostru, iar Jean Lăpuşneanu aleargă să prindă troleibuzul, la 80 de ani.

Coborâm. Acum e acum... Aglomeraţie mare. Gara e toată verde, pentru că verzi sunt maieurile şi steagurile irlandezilor... Alt cărucior. Din nou bagajele! Încercăm să le depunem. Dar, din păcate, coada la depuneri e de cel puţin trei sute de persoane. Cei mai mulţi sunt irlandezii, care vor pleca, desigur, la noapte, mai departe. Noi sperăm că Genova e staţia lor terminus şi că vor porni spre Mâneca, dar nu e bine să anticipăm.

Ce-i de făcut? Pentru că şi noi vom pleca la noapte, probabil spre Milano... Luăm un taxi. Stadionul nu e departe, dar suntem prizonierii valizei... Mă uit pentru ultima oară la harta feroviară a Italiei. Italia e piciorul unui calciatore care şutează în minge. Şi mingea e Sicilia...

Taxiul avansează greu. Mai greu decât la Bari. Suntem, de fapt, o imensă turmă de maşini care caută strunga stadionului... Înaintăm pas cu pas. Trecătorii avansează mult mai repede. Am ajuns. Destul de mică distanţa. Nu cred că am făcut mai mult de cinci sute de metri... „Dieci milla lire". Nu mai fac calcule...

Căutăm Centro Stampa. Cu valiza cea grea şi cu sacul „Italia '90", care e plin de ziare şi, parcă, mai greu decât valiza. Mergem spre biroul care eliberează biletele, pe bază de acreditate... Asistăm la ritualul electronic cunoscut, pentru identificare. Apoi, fata decupează cu grijă biletul ieşit din aparat. În ediţiile trecute aveam biletele pregătite dinainte. E adevărat că nu scrie numele nostru pe ele. Acum e mai complicat. (Nu s-a uitat nimeni, niciodată, la numele de pe bilet.)

Sala de presă e plină. Întâlnim prieteni. Îl întâlnim pe Ion Ghiţulescu, care va sfârşi prin a face 6.200 de kilometri, cu trenul, prin Italia, dintr-un oraş în altul. Dar e un adevărat om de presă. Sunt 12 oraşe în acest Mondial. Ghiţulescu va face zece...

Intrăm pe stadion, după ce lăsăm bagajele într-o sală special afectată acestui lucru. Italienii ştiu că gazetarii umblă de colo până colo. „Nomazii" trebuie să aibă şi ei un minimum de condiţii...

Stadionul e foarte frumos. „Adunat", ca Giuleştiul. La un pas de gazon sunt tribunele. Am impresia că sunt la Dublin, nu la Genova. Mii de eşarfe. Cred că sunt 30.000 de irlandezi. Şi voi afla că atâţia au fost, mâine, în ziare...

Irlanda e un cor perpetuu. O tobă tip Manolo (spaniolul) dă intrările. Toboşarul îmbină iambii cu dactilii, cum s-ar spune, şi întreaga tribună ştie ce trebuie să cânte sau să scandeze. Sunt şi câteva steaguri româneşti la cele două peluze. Mi se par în siguranţă suporterii noştri. Irlandezii nu intră în noţiunea globală de *hooligans*. Ei sunt o lume specială, care cântă la nesfârşit...

...Am privit această partidă halucinantă mai mult cu inima. Timp de 120 de minute, valuri-valuri s-au izbit de ochii şi de urechile mele. N-am înţeles jocul. Poate că am să-l înţeleg mai târziu. Ai noştri, după ce au dominat aproape o repriză întreagă, arătându-se mult mai dibaci tehnic — lucru de care nu ne-am îndoit nici o clipă, au fost cuprinşi parcă de un somn letargic. Din când în când Hagi a încercat să se frece la ochi, a pornit la drum, a tras la poartă mai mult decât în tot ce a jucat până acum, dar somnolenţa a continuat... Spre final, irlandezii au avut mai multe ocazii de gol... Am avut în faţă monitorul şi am auzit ce spunea comentatorul italian, la terminarea celor 120 de minute: „România, mai mult decât irlandezii, a lăsat impresia că aşteaptă penalty-urile de departajare, pierzând timpul cu pase în treimea proprie, aşteptând să se creeze spaţiu pentru o nouă „cavalcadă", a lui Hagi... Faptul că echipele au ajuns aici, după 120 de minute, e în primul rând meritul portarilor. Atât Lung cât şi Bonner au avut câteva intervenţii bune... Comentatorul face bilanţul ocaziilor pierdute. România a ratat prin Sabău, în minutul 4, şut de la 12 metri, apoi în minutul 71, când Bonner a apărat un şut prin surprindere al lui Răducioiu, două minute mai târziu — şut bun Hagi, deviat de Bonner, şi 104, cap Andone... Irlandezii, ca să simplificăm, ar fi putut marca în

minutul 43 — formidabilă paradă Lung la şutul lui Sheedey, în minutul 45 — „cap” al lui Quinn, (alături), minutul 95 — „cap” al lui Houghton... Irlandezii s-au bătut mult mai mult decât românii în acest joc altminteri sportiv. Ei au alergat după orice minge, de parcă de acea minge ar fi depins „soarta partidei” — şi a încheiat spunând că arbitrajul lui Wright (Brazilia) a fost aproape perfect.

„You will never be alone!“

La capătul celor 120 de minute s-a făcut linişte deplină. Ghilotina a fost trasă spre poartă, de cai invizibili. Tribuna a tăcut. Steagurile au încetat să fluture... Apoi au început preparativele pentru penalty-uri, când nimeni nu mai ştie ce face — într-atât de grav e momentul. La un semnal al toboşarului, întreaga tribună irlandeză a început să cânte cu vigoare neobişnuită „que sera, sera!“ Suporterii încercau să le *spună* celor de jos, de pe gazon, că acum nu mai contează, că *ce va fi, va fi!*... Dar asta a durat doar vreo două minute. Imediat toboşarul a dat un nou semnal, un alt ritm, şi formidabilul cor irlandez a început să cânte un refren care mă urmăreşte încă: „You will never be alone!“, adică „Tu nu vei fi niciodată singur!“ A fost un moment în care m-a furnicat. Ce idee fantastică din partea unei galerii despre care ne închipuim că este obsedată doar de sticluţa de whisky din buzunar!

Aşa s-a ajuns la faimosul — de pe acum — penalty al lui Timofte... Oare poate fi învinuit Timofte că a vrut să tragă tehnic? Avusese înainte de asta execuţiile tehnice ale celorlalţi... Hagi, Lupu, Lupescu, chiar Răducioiu. Nu ştiu de ce, am acum impresia că Rotariu n-a mai fost Rotariu şi asta a contat enorm în economia jocului...

Nu i-am mai văzut pe „tricolori” în seara aceea. Contactele cu oamenii sunt din ce în ce mai grele la Mondiale. În Mexic eram toată ziua la *Gran Hotel*. Veneau ziariştii din toate ţările. Acum suntem în era conferinţei de presă, când, în general, răspunsurile sunt tot atât de fade ca şi întrebările. Cu un om trebuie să ai un contact direct. Microfonul şi interpretul taie această posibilitate...

În timpul conferinţei de presă n-am fost prea atent. Am reţinut doar că Jenei nu a fost prea gentil cu irlandezii, spunând că „irlandezii nu ştiu decât să arunce mingea în sus“ — ceea ce în

partida cu noi nu a fost chiar uşor. Apoi am rămas, frânţi de oboseală, în aşteptarea partidei Italia — Uruguay... Treptat, sala avea să se umple. Deasupra mesei prezidiului erau vreo zece televizoare.

...Asupra partidei Italia — Uruguay am să revin mâine dimineaţă. Deocamdată se apropie miezul nopţii, să trecem pe la valize, pentru că se închide la 12, şi să aşteptăm autobuzul de gară, care pleacă peste câteva minute... Nici nu ştiu cum vom pleca. Ar fi o variantă să plecăm la Roma, cu cei care se întorc la Telese. Dar ar mai fi varianta drumului spre Milano şi, de acolo, spre Bologna, unde mâine seară se joacă un meci la care ţin foarte mult, Anglia — Belgia, pe încântătorul stadion Dall' Ara...

Drumul spre gară e barat. Sute de maşini, poate chiar mii, cântă victoria Italiei asupra Uruguay-ului. În faţa acestei situaţii de nerezolvat, şoferul întoarce şi porneşte spre alte străzi, făcând mari ocoluri. Ajungem într-un târziu, nu înainte de a face un nou ocol, deoarece în apropierea gării s-a mai ridicat o baricadă — la propriu — şi irlandezii dansează de mama focului...

În sfârşit, am ajuns... Gara e ca la închiderea localului... Irlandezii dorm pe lespezi. Unii, „gospodari", şi-au scos salteluţele din rucsacuri şi dorm somn greu... Urcăm spre linia trei... Cei care pleacă la Telese vor urca în acest tren, care pleacă la 0,20. Intrăm şi noi. Cuşeta e de şase paturi. E sufocant. Între paturile suprapuse e o distanţă de 40 de centimetri. Trebuie să te strecori. Ar mai fi o oră până la plecarea trenului spre Milano, în sens opus... Ne decidem să coborâm, pentru că, peste toate, ne dăm seama, cercetând „mersul", că trenul spre Telese nu opreşte la Roma, în *statione centrale*, ci la Ostia, iar de acolo... alt tren... plus metro-ul...

Coborâm. O să aşteptăm încă o oră... În gară, numărul celor care dorm pe lespezi, pe spate, de parcă ar fi împuşcaţi, s-a mărit mult. Doi tineri români ne întreabă cum ar face să ajungă acasă, deoarece au pierdut charter-ul de întoarcere. Par complet dezorientaţi. Îmi dau seama că au încercat ceva, dar nu le-a reuşit... Ale vieţii valuri...

În sfârşit, plecăm. Era a doua noapte în care nu vom închide ochii. Cam acesta este Mondialul turistic, dragi prieteni... Câţiva irlandezi dorm şi pe peron. Între ei, o fată, cu capul sprijinit de „Adidas"-ul unui lungan care nu se mai termină...

Am plecat... Încercăm să dormim. În zadar. La un moment dat, întinde mâinile spre valize, sus... „Ce faci domnule?“ Individul se retrage, bîiguind ceva în legătură cu... ah, da... credea că e compartimentul său... Deci, nu numai Sudul... Se mai întâmplă şi în Nord, spre Milano...

Am ajuns... E cinci dimineaţa... Nori roşietici plutesc sub bolta imensă a gării. E de aşteptat mai bine de o oră... Intru la toaletă... Toate chiuvetele sunt ocupate. Irlandezii se spală de zor pe dinţi. După ce au dormit pe lespezi. Nu m-aş fi gândit că acum, aici, în aceste condiţii...

Cumpăr un ziar. Stau pe valiză. E mai bine aşa. Nu mai trebuie să fiu atent tot timpul... E momentul să refac caseta tehnică a meciului nostru nenorocit cu Irlanda...

IRLANDA — ROMÂNIA 5—4 (ai rigori)

IRLANDA: Bonner 7,5 — Moris 5, Staunton 6 (min. 94 O’Leary), McCarthy 6,5, Moran 6, McGrath 7, Houghton 7, Townsend 6, Aldridge 5 (min. 22 Cascarino 6), Sheedy 5,5, Quinn 6.

ROMÂNIA: Lung 7 — Rednic 6, Andone 6, Popescu 6,5, Klein 5,5 — Sabău 6 (min. 98 Timofte 5,5), Lupescu 6,5, Rotariu 6,5, Hagi 6,5 — Răducioiu 6 (min. 74 Lupu 6), Balint 5,5.

Arbitru: Wright (Brazilia)

Rezultatul după 120 de minute: 0—0.

Ordinea penalty-urilor: au marcat Hagi, Sheedy, Lupu, Houghton, Rotariu, Townsend, Lupescu, Cascarino, Bonner a apărat şutul lui Timofte; a decis, marcând, O’Leary.

Mă uit iarăşi, cam prostit, pe fişa pe care am notat propria mea casetă tehnică... Revăd ocaziile, aşa cum le-am notat, în fuga fazei: min 3 — Sabău, *alături*, din pasa lui Hagi; min 10: Sabău, cursă, şut bun Balint; min. 15: şut Hagi, *peste*; min 17: ocazie mare Townsend; min. 19: Balint, şut mare; min. 25: Hagi, şut bun, ca Brehme; min. 36: Hagi, mult prea sus; nun. 43: Lung, senzaţie; min. 45: „cap“ mare Quinn; min 47: şut Hagi, cu deviere; min. 55: Sheedy, „Cap“, gata gol; min. 57: Răducioiu şut bun, alături; min. 60: Hagi „foglia secca“, min. 73: Răducioiu, şut periculos, gata gol; min. 75: din nou Hagi, ca pe timpuri... Min. 90 — jocul a „stat“. Parcă nu am mai vrut nimic... „Să se termine odată”... Min. 93: şut mare, din corner; min. 94:

Sheedy, foarte periculos, peste; min. 98: iese Sabău; min. 102 , Timofte — Andone *peste*...

Se vede cât de mult a dorit Hagi să marcheze un gol în acest Mondial în care — e limpede — doar golul contează. Nu s-a putut... Ceilalţi au aşteptat prea mult penalty-urile, în care au crezut... (La 20 de zile după terminarea acestei partide, aveam să citesc o declaraţie a lui Lung, dată lui Sorin Satmari, rostită fără înconjur ca şi în cazul Belodedici. Iată declaraţia, că merită: „E greu să pun degetul pe o rană anume, dar la fiecare componentă a pregătirilor a „fost câte o mică fisură, prin care s-a infiltrat — cum să vă spun? — igrasia unei anume delăsări. De pildă, nea Emil Jenei a plecat la Bucureşti înainte de meciul cu Irlanda, ceea ce nu am auzit să fi îndrăznit un antrenor la un campionat mondial. În paranteză fie spus, cred că italienii l-ar fi linşat pe Vicini dacă auzeau că ar fi dispărut, măcar un minut de lângă echipă. A mai fost „vârtejul“ creat de prea numeroşii impresari care se perindau prin cantonamentul nostru, mai câte un conflict între un jucător şi altul. Pentru ca în final să vină, nu ştiu de unde, şi sentimentul acesta păcătos că nu avem cum să nu batem Irlanda. Ceea ce, după cum s-a văzut, nu ne-a fost la îndemână... Nu ştiu de ce, dar am impresia că intrase la toţi în cap că nea Emi e băftos şi că, dacă ajungem la penalty-uri, ne ţine în braţe Cel de sus...).

Am pierdut o mare şansă... Peste patru ani, în America, Hagi va avea vârsta de astăzi a lui Maradona... Lăcătuş va avea chiar un an mai mult... De Andone, de Rednic, de Klein, de Rotariu nu mai vorbesc... S-ar putea ca Răducioiu să aibă patru ani de campionat italian... Iar mulţi alţii să joace *afară*. Dar e oare acesta un avantaj la temperamentul nostru? După cum se vede acum doar nemţii — pentru că sunt nemţi — ştiu să-şi ordoneze treburile, astfel încât să nu sufere nici „naţionala”, nici contractul... Marii beneficiari ai acestui Mondial sunt Răducioiu, care a jucat şi poate spera să mai joace două mondiale, şi Balint, care figurează de două ori pe lista marcatorilor în toate almanahurile din lume, ca şi Lăcătuş, de altfel...

Răsfoiesc „La Republica”, devenit ziarul meu favorit, pentru că e ziarul lui Gianni Brera... Descopăr un nume de reporteriţă — Emanuela Audisio — care nu e un colaborator întâmplător, ci este trimis special al ziarului. Îmi place mult cum începe. E sigur din şcoala lui Brera... Să citim...

„Bonner îngenunchiază în fata tribunei, mulțumindu-i lui Dumnezeu. Face semnul crucii. Nu deoarte de el, Timofte,

ventidue anni, centrocampista della Dinamo Bucarest, plânge pe umărul unui coechipier... Tot dramatismul partidei Irlanda — România e aici...

Rămâne Irlanda, patria lui Joyce, a lui Beckett, a lui Bernard Shaw, Wilde, Years, un colţ de lume care s-a ilustrat mai mult cu pana în mână decât cu mingea la picior... Rămâne antrenorul care a fost mai puţin dotat între cei doi fraţi, Jack Charlton. Ca fotbalist a fost un stoper foarte dur şi decis. Foarte înalt, ochi de culoarea lacului alpin, păr puţin şi un nas care pare un profil al Dolomiţilor, Jack a reuşit o performanţă de care Irlanda îşi va aduce aminte multă vreme. Pentru prima oară după 12 tentative ratate, echipa naţională a obţinut calificarea într-un turneu final mondial, iar acum e în primele opt echipe.

Poate că Jackie Charlton nu e un geniu, dar, iubind pescuitul şi golful, e un tip foarte răbdător. Asta e toată echipa lui... Provine dintr-o familie de mineri şi are încă pielea aspră, de pe urma vânturilor puternice din zonă. „Am crescut într-o casă care avea W.C.-ul în grădină, la vreo 50 de metri. Aveam de mers vreo 150 de paşi, care mi se păreau uneori kilometri...”

Ce credeţi că a spus jucătorilor un astfel de om înainte de executarea penalty-urilor? „Sunt fericit si mulţumit de voi toţi. Vă mulţumesc încă o dată indiferent cum se va termina. E inutil să stabilesc ordinea executării. Veţi decide voi. I-a spus apoi lui Sheedy: „Fii atent, ca la Everton“. Mi-a spus că nu-s probleme... „Am să-i trag deasupra capului”. Şi Jackie a conchis: „La penalty-uri m-am uitat pe ecranul stadionului... Nu mi-a fost frică... Îmi plăcea mai mult să privesc de acolo”.

Charlton a fost campion mondial împreună cu fratele său. Apoi a antrenat, fără rezultate deosebite, pe Middlesbrough, Sheffield şi Newcastle. A preluat Irlanda în 1986, cu promisiunea că după terminarea Mondialului, la 55 de ani, va fi liber să revină la ocupaţiile sale preferate. Irlanda nu e mare, nu are în istoria sa jucători deosebiţi, cu excepţia lui Liam Brady, foarte cunoscut în Italia, şi, cu toate astea, verdele ei a avansat pas cu pas în acest Mondial.

Echipa lui Charlton nu a pierdut nici un meci în ultimele 19 luni şi... 17 partide. Are un portar bun, un centrocampo care trăieşte din munca lui McGrath şi Houghton; cât priveşte golul, asta e treaba lui Cascarino, mai curând cu capul decât cu picioarele... În preliminarii a pierdut o singură partidă (2—0 cu Spania)... În grupă a reuşit trei jocuri egale. „Blatter, cu

tragerea lui la sorţi, şi Bonner, mi-au purtat noroc“ — spune Charlton în stilul lui atât de personal.

Ce vei face Jackie în această seară, după o asemenea victorie? „O să mi-o petrec cu un pahar de bere în mână şi cu o baie în piscină“.

...Am plecat spre Bologna. Mi s-a părut ciudat să fiu la Milano şi să rămân doar în gară. Repet, prea multe oraşe într-un Mondial nu ajută la nimic. În Argentina au fost patru şi a fost bine. În Spania a crescut mult numărul oraşelor. Au fost tot 12, dar cine a fost la Vigo n-a mai apucat să fie la Valencia sau la Barcelona. Există o categorie specială de cronicari care au comandate, încă înainte de plecare, bilete de avion în circuit, valabile pe toate rutele. Atunci e simplu. Te urci în avion şi eşti într-o oră peste tot. Lor le este rezervată şi problema hotelurilor. Este vorba de ziare de 32 de pagini şi chiar mai multe... Bineînţeles, că uneori se exagerează, îmi aduc aminte, în Spania, un reporter argentinian a dictat opt ore stenografei de la „Clarin” sau de la „Opinia”... Dar lumea e avidă. Chiar şi aici, în Italia, care are o presă sportivă de prim rang, lucrurile se repetă. Italienii, însă, iubesc atât de mult fotbalul, încât le place să citească de cinci ori acelaşi lucru, mai ales dacă e scris un pic altfel...

Am ajuns la Piacenza. Se reia seria numelor care cântă. Ţin minte că profesorul meu de istorie din Liceu ne-a vorbit odată de trei provincii italiene. Nu mai ţin minte ce era cu ele, dar ţin minte numele celor trei, care mi se păreau trei fete frumoase: Toscana, Modena, Parma. Prin Parma o să trecem peste vreo douăzeci de minute. Apoi va urma Modena, iar între ele va fi Reggio nell’Emilia...

MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ

Şi-acum să revenim la partida de aseară, între Italia şi Uruguay... S-a făcut tapaj mare, deşi Italia n-avea cum să piardă. Vicini a anunţat înlocuirea lui Ancelotti cu De Agostini. Şi a făcut-o cu atâta aplomb, încât a creat impresia că a făcut o mutare pe care nici Fischer sau Kasparov nu ar fi imaginat-o... Hai, bătrâne Azeglio, să lăsăm asta! Toţi mijlocaşii dumitale joacă la fel... Care *regista*? Care *maratonista*? Care della *diffosa*? Astea sunt invenţiile noastre gazetăreşti. Vrei să-ţi spun ceva? Dacă nu ţi-l aducea Boniperti pe Schillaci în Nord, puteai

să inventezi zece *alle tornante*, că tot spre 0—0 mergeai foarte sigur... Gazetarii s-au şi repezit asupra dumitale. „Ai fost revoluţionar la început, când ai inventat cuplul Baggio – Schillaci, dar ai început să devii conservator... Ce ţi-a făcut Ancelotti că îl trimiţi pe bancă? Gândeşte-te! Cu Carnevale şi cu Vialli ai să mai ai de furcă... Mondialul trece dar jucătorii rămân“.

Partea interesantă e că TV-ul italian, cu procesele lui *dei Mondiali*, cu nenumăratele lui interviuri şi înscrieri în replică, a făcut din fotbal un tratat atât de voluminos, încât a devenit mai complicat chiar decât manuscrisele de la Marea Moartă. Vorba lui Jackie, care rămâne un pescar cinstit şi pe care tare l-aş vrea invitat în Deltă, ca să ne dea şi nouă lecţii de bun simţ: „Mă, băieţi, fotbalul e mult mai simplu. Eu îi spun lui Bonner să degajeze tare şi cu forţă, spre Cascarino sau Sheedy, acolo mingea o să se izbească de capul lor sau de cel al apărătorului — zi-i pe nume, Popescu! — o să mai intervină o pasă greşită, o să se mai ciocnească doi la recuperare, o să iasă mingea în aut, tuşierul o să spună că a fost invers, şi uite-aşa, trec minutele, iar dacă ai puţin noroc, totul se rezolvă cum nu se poate mai bine“.

Cu sau fără excesele care se practică în teoretizarea fotbalului, „magul” Vicini a fost pus la grea încercare în meciul cu Uruguay. Timp de o repriză „celeştii” au schimbat mereu macazele liniilor ofensive italiene. Tribuna începuse să protesteze. Tot ca un reflex al celor scrise în presă, suporterii au început să ceară reintroducerea lui Ancelotti... Pe margine a început să se încălzească şi Vialli... Trecuse o oră şi *squadra* înota din greu „indiana”, spre poarta lui Alvez... Între timp, la câteva minute după pauză, a intrat Serena. Prezenţa lui a strârnit discuţii în tribună. Iar cu Serena? Unii au şi spus că Vicini îi face un cadou, Serena împlinind în ziua meciului cu Uruguay vârsta de 30 de ani. Italia a continuat să caute un culoar. Dar, cu Uruguay-ul, echipă versată în îngustarea culoarelor, nu prea ai şanse.

A venit, însă, minutul 65. Minut în care Zenga degajează lung, preia Baggio, pasează spre Serena, care retrimite în centru, spre Schillaci sau, mai bine zis, spre locul în care bănuieşte că ar fi Schillaci... Până aici, nimic neobişnuit... Au fost atâtea şi atâtea alte combinaţii asemănătoare. Dar aici intervine ceva care nu se coace nici în capul lui Vicini, nici în cel al lui Serena. Aici ţâşneşte formidabil Schillaci, printre stoperii hipnotizaţi de această reacţie, şi şutează violent, cu stângul — nu mai credea

nimeni — şi Italia e salvată. Din nou Schillaci, omul de ultimă oră, Salvatore Schillaci...

Niciodată nu am văzut o sală proiectându-se efectiv spre tavan... Oameni în toată firea se îmbrăţişau în sala stampa din Genova... Comentatori, amabilele noastre ajutoare pentru computer, chelnerii, barmanii. Era o bucurie populară pe care nici o tribună nu o poate sugera. Era toată Italia acolo. Reflectată ca într-un bob de rouă. De fapt, grămezile spontane din sală erau mult mai demente decât cele ale jucătorilor italieni prăbuşiţi peste Schillaci şi confirmau că Toto Schillaci este — fără nici o exagerare — salvatorul patriei. Meciul era jucat. Aşa se întâmplă aproape întotdeauna. Trebuie sa fii englez ca să crezi că o partidă durează 90 de minute şi până la ultimul fluier nimeni nu este pierdut. Şi uruguayenii nu sunt englezi. Ei se pierd cu firea. „S-a dus“ — îşi spun. „Aveam o şansă... De unde a mai apărut şi acest fotbalist care te execută cât ai zice peşte? Şi de ce tocmai pe noi?“

Cu şase minute înainte de sfârşit, Giannini centrează lung, cu boltă, de pe dreapta, în cel mai pur stil englezesc — care e atât de dezaprobat — sare Serena, sus, sus de tot, şi trimite în colţul lung al bietului Alvez. La 2—0, sala reacţionează în cel mai pur stil italian. Toţi cad pe spate... E în această mişcare o formă de trufie aproape firească, dar asta se poate întâmplă în Italia, nu în altă parte. „Nu v-am spus noi? Vicini e un geniu. Aţi văzut cum a calculat trimiterea lui Serena în arenă?“ Acum, oricât aş pune la îndoială originalitatea lui Vicini în conducerea echipei, trebuie să admit că Serena a fost o soluţie cu acoperire. Serena, a lărgit potecile, cu alonja lui care a dislocat unele cupluri defensive. Stau şi mă gândesc că introducerea lui Cămătaru, cu câteva ore înainte, într-un moment în care echipa noastră dormita, exceptând sprinturile lui Hagi, ar fi putut avea acelaşi efect, mai ales că Hagi avea nevoie de un săritor care să imobilizeze doi dintre atleţii lui Jackie Charlton. Departe de noi gândul că şi Cămătaru ar fi putut să fie o soluţie certă, mai ales că a stat ca pe jăratic în aşteptarea unui semn din partea antrenorului, dar nu e nevoie să filozofezi prea mult pentru a-ţi da seama că în acele momente un om cu forţă şi gabarit era exact ceea ce ne trebuia, fie şi pentru faptul că „ar fi refăcut cărţile” sau pietrele, cum spun jucătorii în aşteptarea unui şeptar albastru — de pildă — care a ieşit de mult din joc.

ITALIA — URUGUAY 2—0 (0—0), Roma, Olimpico.

ITALIA: Zenga — Bergomi, Baresi, Ferri, Maldini — De Agostini, Berti (min. 52 Serena), Giannini, De Napoli (min. 79 Vierchowod) — Baggio, Schillaci.

URUGUAY: Alvez — Gutierrez, Dominguez, Saldana, De Leon — Perdomo, Ostolaza, Pereira, Francescoii — Aguillera (min. 56 Ruben Sosa), Fonseca.

Au marcat: Schillaci (min. 65) şi Serena (min. 84).

Arbitru: G. Courtney (Anglia).

Spectatori plătitori: 73.303. Cartonaşe galbene: Pereira, Alvez, Perdomo, Berti, Gutierrez.

UNDE EŞTI, BUTRAGUENO?

Bologna! Am fost aici acum 20 de ani. Atunci am descoperit frumuseţile acestui oraş mai deosebit al Italiei. Era, o zi ploioasă. Ion Ţiriac, cu care vorbisem la telefon, mi-a spus: „Nu contează că nu ai umbrelă. Mergi sub arcadele Bolognei. Ai să mergi aşa vreo trei kilometri şi ai să ajungi la Giardini Marguerita“. A avut dreptate Ion Ţiriac. Frumoasele arcade ale Bolognei au lovit greu industria umbrelelor...

Ne-a aşteptat la gară un prieten, Duilio F., un mare îndrăgostit de Delta Dunării, pe care a vizitat-o peste 15 ani la rând... Ne-a condus la un hotel în afara oraşului. Eram frânţi după două nopţi în care nu am închis o clipă ochii. E foarte mândru Duilio de oraşul său... A revenit pe la patru la hotel. Am plecat spre Centro Stampa, adică spre stadion. Stampa e lipită de stadion. Italienii, ingenioşi, au „legat” centrele de presă cu intrarea în stadion prin scări ad-hoc... Aşteptăm partida Iugoslavia — Spania, care se joacă la Verona... Diseară avem „regalul”, adică Anglia — Belgia. O să rămânem aici, la Stampa, şi o să urcăm în tribună. De pe acum se simte o mişcare de englezi care se adună pentru meci. La Duilio, restaurantul e în continuare închis.

La Centro stampa se simte o anume oboseală. Gazetarii umblă de colo până colo. Îi simt că fac „drumuri mecanice”. Iau din frigidere cutii de „Coca”, deşi ultima e încă pe jumătate plină. Fetele din faţa frigiderelor sunt foarte săritoare. Vor să scape şi ele... Italienii de aici, de la Centro stampa — sunt şi din aceştia câţiva, nu-s plecaţi la Roma — comentează cu voce tare ascensiunea lui Bergomi, care mai are doar o partidă în echipa

naţională ca să-l ajungă pe Mazzolla; Sandro a îmbrăcat de 70 de ori tricoul echipei naţionale.

ARMADA ROSSA SE RETRAGE

Aşteptăm partida Iugoslavia — Spania. Spaniolii par să fie favoriţi. Nu prea ştiu de ce, dar... Sârbii mizează pe Stoikovici, 10 milioane de dolari transferul la Marsilia, echipa lui Bernard Tapie...

Domină spaniolii. Încearcă să construiască mereu. Sârbii se apără ca la baschet, adică foarte precis, cu marcaj strâns. Nu ştiu de ce am trecut de partea spaniolilor. Poate pentru că nu carotează. *Joacă*. Ceea ce mă supără însă este jocul foarte slab al lui Butragueno. Propriu-zis, „El Buitre“, avântatul vultur din Mexic şi din cupele europene, continuă să se afle în teren din cauza numelui său. Acum se vede că la Real el contează şi pentru faptul că îi trimite ultima pasă lui Sanchez, care marchează din orice poziţie... Dacă stă în cap şi îşi mişcă picioarele sus, ca la gimnaşti, tot simte o minge şi o bagă în poartă... Michel e parcă ceva mai viu, dar nu mai are forţa celor trei goluri din partida cu Coreea de Sud...

Partida va rămâne în memoria mea prin final... Mai erau 15 minute. Spaniolii continuau să fie obsedaţi de momentul pierdut de Butragueno, care a trimis cu capul în bară — era minutul 62 — nu se afla nimeni în jur, El Buitre ar fi putut relua în gol, portarul Ivkovici urmărise disperat zborul mingii în bară, dar — oh, ce minune! — mingea i-a revenit drept în braţe... Cum să mai rezişti nervilor? Apoi meciul a început să se apropie de sfârşit. Se aşteptau prelungirile. Cam nedrepte. Spaniolii trăseseră vreo 15 cornere. Iugoslavii — unul. Dar iată că iugoslavii contraatacă... Mai sunt 12 minute. Stoikovici, „milionarul“, care a cam şomat până acum, trimite spre Katanеţ, acesta îi redă balonul şi „marseillezul“ aruncă peste Zubizzareta. Gol!... Suarez e furios. De vreo două minute făcea semne disperate spre arbitru, ca să-l înlocuiască pe Butragueno, dar arbitrul nu vedea... Şi a venit golul... Un gol care putea fi evitat — gândeşte Suarez, care nu se mai poate stăpâni. Arbitrul îl pofteşte dincolo de banca tehnică. Şi celebrul Luisito, cândva regele lui Inter, e încadrat de doi carabinieri... Suarez e palid ca un mort. Face parte din categoria antrenorilor care spumegă. E o meserie cruntă. Nici nu ştii ce e mai bine. Să ţii în tine, sau să

dai în clocot? Spaniolii atacă cu energia disperării... Mai sunt şapte minute... Avansează Martin Vasquez, centrare... mingea e la Salinas, goooool! Sala stampa aplaudă. S-a făcut dreptate... Dar meciul nu s-a terminat. Suarez, între cei doi carabinieri, e ca un condamnat la moarte care aşteaptă să fie *dus*... Alte atacuri spaniole. Salinas ţâşneşte în careu. Îl agaţă Sabanadzovici! Penalty? Schmidhuber nu fluieră. Face semn cu mâna pentru pentru continuarea jocului. Gestul mi se pare că trădează faptul că nu e convins de decizia pe care a luat-o... Cred că a fost penalty! Suarez are, acum, doar ochi. Doi ochi imenşi, gata să-i iasă din orbite. Jocul continuă. Minutul 90 a trecut. Suntem în al doilea minut de prelungire. Mă aud strigând: „Fluieră odată, domnule!“ Cei din jurul meu mă privesc intrigaţi... Uite, aşa devii suporter...

Aştept penalty-urile. Adică loteria. Culmea ar fi să câştige sârbii, care au jucat astăzi mult mai modest... Fault! 25 de metri de poarta lui Zubizarreta. Se pregăteşte Stoikovici. Zid puternic, la vreo opt metri... După acest fault, Schmidhuber va fluiera, în sfârşit, finalul...

Şut! Ce-a fost asta? Ce traiectorie fantastică! Boltă stânga-dreapta şi gol! Toată lumea e în picioare. Maşinile de scris s-au oprit. E unul din acele momente teribile care fac farmecul acestui joc nebun, în care nimeni nu ştie, până la urmă, nimic. Schmidhuber, dacă ar fi ştiut, ar fi fluierat, desigur. Dar acum e prea târziu... Osim e în tunel, pentru micro-interviu. Acum patru zile era ca şi concediat. Toţi gazetarii îl calificaseră drept incompetent, gata de compromisuri, super-alcoolic. S-au şi dat cifre de necrezut la capitolul sticle de whisky... După promovarea în optimi, criticile au mai scăzut. Probabil că mâine, în ziare, va fi erou naţional. De pe acum se spune că i se pregăteşte titlul de cetăţean de onoare al oraşului Sarajevo... Iată, acesta este fotbalul... Luis Suarez e foarte marcat. „Am păţit-o ca Brazilia. Desigur că nu e suficient să domini... Şi totuşi, am avut bara lui Butragueno, am avut un penalty la Salinas... Am fost trimis de pe bancă, după ce m-am rugat atâta să se facă schimbarea”. Cred că nici Suarez nu are dreptate. Dacă ar fi fost Bilardo, ar fi intrat până în centrul terenului ca să ceară schimbarea. Probabil că trebuie să ştii să te baţi cu toate armele... Luis e un *combatante*... Să fie oare doar asta? A încercat să împingă atacul, trimiţându-l pe Rafa Paz în locul lui Butragueno... A făcut-o foarte târziu. Pentru că *El Buitre* e simbolul Realului, iar el, Luis Suarez, este emblema Barcelonei,

ca şi Kubala. Două cluburi care se urăsc de moarte. Ca familiile din Verona, acest oraş care ar putea să fie ultimul moment al lui Suarez la echipa naţională...

A fost să fie ziua lui Stoikovici... *Armada rossa* a lui Suarez se retrage, învinsă...

La o jumătate de oră după partidă, la hotel a sosit un telex al lui Mendoza, preşedintele lui Real. „Am numărat ocaziile pierdute. Am văzut şi penalty-ul neacordat lui Salinas... Partida a fost exact contrariul meciului nostru amical de la Liubliana. Atunci am câştigat, jucând prost. Acum pierdem, jucând foarte bine (*benissimo*). Ar fi fost mai mai bine să ieşim învinşi atunci...” Frumos gestul preşedintelui.

Iugoslavia, în sferturi! Întodeauna au fost înaintea fotbalului nostru. În ’62, în Chile, au fost în semifinale. Era vremea lui Sekularaţ. Să fi început cea a lui Stoikovici?

IUGOSLAVIA — SPANIA 2—1 (0—0)

IUGOSLAVIA: Ivkovici — Spasici, Hadzibegici, Josici, Brnovici — Susici, Stoikovici, Kataneţ (min. 80 Vulici), Sabanadzovici — Pancev (min. 56 Savicevici), ZI. Vuiovici.

SPANIA: Zubizarreta — Chendo, Andrinua (min. 50 Jimenez), Sanchis, Gorriz — M. Vasquez, Vaillaroya, Roberto, Michel — Butragueno (min. 80 Rafa Paz), Salinas.

Au marcat: Stoikovici (min. 78 şi 82), respectiv Salinas (min. 83).

A arbitrat: Schmidhuber (R. F. Germania).

...Ar mai fi o oră până la începerea meciului Anglia — Belgia. Un meci pentru care am călătorit toată noaptea. E momentul să aştern câteva rânduri la această maşină de scris Olivetti, pe care o văd pe toate mesele. E adevărat, se scrie mai greu — nu-i are pe ă, pe î, nici pe ţ, nici pe ş... Şi constat că aceste litere sunt destul de frecvente. Până una alta, îmi pare bine că am găsit o soluţie pentru ă. Scriu a şi pun două puncte deasupra... Dar, dacă noi ne mai descurcăm cu Olivetti, ruşii sunt nevoiţi să vină cu maşinile lor... chirilice. Recurg la *facs*. Unii au încercat să bată la telex cu litere latine, dar e greu. Nu cred că se va putea face vreodată ceva, deşi în celebrul „Viţel de aur” al lui Ilf şi Petrov contabilul Berlaga lupta, între altele, pentru introducerea alfabetului latin în registratură, după ce toţi

salariaţii întreprinderii „Hercules” se vor fi înscris în asociaţia „Jos rutina de pe scena Operei”... Şi-acum, la treabă...

UN „ALFA ROMEO” 164...

Am vrut să scriu un elogiu la adresa celui mai mare fotbalist pe care l-am văzut vreodată (Maradona), dar iată că a venit Genova şi Diego o să rămână pentru altă dată.

Toată lumea regretă aici necalificarea echipei române, care „a fost mai bună şi mai rafinată, chiar dacă oarecum lipsită de temperament” — afirmaţia îi aparţine lui Jackie Charlton, care a făcut această declaraţie, dând dovadă de deplină sportivitate, la conferinţa de presă.

Din păcate, plusul de rafinament tehnic n-a fost suficient. După un prim sfert de oră, timp în care „tricolorii” păreau că o să-şi ia zborul, a urmat o scădere şi o reală diminuare a mijloacelor, tehnice. Probabil că la mijloc a fost eclipsa neaşteptată a lui Rotariu, care s-a întors greu, „cu gât de lup”, a folosit exclusiv stângul, poate mai mult decât Bölöni, cândva, şi a lăsat doar lui Hagi misiunea de a traversa „el centrocampo”, fără prea mult succes deşi „decarul” nostru a vrut mai mult ca oricând, dovadă şi puternica angajare în şut, la câţiva centimetri de reuşită. La toate acestea să adăugăm stingerea treptată a lui Sabău, destul de prudent în perspectiva voiajului său spre Feyenoord, şi dezorientarea lui Răducioiu, fascinat probabil de faptul că Bari i-a promis, printre multe altele, un „Alfa Romeo” 164, ceea ce poate să ameţească până şi mintea unui jucător mai bătrân decât cei 20 de ani ai lui Florin.

Toate ziarele de astăzi împărtăşesc părerea noastră, potrivit căreia „tricolorii” au trecut mult prea repede în expectativa penalty-urilor de departajare, când până şi Răducioiu s-a retras în treimea proprie. Ceea ce poate fi greu de explicat este însă neintroducerea spre final — măcar — a lui Cămătaru, singurul înaintaş capabil să se înscrie în jocul de detentă al irlandezilor, care, dacă ştiu ceva, ştiu să sară la cap, deprindere consolidată în patria lor de ploaia insistentă care împiedică cizelarea oricărui procedeu tehnic venit pe aripile fanteziei.

Sigur că după război mulţi viteji se arată, dar Cămătaru fiind în teren, indiferent de forma sa, era o premisă viabilă, cu atât mai mult cu cât prezenţa lui în lot a fost — sperăm — nu doar formală. Din păcate, „şansa Cămătaru”, autorul frumosului gol

din partida amicală cu Egipt, s-a pierdut. Se pare că în fotbalul nostru există o idiosincrazie faţă de numele consacrate: ieri Dobrin, azi Cămătaru, ca să nu mai vorbim chiar de Hagi. Aşa se face că unul dintre cei măi buni jucători români la acest Mondial a fost Ionuţ Lupescu, pentru care, am putea spune, s-a dat cu banul. Şi astfel jucătorul cu nr. 22 pe lista priorităţilor a devenit un titular consacrat, deşi a fost abandonat după acel 0—0 de la Atena, în preliminarii.

„Tricolorii" părăsesc, deci, „Mondialul". Ei au de partea lor certitudinea că nimeni până acum, în 60 de ani, nu a reuşit să urce, la noi, atât de sus. Părerea noastră, însă, este aceea că, fără a minimaliza importanţa echipei naţionale a României, în Italia ea a trecut pe lângă o mare performanţă, un prilej de şi mai mare afirmare mondială.

P.S. În ceea ce priveşte penalty-ul ratat, e greu să mai adaugi o gură de vin amar în cupa lui Timofte, mai ales că din acest pahar au băut şi Platini, şi Zico, şi Socrates, şi absolut toţi. Tot ceea ce putem adăuga este că admirăm felul în care Lăcătuş l-a îmbrăţişat pe nefericitul său coechipier după partidă. Mulţumim, Marius.

Urcăm spre masa presei... Anglia şi Belgia... Doi adversari tradiţionali. Între Ostende şi Dover e doar Mâneca. Am făcut acest drum cu vaporul obişnuit. (Sunt şi săgeţi mai rapide). A durat patru ore, dar a fost frumos, pentru că apa povesteşte, mai ales despre războiul mondial al doilea, cu zilele lui cele mai lungi...

Atmosferă de derby. În dreapta, la peluză, grosul galeriei engleze. Pe turnantă, belgienii. Nu mi se pare inspirată această aşezare a „combatanţilor" fără obstacol. Englezii au fost ieri la Rimini. Veştile nu sunt deloc bune... Au fost expediaţi mulţi acasă. I-am văzut la TV urcând în vaporul de... expulzare. Nu par afectaţi. Dimpotrivă. Par mulţumiţi de faptul că vor fi filmaţi şi o să-i vadă prietenii rămaşi acasă. E o nesimţire care nu ştiu când o să obosească. Cu ani în urmă, la Amsterdam, pe vremea lui Covaci, am văzut spectacolul *Hippie* în centru, acolo unde se înalţă morcovul de beton de lângă hotelul Kransopolski... Se pare că a murit fenomenul... Ţin minte că atunci le lipseau coviltirele şi căruţele... Nu ştiu când vor obosi aceşti *hooligans*, formă de exhibiţionism a unui tineret care pare hotărât să-şi irosească vacanţa... Cei care au fost îmbarcaţi acum o oră nici nu o să vadă partida Anglia — Belgia...

SĂ SE ŞTIE CĂ A VENIT ANGLIA!

La masa presei e lume multă. Din păcate, suntem cam aproape de sectorul zgomotos al englezilor care cântă cu eterna lor lipsă de talent muzical. Nici nu ştiu cum a apărut minerul Tom Jones din acest cor care mai mult zbiară decât cântă... Probabil că a început să cânte, copil fiind, în corul parohial. Sau poate că nici nu a început. Într-o zi i-a fost dor de iarba verde de-acasă, încât s-a pornit să-şi cânte dorul, un impresar a fost pe aproape şi... gata!

Au apărut englezii! Foarte eleganţi, ca întotdeauna. Ei nu renunţă niciodată la acest alb mereu imaculat, cu chiloţii negri sau bleumarin. Nu ştiu cum fac de fiecare dată că rămân mereu în alb... *Să se ştie că a venit Anglia...*

Belgienii încep jocul foarte tare. Nu par intimidaţi de albul impresionant al echipei lui Robson. Versavel trage puternic la poartă. Dar Shilton prinde şi depune mingea în iarbă, cum face mereu... un gest stereotip, menit probabil să-l relaxeze... Scifo e iarăşi în mare formă. Bobby Robson se agită pe margine. Îi transmite — şi prin gesturi — lui Gascoigne să-l „ia“ pe Scifo în primire. Jocul creşte. Ceulemans atacă. După el vine toată linia defensivă, inclusiv Demol, care e fluierat, pentru că a jucat cândva la Bologna... Nu prea înţeleg rostul acestor fluierături. Să fie vreun gest de bunăvoinţă?! Ar fi cam ciudat. La Maradona mai înţeleg. A venit în Italia, i-a luat Nordului hiperindustrializat două campionate, îşi permite cam multe prin ziare şi la TV, plus că mai e şi „mâna“ aceea de la Azteca, despre care o să se vorbească în vecii vecilor — deşi Schillaci ar fi făcut la fel, dacă i-ar fi venit ideea — dar în primul rând pentru că tu, care eşti revoltat la maximum, vrei să te convingi că eşti un om foarte cinstit, deşi ai făcut atâtea, poate nu chiar pe gazon... dar asta îţi toarnă balsam, mâna lui Maradona, şi deodată simţi că eşti nou-născut în ochii tăi, ceea ce este lucrul cel mai important...

Englezii continuă să atace... Jocul e frumos. Sunt tot mai mult de acord cu Guido. Dacă eşti Pavarotti şi n-ai partener, te huiduie *Scala*, cât ai fi de Pavarotti. Iar Belgia este un asemenea partener, pentru că o echipă care pune mingea jos, ceea ce au ajuns să facă şi englezii, ei, care iubesc atât de mult baloanele captive deasupra Wembley-ului.

Jocul creşte. Galeriile cântă. E o seară extraordinară. Cine a zis că Mondialul e slab? Parcă Henry Kissinger, care a venit

special în Italia pentru ca să facă studii pentru World-Cup-ul din America, peste patru ani. Dar l-au luat tare gazetarii. Cine eşti tu, mă, ca să ne dai lecţii? Spui că ai jucat fotbal la Fuerth, în Germania, şi că numai taică-tu e de vină că n-ai ajuns mai mare decât Fritz Walter...

Scifo aleargă pe tot terenul, dar englezii revin mereu. Waddle, care mi se pare astăzi englezul numărul 1, centrează, Mc Mahon reia peste, cu foarfecă, dar Preud'homme e acolo... Jocul se ascute mereu, recompensându-ne parcă pentru toate Emiratele, Coreele sau Costaricele... Ba nu! Cum Costa Rica? Nici vorbă. Se supără amicul meu Bora. Să adăugăm, totuşi, şi America lui *nea Henry*, care a făcut totul, destul de repede trecerea de la baseball la fotbal. (Apropo, englezii, în timpul cantonamentelor, când au liber, joacă golf. Ai noştri joacă rummy, şi nu numai când au timp liber... Ei spun că astfel se dezvoltă memoria şi dorinţa de risc: Nu iau optarul roşu, care-mi trebuie, pentru că jos, la grămăjoară, e sigur jokerul.)

Minutul 35. Jocul nu se rupe. Toţi sunt pe poziţii... Pearce centrează. Demol scapă mingea, Barnes, Barnes! Şi gol! Dar Mikkelsen, care e gata să acorde golul, îl vede pe tuşier cu braţul sus. Aiurea! Nici vorbă de ofsaid... Englezii se privesc puţin uimiţi, dar nu protestează. Bobby Robson îl priveşte pe secundul său cu mişcarea rigidă a „gâtului de lup", ceea ce îi acordă un plus de distincţie... Cine a fost tuşierul? Puteam să-mi închipui. Helmut Kohl, burtică verde, coborât din manutanţele primului război mondial.

A fost o repriză foarte frumoasă. De pe acum mă gândesc la faptul că una din echipe va trebui să părăsească arena învinsă.

În pauză am timp să citesc interviul lui Blatter, care începe să o lase mai moale. Până acum el a fost alfa şi omega. Recunoaşte în primul rând că tragerea la sorţi, cum s-a întâmplat între Irlanda şi Olanda, nu e-n regulă: „Ne vom gândi la o altă formă de departajare în asemenea cazuri. Poate că vor decide cartonaşele acumulate, asta pentru stimularea jocului corect..." E întrebat de arbitraj. Începe să filozofeze, spunând că în Anglia arbitrul se numeşte *referee*, ceea ce ar însemna că e omul chemat de echipă să decidă... să refere... Mare artist şi domnul Blatter. Se joacă formidabil cu vorbele. Şi reporterul tace. E întrebat apoi dacă se va recurge la TV pentru a se rezolva unele faze litigioase. Răspunde foarte bine: „Asta ar fi culmea să oprim jocul ca să vedem ce spune ecranul"... În sfârşit, despre violenţă... Blatter e mulţumit de faptul că măsurile luate de

poliţia italiană au fost deosebit de eficace. Deşi costă foarte multe milioane de dolari.

Nici nu am apucat să termin interviul că, iată, la frontiera dintre galeria engleză şi cea belgiană a început „războiul“. În câteva minute, belgienii s-au refugiat spre tribuna a doua... Peluza de pe turnantă a rămas goală, ca la un meci Steaua — Dinamo pe „23“... Apoi, oştile s-au îndepărtat. Englezii au revenit la locurile lor. Pe locurile goale s-au instalat cam o sută de poliţişti — obstacolul necesar de care vorbeam. Şi poliţiştii aveau să urmărească jocul, după pauză, mai comod decât de la masa presei...

La reluare, jocul creşte şi mai mult. Comentatorul TV clamează: „Grandissimo equilibro!“ Nu trec nici cinci minute şi Scifo şutează puternic în bară. Shilton era bătut, dar culege apoi mingea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Englezii, deloc speriaţi, se înfurie... Waddle îl lansează pe Lineker, golul e ca şi făcut, dar Preud'homme plonjează la picioare. Lineker sare ca peste un obstacol. Tribuna aplaudă. Robson se ridică de pe bancă. Simte că apa fierbe. Îi scoate pe Mc Mahon şi pe Barnes. Intră „la bătaie“ Platt şi Bull. Poate că e cam riscant, mai ales acum, când se conturează prelungirile... Thiys l-a schimbat doar pe Claesen... Jocul urcă mereu. Englezii cântă fără întrerupere... Angajament peste puteri, joc simplu, dintr-o atingere. (Unde e Anglia cea şchioapă din partida cu Irlanda? Acum, Gascoinge parcă a mâncat jăratic...). Sprinturi atletice, soluţii tehnice de mare subtilitate în care excelează în primul rând Scifo, dar englezii nu se lasă mai prejos... Începe să-mi pară rău când îmi amintesc că am scris că englezii joacă numai pe sus, pentru a evita noroiul de pe terenurile lor care îşi pierd de tot iarba prin februarie...

Prelungiri... Turnirul continuă. Stadionul e în delir. Belgienii flutură steagurile lor roşii-galbene. Sunt steagurile echipei care a jucat bine până acum...

Mai sunt două minute. Gascoigne, care a alergat tot timpul după Scifo — Anglia e o ţară în care toţi aleargă prin arătură, asta înseamnă *cross country* — porneşte din nou la atac. De unde mai poate? Şi Gascoigne trimite peste apărarea belgiană... Ţâşneşte Platt — nici vorbă de ofsaid, monitorul confirmă o rezervă de cel puţin un metru — şi Platt reia cu întoarcere, în gol. Melée-ul englez e fără egal... Parcă am fi pe un teren de rugby. Toţi plonjează peste grămada spontană. Picioarele săritorilor rămân undeva sus, ca la săriturile în apă... Morga lui

Bobby s-a dus pe apa Tamisei. Cravata lui heraldică flutură în alergare. Dar Bobby se opreşte, pe neaşteptate. Îl zăreşte pe Thiys care s-a ridicat de pe bancă... Dacă până acum am deplâns ideea departajării prin loviturile de la 11 m, după această partidă de fotbal total, am regretat că la capătul celor 120 de minute de foc a venit golul lui Platt, care a înclinat balanţa în favoarea englezilor, în dauna echipei care a jucat mai bine, meritând din plin victoria.

A fost încă una din marile ingratitudini ale fotbalului. Abia acum aş fi dorit o departajare prin 11 m în speranţa că, până la urmă, cel mai bun va învinge. În această speranţă stăruia şi amintirea necalificării echipei noastre în partida cu Irlanda.

La terminarea meciului, numeroasa şi înflăcărată galerie belgiană a rămas mută. Atunci l-am văzut pe Guy Thiys îndreptându-se spre Bobby Robson pentru a-l felicita. Cei doi au pornit spre vestiar braţ la braţ. Am urmărit apoi microinterviul pe drumul spre vestiar sub tribună. Guy Thiys se lupta bărbăteşte cu lacrimile sale, dar reuşea să găsească vorbele care făceau şi din această înfrângere, nemeritată, una din frumuseţile fotbalului. Scifo trecea spre vestiar cu chipul grav, îmbătrânit. El, care şutase în bara lui Shilton, fără nici o speranţă pentru portarul englez.

Eram frânţi la terminarea partidei. Poate nesomnul ultimelor 48 de ore. Fotbaliştii erau, bineînţeles, epuizaţi, după un meci în care temporizarea fusese surclasată, deşi în cele două echipe jucaseră 10 fotbalişti între 30 şi 41 de ani, câte 5 de fiecare echipă.

Am părăsit stadionul sub puterea acestui derby autentic. Am văzut drumul barat de autobuze şi sute de poliţişti. Nu aveam voie să părăsim incinta. „De ce?“ — am întrebat. Pentru că — a răspuns un carabinier — trebuie să iasă în primul rând suporterii englezi”. Ni s-a părut ciudat că tocmai ei, celebrii *hooligans*, să iasă primii, făcând ca zeci de mii de spectatori să aştepte în faţa barierei. „Trebuie să-i conducem spre autobuz, pentru a evita. ciocnirile”. Deasupra noastră zburau elicopterele de control. Fotbalul, unul din zeii acestui final de secol, îşi demonstra, încă o dată, forţa şi mai ales slăbiciunea.

Peste numai două ore, zeci de englezi aveau să doarmă pe mozaicul din gara Bologna...

ANGLIA — BELGIA 1—0 (după prelungiri).

ANGLIA: Shilton — Walker, Butcher, Wright, Pearce — Parker, Mc Mahon (min. 72 Platt), Gascoigne — Waddle, Lineker, Barnes (min. 74 Bull).

BELGIA: Preud'homme — Gerets, Grun, Demol, De Wolf — Clijsters, Van der Elst, Versavel (min. 107 Vervoort), Scifo — Degryse (min, 66 Claesen), Ceulemans.

Au marcat: Platt (min. 119).

Arbitru: Mikkelsen (Danemarca).

MILLA NU MAI POATE FI ÎNVINS

Mondialul se odihneşte, în sfârşit. „Tricolorii" au plecat miercuri după amiază, direct de la Genova. Se încheie o perioadă în viaţa echipei noastre naţionale. Au fost zile de tumult, în care presa italiană a scris mai mult despre transferuri decât despre goluri. A fost o povară pentru fotbaliştii români, angajaţi în prea multe calcule, perspective de contract şi în convorbiri particulare cu fel de fel de persoane, unele chiar dubioase. A fost un handicap care ar fi trebuit să fie evitat, prin instituirea unui embargo în materie până după ieşirea din cursă. Nu ştiu de ce, o asemenea hotărâre ar fi prelungit sprintul echipei noastre, despre care s-a spus, nu o dată, şi pe bună dreptate, că reprezintă una dintre cele mai fertile generaţii din ultimii douăzeci de ani...

Au plecat nu numai „tricolorii". Brazilienii, care de 20 de ani vin cu un adevărat pod aerian peste Atlantic, au lăsat revistelor italiene nenumărate fotografii în care fetele care dansau până mai ieri în tribune, plâng, acoperindu-şi ochii roşii cu palmele lipite, a rugăciune. Victoria Italiei asupra Uruguay-ului s-a încheiat cu doi morţi. Îmi revin mereu în minte cuvintele lui Nichita Stănescu, care a spus cândva: „Cine moare de infarct la o partidă de fotbal, nu merită o altă moarte"... Dar viaţa merge înainte. Casa lui Schillaci a fost luată din nou cu asalt la Palermo. Ziarele lansează titluri furibunde. Specialistă în materie e *Gazzetta dello sport*, ale cărei cuvinte au sub-înţelese 10 semne de exclamare... De altfel, când se vorbeşte despre uluitoarea presiune care se exercită asupra marelui public, se are în vedere în primul rând acest cor imens. Nu degeaba, marşul din Aida a ajuns o izbucnire de arenă, întru stimularea

noilor gladiatori. Şi nu degeaba, galeria giuleşteană, atentă la toate excesele tribunei italiene, a preluat marşul.

Luni dimineaţa, Maradona a vizitat cantonamentul italian. E cel mai huiduit jucător al Mondialului — când joacă la Milano sau la Torino, adică duşmanii de moarte ai Sudului napoletan, care trăieşte o viaţă de zece ori mai febrilă, pentru că Vezuviul continuă să fumege, iar fumul se zăreşte de pe străzile funerare ale Pompeiului redat soarelui, după un somn de milenii. Maradona şi-a regăsit coechipierii, pe Carnevale, pe De Napoli şi Ferrara. A fost mai curând o vizită diplomatică, Maradona vrând să se împace cu publicul care fluieră la orice atingere de balon a lui don Diego şi aplaudă toate faulturile asupra argentinianului, deocamdată 35 la număr. (Poate aţi avut şi dumneavoastră curiozitatea de a le număra).

Brazilianul Dunga afirma că a fost drogat în timpul meciului cu Argentina, când i-a cerut maserului argentinian să-i dea să bea, pentru ca după câteva secunde să simtă mari dureri de cap. E destul de puerilă acuzaţia. Poate că are drept scop atenuarea revoltei mereu reluate a tifosilor brazilieni care trec cu mare uşurinţă de la idolatrie la ură. Unul dintre cei vizaţi este şi antrenorul Lazaroni, asupra căruia se abat acum toate săgeţile.

Între timp, Jackie Charlton zâmbeşte pe sub mustaţă. Are mult umor fratele lui Bobby, mai ales că reuşeşte să uimească şi prin reluarea cinică a ideii că echipa sa s-a calificat fără să bată pe nimeni. (Cele patru remize reuşite în acest Mondial stau mărturie).

Mondialul continuă să proslăvească şi să secere. Domnul Havellange continuă să manipuleze frânghia ghilotinei sale. În doar două partide a reuşit să elimine din Mondial jucători ca Gullit, Van Basten, Careca sau Müller. (Nu-i mai pun la socoteală pe Völler şi Rijkaard, care au fost lichidaţi dintr-un foc). Dar despre formula Havelange, una dintre cele mai stupide pe care le-a creat FIFA — De Agostini deplânge renunţarea la grupele de trei, în locul grupelor de patru — vom mai avea prilejul să vorbim, pentru că este absolut obligatoriu să se creeze în acest sens un curent de opinie.

Mondialul continuă să-şi devoreze copiii. Până la urmă vor fi 23 de învinşi şi un singur învingător, cum se spune. Cu singura deosebire că Milla, bătrânul vrăjitor, nu mai poate fi învins niciodată...

GENOVA, PUNCTUL DE FRONTIERĂ...

Ca de fiecare dată, cei care pleacă sunt acoperiţi de uitare. ‚Tricolorii" noştri, aplaudaţi la Bari, în partida cu echipa Uniunii Sovietice, s-au stins apoi ca un reflector de scenă, părăsind Italia prin Genova. Acum 60 de ani, alţi „tricolori" se îmbarcau la Genova, pe transatlanticul Conte Verde, pentru prima ediţie a „Mondialului". Acum, Genova a fost punctul de frontieră spre casă. Un ziar bolognez scrie, făcând parcă o sinteză, că „acum fotbaliştii români sunt aşteptaţi să cucerească Europa".

Dar să revenim la Bologna. Oraşul pare eliberat de frică. Suporterii englezi, care au produs atâtea pagube la Rimini, cu câteva zile în urmă, au părăsit oraşul fără incidente. Cei 3.500 de poliţişti i-au condus efectiv pe culoarele de scurgere, spre autobuze. „Când nu au alcool, sunt băieţi cuminţi" — scrie presa. Denis Law, celebrul fost internaţional scoţian, care a şi fost invitatul lui RAI 1 după miezul nopţii, a fost de părere că plusul de sportivitate a suporterilor scoţieni se datorează faptul că în Scoţia e interzis cu desăvârşire alcoolul pe stadion. A încheiat spunând că echipa sa a avut neşansa golului primit in extremis cu Brazilia. N-a uitat să spună: „Suntem un popor de cinci milioane, dar nu am lipsit la ultimele cinci ediţii ale turneului final".

Pelé îl atacă pe Lazaroni în „Gazetta dello sport". Afirmă că totul a fost o problemă de concepţie. „Când susţii că Lazaroni — continuă Pelé — că e mai bine să joci prost decât să joci bine şi să pierzi, nu poţi pretinde mare lucru". Pelé e mereu un critic aspru dar, din păcate, nu se decide să ia o dată şi o dată echipa Braziliei pentru a o duce la victorie.

Fără Olanda, Italia are acum drumul deschis spre Roma, pentru finală şi pentru titlu. Ar fi al patrulea titlu, cu care Squadra Azzurra ar depăşi cele numai trei ale Braziliei.

Nimeni nu se gândeşte că Italia poate pierde chiar dacă Beckenbauer e mereu distins şi elegant, mereu în picioare, mai concentrat ca oricând, este, cum s-ar spune, ante-portas. Ziarele, toate, cântă imnul de slavă squadrei, ajungând la concluzia că Vicini are atâţia aşi în mână încât nu mai ştie ce să aleagă. O singură voce pare să bruieze acest cor de slavă. E vocea uruguayanului Dominguez, care a spus răspicat: „În meciul cu Italia am avut un arbitru condus de public. A fluierat

de vreo 50 de ori împotriva noastră. Ce mai poţi face când ţi-e frică să te mai întorci în teren?“

Cazul Vialli a trecut pe planul doi. Jucătorul care a realizat acea centrare unică din care s-a născut golul victoriei lui Schillaci în meciul cu Austra, e dat uitării. Se pare că i-ar fi cerut lui Vicini să joace alături de Mancini. Antrenorul, iritat de această solicitare, l-a invitat pe banca de rezervă. Dar, vorba suporterilor lui Vialli, „Mundialul” nu s-a încheiat.

În taberele „celor opt“, linişte. O linişte firească. Stoikovici e numit „Maradona alb”. Pe de altă parte, Luis Suarez invocă neşansa teribilă. Michel e mai obiectiv: „Am pierdut copilăreşte, precum Brazilia şi România, după ce am jucat mai bine”.

Acum, la startul „sferturilor”, se aşteaptă două mari semifinale: R. F. Germania — Anglia, la Torino, şi Italia — Argentina, la Napoli. Acesta ar fi mereu invocatul calcul al hârtiei. Dar cine ştie ce surpriză ne mai aşteaptă? Milla, vrăjitorul african, are ceva ierburi şi pentru mister Robson?

Italia e marea favorită în meciul cu Irlanda. Dar Jackie Charlton, care continuă să-şi fumeze impasibil trabucul, după ce s-a abţinut vreo 15 ani, timp în care a jucat de 629 de ori în prima ligă engleză, porneşte la drum cu o foarte britanică declaraţie: „Mie îmi place mai mult vânătoarea şi pescuitul decât fotbalul. Şi abia aştept să-mi regăsesc puşca şi undiţa”.

Stau şi mă gândesc ce-ar fi fost dacă n-am fi pierdut, cum era firesc, partida cu Camerunul. Am fi jucat „optimea” cu Columbia şi am fi ajuns, probabil, în „sferturi” cu Anglia. Iar cu englezii am reuşit aproape totdeauna. Din păcate, fotbalul nu intră în jocul lui *dacă*.

CÂT TIMP VA DURA ACEST COŞMAR?

Cel mai mare subiect în cadrul acestui agitat Campionat mondial este, din păcate, cel al penalty-urilor de departajare. Penalty e cam impropriu spus, deoarece nu e o sancţiune. Deşi, dacă stăm să ne gândim, e mai mult decât o sancţiune, e un calvar.

Prima mare nedreptate care a departajat două echipe a fost să fie în anul 1982, după cel mai frumos meci al Mundialului spaniol, Germania — Franţa 3—3, după răsturnări care depăşeau până şi imaginaţia unui scenarist de prim rang.

...Au trecut cele 180 de minute. Jocul continuă. Paharul trebuie băut până la capăt. Cea mai frumoasă partidă a Mundialului va fi decisă la penalty-uri. În cazul de faţă formula e doar aparent echitabilă. Ar fi mult mai fericită o simplă aruncare a balonului.

S-a sfârşit! Arbitrul Corver îi cheamă pe căpitani pentru tragerea la sorţi. Cine va trage primul? Câştigă Platini. „E oare un câştig?“ — se întreabă ochii obosiţi ai lui Michel. Începe, deci, Franţa. Giresse ia mingea în mâini şi se îndreaptă spre poarta germană. Micul Giresse, în faţa unui stadion în care nu cred să existe un puls sub 150.

Linişte. Giresse îşi potriveşte scurt mingea... A pornit. Şut! Gol! 4—3 pentru Franţa.

Apare Kaltz. în poartă — Ettori. Gol! Un şut al lui Kaltz nu poate fi apărat. Doar bara sau „dincolo de bară“: 4—4.

Trage Amoros. Ce curaj pe antrenorul Hidalgo să trimită un băiat de 20 de ani. Şut excelent. Schummacher a plonjat din nou în dreapta sa. Curios. Portarii preferă plonjonul la stânga, care e mai firesc: 5—4 pentru Franţa.

Breitner, fără probleme: 5—5.

Rocheteau, cu pasul lui dezordonat. Mi-e frică. Dar, 6—5.

Stielike. Fantastic! Ettori apără. Stielike se prăbuşeşte. Încearcă să-l ridice Schummacher. Nu poate. Imaginea trece la Hidalgo. Hidalgo nu crede. Nu crede încă. Sau ştie. Probabil că ştie.

Se pregăteşte Six. Până acum toţi au tras în stânga. Schummacher a plonjat în dreapta. Stielike se uită îngrozit la Six. Apoi îşi ascunde capul în mâini. Nu poate privi. Şut! Schummacher prinde. A plonjat tot în dreapta. Six e cu fruntea la pământ. Cât timp va dura acest coşmar?

Littbarski: 6—6.

Platini. Din nou plonjon la dreapta. Gol! 7—6!

Rummenigge încheie seria. Ultima speranţă. Dar şi Rummenigge e un jucător care nu poate rata decât şutând în bară sau afară. Gol! 7—7!

Seria de patru s-a încheiat. Acum, orice ratare înseamnă sfârşitul... O secundă. O simplă secundă. Dar ce secundă! Una care va decide ceea ce 120 de minute n-au reuşit să o facă. Oh, dacă aş fi în locul lui Havelange, aş coborî acum în arenă, aş striga *Opriţi!*, aş lua mingea şi aş spune: „Acest meci, pe care nu-l vom uita niciodată, nu poate avea un învingător, pentru simplul fapt că nu pot admite să aibă un învins!“

Ce mare ocazie ai pierdut, senor Havelange. Şi ce mare ocazie au pierdut Derwall şi Hidalgo. Ocazia de a-şi retrage echipele de pe teren. „Nesportiv” aţi spus? O, nu! Nesportiv e doar cel care a imaginat acest regulament *pentru o semifinală de campionat mondial*.

Se pregăteşte Bossis. Paşi mari, liniştiţi. Cine îi va urma? A, da, Hrubesch. Bossis se apropie, trage, în dreapta lui Schummacher... şi portarul german prinde. Bossis nu mai are nici măcar puterea de a se prăbuşi ca Stielike sau ca Six. Revine cu paşi egali, de somnambul, spre tabăra sa, în care toţi privesc în gol. De cealaltă parte, Stielike continuă să-şi ţină capul în palme, ca să nu-l vadă pe Hrubesch. Uriaşul înaintează cu mingea în mâini. Stielike continuă să se uite în jos, ingenunchiat. Va aştepta reacţia tribunei. Stielike, cel mai bun

libero al Mundialului, nu are puterea să privească. A tras Hrubesch! Goool!

Fotbaliştii germani dansează pe tot terenul. Capul lui Littbarski abia ajunge la pieptul lui Hrubesch, în îmbrăţişare. Bucuria lui Rummenigge ni se pare indecenţă. Forsterii sunt mai rezervaţi. Poate că înţeleg mai bine ce se întâmplă acum în sufletul lui Six, coechipierul lor de la Stuttgart.

Francezii plâng. Tigana, admirabilul Tigana, iese susţinut, ca după mort, de prietenul său Couriol. Platini e singur. Îşi înfundă faţa în tricoul lui Rummenigge, cu care a făcut schimb. Cu care a avut puterea să facă schimb.

Apare Jupp Derwall. E foarte scurt: „Aş vrea să felicit echipa Franţei, care a făcut un meci extra ordinar“. Michel Hidalgo are timp mai mult: „Această înfrângere va chinui mult timp gândurile noastre. Ea va fi foarte greu de digerat. Echipa noastră a făcut un meci foarte mare şi, în aceste condiţii, cuvântul decepţie e prea slab pentru a exprima ceea ce simt eu şi ceea ce simt jucătorii. Cum vor accepta ei o asemenea injustiţie? Am jucat un meci şi am dat totul ca să câştigăm. Am avut şansă şi am avut ghinion, dar există lucruri împotriva cărora nu poţi să lupţi, pentru că ele ţin de puterea Zeului aspru al fotbalului”.

Aşa s-a încheiat primul act tragic din istoria departajării prin penalty-uri. Au urmat altele, în Mexic.

Dar ceea ce avea să se întâmple la Campionatul mondial din Italia a depăşit toate aşteptările şi temerile, asa cum vom vedea...

Echipa României a deschis, din păcate, seria. Fotbaliştii iugoslavi au suferit şi ei, din plin în meciul cu Argentina, după ce Maradona ratase el însuşi un penalty. Dar cele mai crunte întâmplări aveau să fie cele din semifinale. Ironia soartei a făcut ca cele mai puternice echipe ale acestui Campionat mondial să fie la discreţia unui şut, al unei aritmii cardiace. A pătimit Italia. A pătimit Anglia. Donadoni şi-a cufundat capul în gazonul care frigea. Pearce a revenit cu sobrietatea tipică englezului, dar câtă încordare în acea încercare de a părea calm!

Finala s-a jucat, deci, între două echipe norocoase, am putea spune. Ce altceva decât un beneficiu al hazardului este calificarea în urma loviturilor de departajare?

Acest subiect teribil revine acum, mai mult ca oricând, în inima spectatorilor şi — sperăm — în mintea conducătorilor fotbalului mondial. Fără îndoială că trebuie făcut ceva. Fotbalul

care îşi vede liniştit drumul spre un... paroxism care va sfârşi prin a distruge totul, are nevoie de un time-out în care să-şi adune forţele şi să stea liniştit în jurul unei mese rotunde.

Această problemă preocupă foarte multă lume. Profesionişti şi amatori. Am primit odată o scrisoare din partea unui geolog clujean, B. Antal, care îmi prezenta o formulă inedită, rod al unui travaliu de ani şi ani. Am publicat fragmente din acea scrisoare într-un Supliment-fotbal al ziarului „Sportul". B. Antal a trimis studiul său la FIFA. A fost sprijinit — se pare — şi de antrenorul nostru Ştefan Covaci. N-a primit răspuns. FIFA are multe alte preocupări, deşi problema este mai importantă decât multe altele.

Ce vrea, în esenţă, B. Antal?

Trec peste faptul că el contestă şi sistemul preliminariilor. Este de părere că formarea grupelor se face în mod mecanic. Contestă legitimitatea grupelor zonale: ce folos reprezintă — spune el — schimbul de experienţă în cadrul unei grupe în care România joacă cu Bulgaria şi cu Grecia? Dacă n-ar fi fost Danemarca, ar fi fost o microbalcaniadă. Bineînţeles că „Oferta" lui pentru desfăşurarea preliminariilor este oarecum himerică. Antal e de părere că o grupă preliminară în care România să joace, de pildă, cu Indonezia şi cu Costa Rica ar servi unui real schimb de experienţă. E adevărat că el este de părere că toate cheltuielile de deplasare pot fi acoperite prin stimularea reclamelor TV, dar planul ni se pare, totuşi, utopic. Până la proba contrarie, bineînţeles.

Ceea ce mi se pare cu adevărat interesant este principiul de organizare a turneului final. Nu vom insista cu amănunte. Vom prezenta doar liniile mari ale sistemului. În primul rând el se referă la necesitatea organizării a opt serii de câte trei echipe. Aşa s-a procedat şi în Spania '82 — în faza a doua — principiul celor trei echipe în cadrul grupei arătându-se destul de fructuos. De altfel, jucătorul De Agostini a şi declarat în cursul acestui campionat mondial că sistemul *grupelor de trei* ar fi trebuit să fie perfecţionat. Ceea ce propune şi Antal.

Primele două echipe din fiecare intră în faţa a doua a competiţiei. (Este, adevărat, se pot întâmplă egalităţi, aşa cum a fost cazul cu grupa F din Italia '90, dar ar exista soluţii, ultima fiind tragerea la sorţi organizată la Roma după consultarea

tuturor jocurilor grupei şi care s-a soldat cu calificarea Irlandei pe locul doi).

După stabilirea primilor 16 — primele două echipe clasate în fiecare serie, se formează patru serii. La această fază, în fiecare serie se dispută patru partide, fără a se mai relua partidele jucate în prima fază, care se consideră un lucru adjudecat sau... pierdut.

În faza a treia se alcătuiesc două serii, cu câte patru echipe. Se dispută partidele după modelul folosit în faza anterioară. Echipele clasate pe primele două locuri în cele două serii, în urma rezultatelor din cele şase partide disputate: două din faza unu, două din faza a doua şi două rezultate din faza a treia, se califică în faza a patra a turneului final, în cadrul ultimei serii, titlul suprem disputându-se după modelul următor:

Se dispută ultimele patru partide decisive (fără prelungiri şi fără penalty-uri de departajare) care vor decide cine va fi noua campioană a lumii, după modelul obişnuit: 2—3, 1—4, 2—4 şi 1—3, iar partidele 1—2 şi 3—4 nu se dispută, deoarece rămân valabile rezultatele înregistrate în fazele anterioare. *În această situaţie devine campioană mondială cea mai bună echipă după 8 rezultate din cele 8 partide disputate nu după rezultatul unei singure partide*, care poate fi rezultatul cotei atinse de o echipă într-o zi sau rezultatul hazardului (penalty-urile de departajare), ceea ce în cadrul sistemului propus se elimină complet. Nici o echipă nu va putea să joace — în cadrul acestui sistem — vreun meci lejer, deoarece orice punct pierdut sau orice gol primit poate cântări foarte mult în final. Sistemele de disputare folosite până în prezent au permis acest lucru, iar partidele eliminatorii au adus cu ele utilizarea prelungirilor şi apariţia departajărilor pe baza penalty-urilor. FIFA n-ar trebui să permită ca în competiţia supremă a „sportului rege“, hazardul să decidă clasarea unei echipe sau chiar titlul mondial.

Pentru liniştirea celor care ar contesta lipsa semifinalelor, a finalei şi a anemicului meci pentru medalia de bronz, între două echipe decepţionate din cauza înfrângerilor suferite în semifinale, menţionez că în anul 1950, când *s-a jucat turneul final de patru*, lumea fotbalului a asistat la cea mai dramatică întâlnire din istoria soccerului Brazilia — Uruguay 1—2, pe stadionul Maracana din Rio de Janerio.

V-am prezentat foarte sumar „sistemul Antal”. Un plus de precizări — deosebit de necesare la un examen atent — n-ar fi făcut decât să îngreuieze expunerea. Dar e de reţinut ideea că

sistemul propus elimină jocurile de salon, prelungirile chinuitoare, şi mai ales, penalty-urile de departajare, expresie a celui mai pur hazard. Ne-am permis să prezentăm în linii mari sistemul, deoarece problema este mult prea gravă. Dacă vom reuşi să stârnim interesul cititorilor şi al... FIFA, înseamnă că am încercat ceva. Ceea ce e destul de mult.

AU MAI RĂMAS PATRU PERECHI... şi dansul continuă

Cum au fost cotate cele opt echipe la bursa pariurilor?

Italia	—	*3,5 lire pentru 1*
R.F.G.	—	*5 lire pentru 1*
Argentina	—	*9 lire pentru 1*
Anglia	—	*12 lire pentru 1*
Cehoslovacia		
Iugoslavia	—	*13 lire pentru 1*
Irlanda	—	*40 lire pentru 1*
Camerun	—	*500 lire pentru 1*

Acum, înaintea sferturilor, Italia şi R.F.G. confirmă... Marile învinse sunt — tot deocamdată, pentru că vor fi şi altele — Brazilia şi Olanda, cotate — în mai — la nivelul lui Beckenbauer. În sfârşit super-revelaţia este Camerunul, cotată la start sub nivelul Coreei de Sud!

Aşadar, în ordine, „sferturile” Mondialului:
30 iunie, Florenţa, ora 17
IUGOSLAVIA — ARGENTINA
30 iunie, Roma, ora 21
ITALIA — IRLANDA
1 iulie, Milano, ora 17
GERMANIA FED. — CEHOSLOVACIA
1 iulie, Neapole, ora 21
ANGLIA — CAMERUN

Ieri, 29 iunie, de sfinţii Petru şi Pavel, întreaga presă cânta apropiata victorie a squadrei azzurra. Toate ziarele, ca să nu mai vorbim de TV, au intrat în acţiune... Vicini era glorificat mai mult decât imperatorii. Întreaga lui familie a intrat în arena publicităţii. Mi-am spus că e ceva în neregulă în acest entuziasm. Am văzut atâtea mese de banchet la care, până la urmă, au ospătat chelnerii, din lipsă de invitaţi, dispăruţi fără urmă... Dar *stampa* nu se teme. Stampa cântă. Vicini salută cu braţul sus, ca imperatorii, de pe trei sferturi de pagină. Sunt prezentate fotografii de familie. Băiatul, Gianluca, fata şi, bineînţeles, dona Ines. Se vorbeşte despre vila pe care o vor achiziţiona pe malul mării. Dar să ne oprim aici chiar dacă, în contrapondere, gazetarii italieni îşi aduc din nou aminte că Irlanda lui Jackie nu a pierdut de 17 meciuri, iar aici, Italia Mondialului, nici atât... Ne oprim aici, pentru că primul meci al zilei se joacă la Florenţa, în „deschidere”, la ora 17. Italia e totdeauna în vedetă, adică la 21, pe răcoare... Deci...

Deși Maradona ratează un penalty... Florenţa, ARGENTINA — IUGOSLAVIA 0—0 şi 3—2 după penalty-uri!

Carlos Bilardo e un antrenor foarte atent şi studios. El a privit o noapte întreagă caseta partidei Iugoslavia — Spania. Finalmente, a ajuns la concluzia că cel mai important lucru e să-i blocheze pe Staikoviei şi pe Suşici, la mijlocul terenului. Dar cum? În cele din urmă, s-a gândit să-l arunce în foc pe Calderon (30 de ani), pentru prima oară încă din startul partidei. Ideea lui pare simplă şi logică. „Dacă mijlocaşul meu Calderon tot joacă la Saint Germain împreună cu Suşici şi Zlatko Vuiovici, îi va

ajuta pe coechipierii săi să se descurce în faţa celor doi, *dându-le linia*". Dar, în cele din urmă, cum se spune, uneori prea multă minte strică, astfel încât Calderon a fost sub nivelul partenerilor săi şi aşa lipsiţi de nerv în acest meci. Fotbaliştii iugoslavi au fost mai iuţi şi, oricum, mai proaspeţi. În schimb argentinienii au obţinut numeroase lovituri libere din afara careului, unul din comentatorii iugoslavi lansând gluma (pe jumătate) că „între Maradona şi Caniggia se desfăşoară o adevărată întrecere: cine cade de mai multe ori". Şi trebuie să recunoaştem că amândoi au demonstrat o artă superioară în martie, o artă mult prea abstractă pentru arbitrul elveţian, obişnuit mai mult cu peisaje înfăţişând vaci cu ugerele pline.

În minutul 31 a fost eliminat Sabanadzovici. Dar inferioritatea numerică n-a părut să influenţeze jocul iugoslavilor. Ei au contituat să domine, dar fără să amenințe poarta lui Goycoechea. E adevărat, tânărul şi talentatul Prosinecki a avut o mare ocazie, dar... Curios e doar faptul că iugoslavii au continuat să fie la cârma jocului, deşi, până la urmă aveau să joace timp de 89 de minute în 10! Cu alte cuvinte iugoslavii nu s-au străduit să aştepte greşeala adversarului. Era şi aproape firesc, deoarece argentinienii jucau pasiv, aşteptând, ca şi în partida cu Brazilia, greşeala adversarului. Şi cu toate acestea, în cele din urmă, argentinienii aveau să înscrie. În minutul 118 (!), Burruchaga, unul dintre cei mai vii jucători de pe teren, a ajuns în faţa porţii, a primit o centrare de pe partea strângă, a preluat cu pieptul şi a marcat. Dar, elveţianul a anulat golul. Maradona şi-a dat ochii peste cap, „Madona!", dar Rothlisberger n-a cedat. A doua zi ziarele aveau să scrie că a fost un gol perfect valabil — reluările au şi demonstrat că Burruchaga avea mâna la spate, dar s-a întâmplat ca în povestea cu ciobanul care striga „Săriţi, a venit lupul!". De astă dată, cea oare a decis a fost „mâna lui Dumnezeu" de pe Azteca, o mână care a devenit acum „mână culpabilă", fără să fi fost. O pedeapsă retroactivă...

La terminarea partidei a celor 120 de minute, toată lumea îşi spunea că „seria evenimentelor" anunţă victoria Iugoslaviei. Începe Serrizuela. Gol! Urmează Stoikovici, adică „Maradona slav", cum l-a numit presa italiană. Stoikovici, jucătorul care a eliminat Spania, ca să se ajungă aici. Şut! Afarăăăă! După alte două goluri marcate, vine rândul lui Maradona. Întreg stadionul din Florenţa huiduie, Maradona aşează îndelung mingea. Nu poate renunţa la ideea de a sfida, totuşi, tribunele. Huiduielile

cresc. Diego, parcă ar vrea să plece, „Trageţi voi!“ Apoi se apropie de minge, în chiar momentul de vârf al huiduielilor, şi trage slab.

Meciul e, desigur, pierdut... Savicevici ajunge la 2—2... Fireşte. (După ce a ratat Maradona). Totul e dat peste cap. Sârbii sunt la un pas de semifinală. Dar, formidabil!, Goycoechea prinde. A tras Brnovici.

Marchează Dezotti! 3—2! Şi parează Handjibegici! Maradona, care aştepta, pe iarbă, deznodământul, sprijinit în palme, se catapultează, îşi adună echipa şi începe un „dans al focului”, pe tot stadionul, prin faţa tribunelor, în tribune... Un dans care a durat mai bine de un sfert de oră. Huiduielile slăbesc. În faţa acestei neobişnuite desfăşurări de energie, florentinii se uită... Maradona a ajuns la liman, după ce a fost pierdut de cel puţin cinci ori în această partidă cu iugoslavii...

Ceea ce mi se pare deosebit de sugestiv e că presa italiană nu are nici o legătură cu ura pe care publicul din toată Italia — minus Napole — i-o poartă lui Maradona. Nu am citit nici un cuvânt aspru la adresa lui *Dieguito*, diminutivul de atâtea ori folosit de toate ziarele... Diego Maradona continuă să fie un cap de afiş, şi gazetarii ştiu foarte bine asta...

„Ce se va întâmplă acum la Napole, Diego? Probabil că veţi juca cu Italia”. Şi Maradona, pe care soţia lui Alberto Moravia îl considera urât şi prost — a şi scris-o, zilele trecute — răspunde foarte frumos: „Napoli e oraşul meu timp de 364 de zile. Dar, o zi, una singură, va aparţine squadrei”. Doamnă Moravia îl onoraţi pe Maradona cu dispreţul dumneavoastră. M-aş fi aşteptat să vă fie indiferent, ca un lacheu oarecare. Dar, nu este!

ARGENTINA — IUGOSLAVIA 0—0. 3—2 după penalty-uri, Florenţa. Stadio Comunale, 30 iunie, 38.971 spectatori, A arbitrat: K. Rothlisberger (Elveţia).

ARGENTINA: Goycoechea — Olarticoechea (min. 52 Troglio), Serrizuela, Simon, Ruggeri — Basualdo, Burruchaga, Maradona, Giusti, Calderon (min. 88 Dezotti) — Caniggia

IUGOSLAVIA: Ivgovici — Jozici, Hadjibegici, Spasici, Brnovici — Sabanadzovici (eliminat în min. 31), Vulici, Suşici (min 62 Saviecivi), Stoikovici — Prosinecki. Zl. Vuiovici.

Au marcat din penalty-uri: Serrizuela, Burruchaga, Prosinecki, Savicevici, Dezotti.

Au ratat: Staikovici, Maradona, Troglio, Brnovici, Hadjibegici.

Are cuvântul squadra azzurra! ITALIA — IRLANDA 1—0 (1—0)

Cu o seară înainte Jackie Charlton declarase la TV: „Mâine, când vom intra pe teren, vom arăta tot ce ştim mai bine. Dacă o să câştigăm, o să fie bine. Deşi, dacă o să se întâmple asta, am să devin duşmanul întregii Italii. Dacă o să ajungem, însă, la penalty-uri, o să fie un calvar“.

Irlandezii au făcut, într-adevăr, cel mai bun meci al lor, chiar în compania Italiei. Au fost foarte dinamici, au pasat precis, chiar la distanţă, s-au ajutat tot timpul unii pe alţii şi toate astea au creat mari dificultăţi Italiei... Italienii au, desigur, individualităţi superioare, dar spiritul de echipă al „insularilor” a pus semnul egalităţii între cele două echipe. După pauză, mingea a fost cel puţin treizeci de minute în posesia irlandezilor. Portarul Zenga şi întreaga apărare au fost supuşi, pentru prima oară, unor mari încercări. Timp de minute în şir, aş putea spune că echipa Italiei a fost împinsă în corzi — dacă aşa ceva era de prevăzut. Dar, din fericire pentru Italia, în minutul 38, Giannini a executat o lovitură liberă de la vreo 35 de metri, de pe parte dreaptă, mingea a descris o diagonală, Donadoni a preluat şi a şutat puternic la poartă, Boner a respins, dar a ieşit ca din pământ Schillaci şi a marcat din colţul lung, aşa cum a marcat Neagu la Guadalajara, în poarta lui Vencel. Dacă nu ar fi fost acest gol al lui Schillaci, probabil că — aşa cum spunea Jackie — am fi asistat la calvarul loviturilor de la 11 metri...

A fost, deci, din nou opera lui Schillaci şi mai puţin a squadrei. *Per total*, o victorie meritată, deoarece irlandezii, în pofida jocului lor avântat şi curajos, nu au avut ocazii de gol. Şi cum Italia — cum vă spuneam — stăruie o singură întrebare: *chi a segnato*?, nu-mi rămâne decât să rostesc cuvântul de primire a lui Schillaci în *Academia fotbalului mondial*, unde îi va lua locul lui Paolo Rossi...

Omul care aduce ploaia...

Acum, că a trecut şi partida Italia — Irlanda, care i-a mai tăiat puţin din nas lui Azeglio Vicini, căruia presa italiană i-a făcut o firmă de mag mai ceva decât lui Herrera, să mă întorc în ajunul partidei, la Bologna, în mijlocul suporterilor echipei locale, care îl aşeaptă cu sufletul la gura pe Sabău. S-a scris mult despre acest trasfer... A şi apărut poza lui Sabău pe prima pagină, în *Stadio*... Şi oamenii cred, pentru că vor să creadă, asta e tehnica ziarului de bombe... Nu e cazul Iui Stadio, ziar vechi... mai mult al lui *Il resto dell Carlino*, nume ciudat, aş spune istoric, pentru că ziarul are vreo sută de ani, iar în traducere directă înseamnă, să zicem, *restul la un sfanţ*, sau puneţi dumneavoastră altceva în locul lui sfanţ...

Domnul Vicini a fost salvat iarăşi de Schillaci... Marea lui găselniţă cu Baggio a ţinut o dată, la al doilea gol cu cehii, după ce tot Schillaci deschisese drumul... Şi e mult mai uşor să treci în slalom după ce domnul Quiniou le-a luat cehilor golul egalizator... Quiniou ar fi trebuit să plece acasă la fel ca Agnolin, dar a fost păstrat, totul s-a trecut pe *Academiei*, adică la tuşier, iar acum Quiniou o să ţină minte că a fost iertat, ceea ce îl obligă, şi nu se ştie când ai să ai nevoie de el... poate chiar până la finală...

Ce spuneau suporterii bolognezi în faţa lui *Cafe del popolo*, unde se joacă un biliard *fără tacuri*... ceea ce nu am prea înţeles, dar a trebuit să accept că nu e lipsit de tehnică? Ei spuneau, adică spunea Guido, şeful lor, că la fotbal contează cel care dă golul... „În rest e zero“. Pentru ei fotbalist înseamnă Schillaci, înseamnă Skuhravy, însemnă Lăcătuş... „Ceilalţi sunt muncitori cu ora... Nu poţi câştigă un campionat mondial cu alde Dunga sau Alemao” (Am reprodus textul, martor fiind Eftimie Ionescu).

Aceasta e Italia. Acesta e Mondialul *novanta*. Golul e totul, simplificând la maximum ajungi la gol. Adică la scopul fotbalului. La hochei mai e amintit cel care a dat pasa decisive. La fotbal, omul cu pasa e trecut între alţii. *Cel care scutură plasa e totul...*

Dacă i-aş spune lui Guido că şutul puternic al lui Donadoni a fost primul început al golului, mi-ar răspunde imediat: „Degeaba, dacă nu era Toto acolo, degaja uşor de tot Mc Grath sau altul. Dar a fost *Toto*, care a Segnato, care a marcat adică, omul care a scuturat plasa. Şi Toto A SEGNATO până acum de patru ori, goluri imense, pentru toată SQUADRA, ceea ce e formidabil...”

Dar să ne întoarcem la Vicini a cărui echipă nu e mai bună decât cea de acum doi ani... Italienii sunt aceiaşi, pasează destul de mult lateral, chiar dacă o fac frumos. (Am să fac o afirmaţie care ar putea să scandalizeze... Irlandezii au jucat la Roma mai modern decât Italia, i-au înghesuit deseori în corzi pe *i compagni di Baresi*, cred că au avut şi un penalty asupra lui Aldridge, dar asta nu mai are nici o importanţă acum: acasă, se ştie, te ajută şi zidurile...).

Ceea ce e de neînţeles la Vicini e că îl ţine în continuare pe tuşă pe Vialli... Cu două zile înainte de meciul cu Irlanda, TV-ul italian a făcut un sondaj. 53 la sută erau pentru trio-ul de atac Vialli — Schillaci — Baggio... Nu vreau, bineînţeles, să invoc argumentul sondaj, dar Vialli e mult, mult înaintea lui Carnevale sau Baggio, pentru că, vorba aceluiaşi Guido, *el e golul*...

În Italia, şi mai ales la acest *Mondial italian*, cel care marchează e *omul care aduce ploaia*. Skuhravy e acum — şi el — în vecinătatea lui Schillaci chiar dacă a marcat cu Statele Unite şi cu Costa Rica. Prima întrebare a unui tifoso la aflarea unui rezultat, e invariabilă: „*Chi a segnato?*“ Nu are importanţă forţa apărării adverse, important e cine a semnat, indiferent de condiţii...

Dacă îi spui lui Guido că irlandezii au jucat mai modern decât italienii, îţi râde în nas: „Chi a segnato“. Şi iarăşi apare în faţa ta statura imensă a lui Schillaci, acest jucător de 1,75 m, dar care, pentru toată lumea, e un gigant, ca şi Paolo Rossi...

Italia se află în pragul celui de al patrulea titlu. Simplificând iarăşi, putem spune că titlurile au fost opera lui Piola, Rossi şi Toto Schillaci.

Ferească Dumnezeu, signor Vicini, să ai nevoie de Vialli în ultimul sfert de oră al probabilei finale cu Alemania... N-o să te spele toate apele Tibrului...

După terminarea partidei cu Italia, Jackie Charlon şi-a reluat refrenul de *bon viveur*, spunând: „Dat fiind că pentru noi totul s-a terminat, am să iau loc la masă cu băieţii, am să trag două halbe de bere şi apoi o să cântăm, ca la despărţire”.

Îmi aduc aminte, cu opt ani în urmă, antrenorul Billy Bingham, al Irlandei de Nord, a avut un umor asemănător. Atunci, Billy Bingham — mare băutor pe malul... piscinei — a reuşit o performanţă deosebită, învigând Spania la Valencia, chiar în faţa regelui Juan Carlos... Cele două Irlande...

Fie şi din penalty... R.F. GERMANIA — CEHOSLOVACIA 1—0 (1—0)

Beckenbauer nu a fost foarte supărat după meciul cu Olanda. Considera — pe bună dreptate — că eliminarea lui Völler şi cartonaşul galben dat lui Matthäus — au fost gratuite. A şi înaintat un protest în acest sens. Protestul a fost respins. Franz Beckenbauer s-a mai calmat după ce a aflat că lui Völler i s-a dat doar o etapă de suspendare, în timp ce lui Rijkaard i s-au dat trei, plus 12.000 de franci elveţieni amendă.

În absenţa lui Völler, Beckenbauer s-a gândit să-i cupleze pe Klinsmann şi Riedle...

Toată lumea aştepta un festival de goluri, ca din partea a două echipe care marcaseră nu mai puţin de 22 de goluri, cehoslovacii avându-l în formaţie şi pe liderul golgeterilor, Skuhravy, cu cele cinci goluri. Până la urmă, însă, Beckenbauer avea să câştige *cu un penalty*, despre care nici n-aş putea pune mâna în foc, deoarece Klinsmann a forţat pătrunderea în careu între Chovanec şi Straka. Era greu de presupus ca cei doi apărători să fi depărtat suliţele până atunci încrucişate, ca în faţa sălii mari de la palatul Schönbrun. Dar arbitrul austriac Kohl — apropo de Schönbrun — a văzut altfel. În sfârşit, nu asta a fosţ greşeala cea mai mare. M-a surprins stilul de sergent major în care a condus partida, faţă de cehi mai ales, şi tare aş fi vrut ca bravul soldat Şveik să fi apărut din culise şi să-i facă una din farsele care l-au făcut celebru în lumea întreagă.

Chiar dacă a câştigat dintr-un penalty (executat de Matthäus, în minutul 24), Germania federală a meritat victoria, pentru că a avut de toate — şi artilerie, pe linia de fund, şi cavalerie — alergătorii de la mijlocul terenului, plus Brehme, mereu peste tot, şi batalioane de asalt — e adevărat, mai puţin inspirate, dovadă acel unic gol marcat din penalty. Se pare că supărarea lui Beckenbauer pe sancţiunea dată lui Völler a avut la bază şi considerente tehnice, Klinsmann — excelent în meciul cu Olanda — datorându-şi galoanele şi lui Völler.

Dacă vest-germanii au marcat un singur gol, ei au avut foarte mari ocazii. Uneori, cehii au scos de pe linia porţii, dublându-l pe bravul portar Steiskal... Pe de altă parte, paradoxal, cehii au excelat în ultimele douăzeci de minute, după eliminarea lui Moravcik. Şi a lipsit foarte puţin ca în minutul 80 nou introdusul Nemecek să egaleze, într-o situaţie foarte clară, când numai o

minune l-a salvat pe portarul Illgner. În această parte a jocului, Knoflicek s-a dovedit mult mai talentat decât harnicii fotbalişti germani, în care doar Littbarski şi Hässler pot trece fără grijă un examen de rafinament tehnic. Beckenbauer avea să explice lipsa de eficacitate prin jocul mai reţinut al elevilor săi „care erau foarte obosiţi şi au căutat să-şi economisească energia prin acţiuni colective, mai puţin solicitante". Să zicem că este aşa. Numai că precedentul numit Columbia nu susţine teza.

Cert este că eohipa vest-germană depune un mare consum de energie, în general. Jucătorii lui Beckenbauer se demarcă tot timpul, mult mai mult decât o făcea el, de pildă, deşi se angaja în toate zonele terenului, Herr Franz fiind precursorul superiorităţilor numerice zonale. Cei de astăzi se demarcă insistent pentru a ajunge în poziţii fără adversar, astfel încât lipsurile tehnice să fie mascate. Din această categorie majoritară nu face excepţie nici măcar Matthäus, care se demarcă în permanenţă, pentru a putea stăpâni un balon pe care nu l-ar putea controla pe spaţii mici, ceea ce s-a şi putut vedea, de altfel.

Echipa Cehoslovaciei a lăsat o frumoasă impresie. Încă de la Nitra (2—0 cu România, în apropierea Mondialului) Venglos ne-a demonstrat că a alcătuit o echipă cu un suflu nou. Cehoslovacia lui Chovanec se retrage astfel realizând cea mai bună performanţă „mondială" de la ediţia 1962, când a jucat în finala cu Brazilia şi a deschis chiar scorul prin Masopust. La startul Mondialului, trei echipe au fost creditate, cu o cotă de 33 pentru o liră: Cehoslovacia, Iugoslavia şi România. Primele două echipe şi-au depăşit condiţia. A noastră poate fi considerată, în cel mai bun caz, la plafonul inițial...

R.F. GERMANIA — CEHOSLOVACIA 1—0 (1—0) Milano, stadionul Meazza, 1 iulie, 73.347 de spectatori I Arbitru: H. Kohl (Austria).

R.F. GERMANA: Illgner — Buchwald, Kohler, Augenthaler, Brehme — Berthold, Matthäus, Bein (min. 83 Moller), Littbarski — Riedle, Klinsmann.

CEHOSLOVACIA: Steiskal — Kadlec, Straka, Hasek, Kocian — Bilek (min. 69 Nemecek), Chovanec, Kubik (min. 80 Griga), Moravcik — Skuhravy, Knoflicek.

A marcat Matthäus (min. 24), din penalty.

Cartonaşe galbene: Bilek, Klinsmann, Straka, Knoflicek.

Cartonaş galben şi apoi roşu — Moravcik (min. 71).

MILLA, CU FRUNTEA SUS! ANGLIA — CAMERUN 3—2 (1—0, 1—2, 1—0)

Pentru foarte multă lume a fost unul dintre cele mai frumoase meciuri ale Mondialului, dacă nu chiar cel mai frumos. Un meci în care învinşii, Camerunul, s-au întrecut pe ei. Înainte de meci, Makanaki, amintind că echipa sa va juca fără patru titulari — Onana, N'Dip, Kana Biyik şi M'Bouh — spunea că e ca şi cum ai alerga într-un picior. În cele din urmă, însă, Camerunul avea să demonstreze că rezervele sale nu sunt cu nimic mai prejos faţă de titulari, ceea ce spune mult. În pofida absenţilor, antrenorul Nepomniacii nu s-a pierdut cu firea şi a apreciat că şansele sale în meciul cu Anglia sunt de ordinul lui 40 la sută. Pronosticul avea să se dovedească exact, dar nu înainte ca şansele echipei lui Milla să fi urcat la un moment dat spre 96 la sută.

Să revedem, în puţine rânduri, această partidă frumoasă, dar care măreşte mult pata de ulei de pe reverul echipei cameruneze — bănuiesc că vă gândiţi şi dumneavoastră la acel 0—4 cu echipa lui Valeri I, în disputa cu Valeri II.

Partida ar fi putut lua o altă turnură în minutul 12, la un contraatac al camerunezilor, când Mfede a tras puternic la poartă, mingea a deviat din spatele lui Wright, Omam Biyik s-a trezit singur cu poarta în faţă, dar, în aceeaşi clipă, Shilton s-a lansat într-un sprint ca acum douăzeci de ani şi a salvat un gol sigur. Asta a amintit tuturor că Shilton joacă partida nr. 123 în echipa Angliei şi cine ştie dacă vreodată cineva va putea depăşi această performanţă! Comentatorul a spus atunci: „Dacă echipa lui Milla ar fi marcat acest gol elementar, probabil că echipa Angliei s-ar fi demoralizat". Aşa se spune în general, dar nu cred că e cazul englezilor, care au ştiut să revină mereu, chiar mult după minutul 12, aşa cum avea să se vadă chiar în această partidă.

Şi iată că într-un moment în care dominau camerunezii, Butcher iese din apărare, pasează în adâncime spre Pearce, acesta centrează de pe partea stingă şi Platt se înalţă, înscriind cu capul un gol *la vinclu*, de la cel puţin 15 metri. Gol englezesc sută la sută. Era minutul 24, care avea să deconecteze echipa Angliei.

După pauză, evenimente mari! Pentru că intră Milla, ceea ce înseamnă că deasupra taberei engleze pluteşte un vultur sau, dacă vreţi, un elicopter necunoscut. După un sfert de oră, Milla intră în careu, în stilul său atât de personal, şi Gascoigne e nevoit să-l faulteze. Penalty! Execută Kunde şi egalează. Nu trec nici patru minute şi acelaşi Milla îi pasează „pe tavă" lui Ekeke şi... 2—1 după o frumoasă lovitură înşelătoare. De necrezut! Partida curge. Camerunezii atacă mereu. Mai sunt doar opt minute. E momentul în care îmi spuneam că şansele lui Milla sunt de ordinul lui 95 la sută... În tabăra engleză, Lineker nu renunţă nici o clipă. Se roteşte cu furie la sânul apărării africane, ca un atlet care roteşte copiii pe plajă, câte trei de fiecare braţ. Şi stilul viguros al lui Lineker duce la penalty-ul din acest minut 82. Tot Lineker pune mingea în punctul de 11 metri şi marchează fără tehnici speciale. Bobby Robson respiră uşurat. Era cu capul pe butuc. E un fel de a spune, deoarece marele antrenor a anunţat mai de mult că se va retrage, pentru a prelua Eindhoven-ul...

Fluier final pentru primele 90 de minute. Mă uit la Milla. E singurul jucător pe care nu-l masează nimeni. S-a ras în cap pentru acest meci. E şi mai mult acum un vraci de trib... În fond, Milla e un fenomen. A intrat în partida cu noi şi a câştigat-o, marcând ambele goluri... A intrat în partida cu Columbia şi a câştigat-o, marcând alte două goluri. Acum le-a creat pe amândouă. Nu cred că există în lume un fotbalist cu o productivitate mai mare. Mă întreabă unii, cu o anume ironie: „Dar unde a fost până acum acest Milla pe care îl lăudaţi atâta?" Mai întâi să ne amintim de jocurile lui foarte bune la Mundialul spaniol '82. Deschid cartea *Espana*, pe care am scris-o atunci şi văd la pagina 257 două fotografii pe toată suprafaţa. Una îl reprezintă pe Milla, cu textul: „Camerunezul Milla stârnind admiraţia lui Cueto şi Diaz în meciul cu Peru. Arbitrul austriac Wohrer nu e mai puţin încântat"... În fotografia de jos, portarul N'Kono şi textul: „Ole Camerun! Portarul N'Kono unul din liderii „lumii a treia" a fotbalului, a primit un singur gol în meciurile cu Italia, Polonia şi Peru". Entuziasmat, încă de pe atunci, de Milla, i-am publicat şi caricatura la pagina 175...

Între timp, Milla a ajuns în Insula Reunion, la est de Madagascar. Dar, aici, surpriză! *Gazzetta*, publicând câştigurile anuale ale fotbaliştilor camerunezi, îl plasează pe Milla pe locul doi — acolo, în Reunion! — cu 100.000 de dolari pe an, în urma lui Bell — 120.000. Iată unde a fost Milla. Mărturisesc, totuşi, că

nu aş fi avut niciodată inspiraţia preşedintelui Biya, care l-a impus pe Milla, la 30 de ani, echipei naţionale. Cu alte cuvinte, încă o dată, există jucători care nu trebuie apreciaţi după dimensiuni clasice. Din această categorie face parte Milla. Şi a făcut parte Dobrin, dacă permiteţi acest *remember*, asupra căruia sper să revin.

...Încep prelungirile, adică semi-calvarul fotbaliştilor la peste treizeci de grade, cu perspectiva calvarului cel mare, penalty-urile... Camerunezii par mai proaspeţi. Combină frumos, joacă de parcă ar fi în minutul 20... Lineker continuă să se bată. A mai îmbătrânit Lineker... E puţin adus din spate... Ţin minte cum a dat cele trei goluri în poarta Poloniei, în Mexic. Acel 3—0 care a calificat Anglia în ultimă instanţă, după înfrângerea în faţa Portugaliei. Câte trăznete şi atunci pe capul lui Bobby Robson!

Arbitrul se pregăteşte să fluiere primul „time“ al prelungirilor. Dar iată că Lineker ţâşneşte din nou în careul lui N’Kono. Fault! Penalty! Al treilea penalty în acest meci... Tot Lineker aşează mingea. Şut! Gol! Meciul e jucat. Camerunezii, însă, nu se lasă. Devin duri. De fapt, au fost duri în toate meciurile... Până acum au comis 115 faulturi, record! Au fost sancţionaţi cu 12 cartonaşe galbene şi cu două roşii. E destul de mult pentru o echipă cu atâtea calităţi tehnice. Şi îmi aduc aminte de cuvintele lui Hagi, când Cămătaru spunea că în următoarele 20 de partide cu Camerunul nu am pierde niciuna: „Sunt foarte tari camerunezii”...

Camerunul părăseşte Mondialul cu fruntea sus. Dar şi Robson e plin de vigoare, cu pasul lui tineresc. Încă de pe acum se retrage în glorie. Anglia a redevenit o mare putere în fotbal, chiar în afara Insulei...

ANGLIA — CAMERUN 3—2 (1—0, 1—2, 1—0). Neapole, Stadion „San Paulo“, 1 iulie, 55.205 de spectatori. Arbitru: E. Mendez (Mexic).

ANGLIA: Shilton — Parker, Butcher (min. 73 Steven), Wright, Pearce — Waddle, Gascoigne, Walker, Barnes (min. 46 Beardsley) — Platt, Lineker

CAMERUN: N’Kono — Massing, Ebwelle, Kunde, Pagal — Tataw, Mfede (min. 62 Ekeke), Libiih, Makanaki, Maboang (min. 46 Milla) — O. Biyik

Au marcat: Platt (min. 26), Kunde (min. 61, din penalty), Ekeke (min. 65), Lineker (min. 78 şi 105, ambele din penalty)

Cartonaşe galbene: Massing, Pearce, Milla, N’Kono.

ULTIMUL CVARTET

Neapole, 3 iulie, ora 20, ITALIA — ARGENTINA.
Torino, 4 iulie, ora 20, R. F. GERMANIA — ANGLIA.

ARGENTINA — ITALIA 1—1 (1—0, 0—1, 0—0). La penalty-uri 4—3. MAREA DRAMĂ A SQUADREI

Nimeni nu-şi putea imagina o semifinală mai cruntă decât cea dintre Italia şi Argentina. Era în joc o miză imensă — desigur, pentru Italia — care nici nu concepea să piardă titlul suprem. Mai era prezenţa lui Maradona în tabăra adversă, adică o situaţie de nerezolvat: cum îndrăzneşti să te angajezi în lupta pentru victorie, dumneata, Maradona, care joci la Napoli, care ai stârnit mânia întregii Italii, care te-a sancţionat pentru orice minge cu care ai venit în contact?!

Partida a început într-o atmosferă cu adevărat electrică, la o tensiune inimaginabilă. Am avut chiar impresia, la început, că Maradona va intra vrând-nevrând în jocul destinului, care însemna că Italia trebuie să învingă oricum. Dar, curând, jocul va avea să ne ofere surpriza unei Argentine care juca la fel ca în marile partide din Mexic ’86: tehnică de mare subtilitate, indiferent de zona terenului, un Burruchaga redevenit parcă motorul de pe Azteca, apărători de mare autoritate, cu intervenţii pe muchie de cuțit, iar acolo, în faţă, un Caniggia care lua foc la orice atingere de balon, mereu gata de atac, cu atât mai mult cu cât părea să aibă sprijinul tactic al tuturor, mereu angajaţi pe intercepţie, mereu decişi în contre cărora un De Agostini sau un De Napoli nu reuşeau să le facă faţă. În sfârşit, Maradona, veşnicul semnal de alarmă pentru orice echipă, pentru orice adversar direct, indiferent dacă acesta se numeşte Bergomi sau Dunga...

De ce a câştigat Argentina? Pentru că a avut prilejul — şi şansa! — de a urca de la un meci la altul. Aş putea spune, fără să-mi asum responsabilitatea subevaluării rolului lui Bilardo, că această echipă s-a antrenat jucând. Şi a făcut-o chiar din partida inaugurală când s-a văzut cel mai bine că numeroşii *oriundi* din patria lui Kempes şi Maradona s-au adunat în sfârşit. Şi că trebuie să rezolve în două săptămâni ceea ce alte echipe pregătesc de luni de zile — celebra omogenizare cu care se exagerează, exagerăm şi noi — de parcă schemele sunt preponderente asupra principiilor.

Argentina a fost realmente o echipă fără posturi şi fără scheme, a jucat în *tourbillon*, aşa cum s-a văzut în finalul partidei cu Italia, când Maradona şi Caniggia erau veritabili căluşari — prin temperament şi măiestrie — jonglând cu un

grup de cinci apărători care nu mai ştiau unde se găsesc şi mai ales de ce...

S-a spus până la saturaţie că emblema fotbalului sud-american este şi va fi mereu Brazilia. M-am îndoit mereu de această afirmaţie, chiar dacă ea are nenumăraţi susţinători. Cred că fotbalul argentinian are mai multă fineţe, tehnică, lipeşte mai uşor mingea, „actorii" săi joacă din orice poziţie şi în orice zonă, cu aceeaşi uşurinţă. În această categorie intră şi Simon, şi Serizuella şi Olarticoechea, ca să nu mai vorbim de toţi ceilalţi. Echipa Argentinei este una din puţinele în care, cu adevărat, mingea circulă mai repede decât omul.

Italia a decepţionat în această semifinală. Dar n-a fost prima decepţie. Italia din meciul cu S.U.A. şi din cel cu Irlanda anunţa de fapt momentul de prăbuşire. Mi-am mai permis să spun că Italia de astăzi nu e o echipă care a crescut faţă de „europene". Ea a fost urcată de presă. Italia '88 a avut ca reper axul Vialli-Mancini. Vicini a pus pe masă perechea Carnevale-Vialli, apoi a trecut la Schillaci, a mai venit Baggio, s-a intercalat şi Serena. Au fost forme de loterie care nu recomandă un antrenor şi care au sfârşit prin a „distruge" un jucător ca Vialli. Sigur că Schillaci a fost un moment de inspiraţie, dar această înfrângere sfârşeşte prin a face să nu mai strălucească nimbul unui adevărat urmaş al lui Paolo Rossi.

Acum vine finala! O finală în care cota germană este foarte mare. Argentina trebuie să se cârpească. Va fi oare suficient geniul lui Maradona pentru ca noi să vedem o mare finală în care Beckenbauer s-ar putea să câştige a treia cupă, ca Brazilia şi Italia.

ARGENTINA: Goycoechea — Serrizuela, Simon, Basualdo (min. 109 Batista), Olarticoechea — Ruggeri, Burruchaga, Giusti (eliminat în min. 105), Calderon (min. 46 Troglio) — Caniggia, Maradona.

ITALIA: Zenga — Bergomi, Ferri, Baresi, Maldini — Giannini (min. 75 Baggio), De Napoli, Donadoni, De Agostini — Vialli (min. 71 Serena), Schillaci.

A arbitrat: M. Vautrot (Franţa).

Au transformat loviturile de la 11 mi: Baresi, Serrizuela, Baggio, Burruchaga, De Agostini, Olarticoechea, Maradona.

Au ratat: Donadoni şi Serena.

La al doilea cartonaş galben, Giusti a fost eliminat de pe teren în repriza primă a preliminariilor.

La golul italian (min. 17) Giannini a trimis cu capul lui Vialli, care a tras pe poartă, Goychoechea a respins şi Schillaci, mereu pe fază a reluat în gol, după părerea noastră dintr-o poziţie de ofsaid — existentă în momentul şutului lui Vialli.

La golul argentinian (min. 68), Caniggia, cu spatele la poartă, a reluat cu capul o centrare de pe stânga, profitând, şi de intervenţia greşită a portarului Zenga.

Semifinala de la Neapole a oferit lumii arbitrajul catastrofal al lui Michel Vautrot, care a reuşit — între altele — „performanţa" de a prelungi cele 15 minute ale primei „reprize" între 91 şi 105 — cu nu mai puţin de opt minute. De asemenea, el l-a eliminat pe Giusti — în perioada acestor opt minute, fără să fi văzut faza; s-a consultat cu arbitrul de tuşă Mikkelsen, dar acesta nu i-a comunicat nimic. „Discuţia" cu Mikkelsen a avut drept scop doar trecerea răspunderii pe umerii danezului.

La capătul semifinalei, computerul ne arată că Olarticoechea, Caniggia, Batista şi Giusti nu au drept de joc în finală. Eliminarea lui Caniggia care a prins instinctiv o minge în braţe — la mijlocul terenului! — depăşeşte sfera comicului şi intră în sfera... în sfera... dar mai bine să nu insistăm în găsirea atributului.

ALTE PRELUNGIRI... ALTE PENALTY-URI... PÂNA CÂND? R. F. GERMANIA — ANGLIA 1—1 (0—0, 1—1, 0—0)

Iată că scorurile în partidele de fotbal ale Mondialului încep să semene tot mai mult cu scorurile de baseball... Din nou patru reprize de fotbal, până la epuizare...

Din nou o semifinală tare, fără să fie şi spectaculoasă. Şi din nou Anglia în dispute virile, de fotbal aproape total, după ce la început se complăcuse în remize palide, lipsite de orice nerv... Margaret Thatcher a trimis o telegramă echipei Angliei înainte de partidă, urând atât echipei cât şi suporterilor să fie reprezentanţi demni în Italia. Bobby Robson era preocupat de Gascoigne, care primise un cartonaş galben în meciul cu Belgia... Era preocupat pentru că, pe de o parte, un nou cartonaş galben l-ar fi îndepărtat, eventual, de jucarea finalei, iar pe de altă parte, o reţinere în joc ar fi diminuat forţa echipei

în bătălia pentru intrarea în finală. Până la urmă, Bobby şi Gascoigne au căzut de acord că trebuie jucat fără nici o reţinere, scopul principal fiind nu formaţia din ultimul act ci... calificarea.

În tabăra vest-germană, o anume îngrijorare legată de scăderea calităţii şi potenţialului general al echipei în ultimele partide. Se vorbeşte despre diminuarea potenţialului mai ales după pauză. Medicul echipei, invitat să-şi spună cuvântul, a explicat — foarte nemţeşte — că totul se datorează inconsecvenţelor în materie de dietă. Jucătorii ar fi mâncat prea multă carne şi au evitat făinoasele, tulburând, astfel echilibrul dietei. De aici şi scăderea de energie după pauză.

Acum chiar că-mi vine să râd! Cu patru ani în urmă, antrenorul ungur Meszoly şi medicul său au fost de acord că făinoasele duc la un plus de energie. Întâmplarea face ca sovieticii să nu ţină seama de această ipoteză şi să marcheze nu mai puţin de şase goluri (!) în poarta nefericitului portar ungur Disztl. Urmarea? Meszoly a fost debarcat după Mundialul mexican din cauza... pastelor făinoase.

Cu sau fără paste făinoase, englezii arată şi joacă mai bine. Mai mult, joacă mai rapid ca până acum. Echipa vest-germană aminteşte mai puţin de „maşina" din meciul cu Iugoslavia sau Olanda. În primele minute, Gascoigne a fost foarte aproape de gol, în urma unui corner, după cum tot el a pierdut o mare ocazie în urma unui luft al lui Buchwald. Prezenţa lui Hässler, talentatul jucător vest-german despre care mi-am permis să scriu că el, împreună cu Littbarski, nu datorează nimic italienilor sau brazilienilor din punct de vedere tehnic, joacă acum de unul singur. Curând, însă, şi englezii scad tempoul. De partea cealaltă se aşteaptă mai mult de la cuplul refăcut Klinsmann — Völler. Völler părăseşte terenul, accidentându-se...

Vest-germanii au ameninţat poarta lui Shilton abia în finalul primei reprize. Dar, după pauză, au devenit mai activi... Şi a venit minutul 59. Fault de la 20 — 22 de metri la poarta lui Shilton. Lovitură liberă. Shilton potriveşte zidul. Se pregăteşte Brehme. Şut! Parker se aruncă în blocaj, dar atinge doar mingea, care deviază în colţul opus. Vest-gerunanii conduc cu 1—0... Parcă împotriva cursului jocului. Şi poate nu numai din greşeala lui Parker, ci şi pentru că Shilton, mult prea sigur de el şi... avansat, n-a mai putut prinde „bolta" deviată a cuplului Brehme — Parker.

Englezii au egalat târziu, ca urmare a rezistenţei, răbdării şi insistenţei. Parker, avansat şi obsedat de devierea de la gol, l-a găsit pe Lineker şi acesta a înscris un gol frumos, la colţul lung, adică acolo unde e nevoie de artă...

În preliminarii jocul a crescut, Klinsmann şi-a revenit, a avut trei mari ocazii, Stevens a şutat în bară, l-a imitat Buchwald, jocul se ridicase la nivelul unei finale, dar, aşa cum am mai spus, „cineva trebuie să moară".

Penalty-urile au adus victoria (cum, adică, victoria?...), au adus, de fapt, calificarea în finală a R. F. Germania. La scorul de 3—3, Italia a prins mingea şutată de Pearce... Apoi, cel mai tehnic jucător englez, Waddle, a tras mult peste bară. Aproape de necrezut...

După această semifinală care s-a încheiat în apoteoză, Matthäus a declarat că a slăbit trei kilograme, dar că din aceste trei kilograme unul şi jumătate le-a pierdut în cele câteva minute ale executării penalty-urilor. Un foarte frumos compliment la adresa echipei lui Bobby Robson...

R.F. GERMANIA — ANGLIA 1—1 (0—0, 1—1, 0—0). La penalty-uri: 4—3. Stadionul „Nuovo Comunale" din Torino, 4 iulie, 62.628 de spectatori.

Arbitru J. Wright (Brazilia).

R.F. GERMANIA: Illgner — Berthold, Kohler, Augenthaler, Brehme — Häsler (min. 67 Reuter), Thon, Matthäus — Völler (min. 39 Riedle), Klinsmann, Littbarski.

ANGLIA: Shilton — Parker, Butcher (min. 71 Steven), Wright, Pearce — Walker, Waddle, Gascoigne, Beardsley — Platt, Lineker.

Au marcat: Brehme (min. 59) şi Lineker (min. 80).

Au marcat din penalty: Lineker, Brehme, Beardsley, Matthäus, Platt, Riedle, Thon.

Au ratat: Pearce, Waddle.

ŞTACHETA ENGLEZĂ

Un adevărat laitmotiv a făcut înconjurul lumii fotbalului de la noi în aceste zile: „Îmi pare rău pentru Anglia!"

Mă integrez acestui laitmotiv.

N-am fost un admirator al unui fotbal conservator ca acela al Albionului, indiferent dacă a fost al lui Winterbottom, Ramsey sau Bobby Robson. Dar Anglia a impus mereu. Prin forţă, caracter, tenacitate şi, deseori, prin fair-play.

Acum, englezii au părăsit „Mondialul" fără să fie învinşi vreodată. Aşa s-a întâmplat şi în Spania '82... I-a eliminat formula: cea cu grupele „de trei" în Spania, cea cu penalty-urile de departajare, miercuri seara.

Acum două săptămâni şi în zilele următoare, iubitorii fotbalului au detestat echipa lui Bobby. Englezii au câştigat cu aplaudata Belgie în minutul 120... Apoi au revenit de la 1—2 în marele meci cu Camerunul. Au revenit încă o dată în partida cu Beckenbauer, cu o forţă de nestăvilit...

Aşa a început admiraţia pentru formidabila rezistenţă şi capacitatea de recuperare a echipei lui Bobby, singurul englez care nu seamănă cu gravii lui elevi.

De ce şi-a câştigat atâtea simpatii echipa Angliei?

Probabil că iubitorii fotbalului din întreaga lume, şi în primul rând, de la noi, au făcut acest transfer de simpatie pentru că au descoperit, în cele din urmă, că marile meciuri din acest Mondial *au avut într-unul din roluri Anglia...*

La Bologna, Belgia şi Anglia au făcut o partidă mare. Ar fi trebuit să câştige Belgia, dar acum asta nu mai are importanţă. Ştacheta engleză a meciului a dat suflu unui joc de neuitat.

În partida cu Camerunul, din nou ştacheta engleză a imprimat un ritm şi o furie... latină jocului în care Milla şi Omam Biyik au făcut minuni, dar asta numai pentru că Wright, Gascoigne (în primul rând) şi Lineker s-au bătut ca în gravurile în care fotbalul nu se despărţise încă de rugby.

În sfârşit, în meciul cu Beckenbauer englezii s-au întrecut pe ei, dominându-şi deseori adversarii „inexpugnabili", fiind foarte aproape de victorie...

Anglia rămâne „stânca de la Dover" de care se sparg deseori valurile fotbalului, spre binele fotbalului. Vulpea Bobby Robson are, desigur, marele merit al zâmbetului în această echipă care joacă cu maxilarele strânse, dar forţa Albionului vine din adânc, dintr-o prea mare dragoste faţă de fotbal.

Mi-am permis să scriu odată că englezii nu cunosc în detaliu jocul pe care l-au inventat. Dar această afirmaţie se împacă din plin cu o altă mărturisire a cronicarului, care şi-a permis, de asemenea, să spună că cel mai frumos spectacol de fotbal din lume este finala Cupei Angliei, în tribunele căreia Margaret

Thatcher cântă, ca un copil, întru susţinerea echipei sale favorite...

Ştacheta engleză va rămâne mereu, chiar când cade, marele reper al fotbalului mondial.

MEDALIA DE CONSOLARE A... NEÎNFRÂNŢILOR...

Am trăit să vedem şi asta: Anglia şi Italia jucând meciul medaliei de bronz la Bari, deşi nu au pierdut nici o partidă în acest mondial. Ce-am mai putea adăuga în afara casetei tehnice? Poate doar declaraţia lui Vicini: „Ne va trebui o jumătate de an ca să ne revenim. Cred, totuşi, că jucătorii au acum dreptul de a se duce pe la casele lor fără a-şi pleca fruntea în faţa oampnilor. Am realizat şase victorii şi am făcut un meci egal. Partida hotărâtoare am pierdut-o la penalty-uri. Dezamăgire, desigur, mare, deoarece n-am justificat încrederea suporterilor noştri. Dar, acesta este fotbalul."

★

Shilton a îmbrăcat pentru ultima oară tricoul echipei naţionale. Ziarele deplâng faptul că în acest al 125-lea meci, Shilton a comis cea mai gravă eroare din ultimii ani. „El i-a dăruit pur şi simplu mingea lui Baggio, la limita tuşei de poartă. Acesta a „acceptat" cadoul, i-a trimis mingea lui Schillaci, care i-a retrimis-o, făcând ca Baggio să mai aibă nevoie de o simplă formalitate pentru a înscrie!

★

Să remarcăm succesul debutantului Platt, care a marcat golul egalizator — al treilea în acest Mondial...

În minutul 85, la scorul de 1—1, Schillaci a ţâşnit în careu şi a fost faultat de Parker. Executând penalty-ul, *Salvatore Schillaci a devenit golgeterul Mondialului*.

★

În ajunul partidei de la Bari, presa a cerut înlocuirea lui Vicini. *Federcalcio* a anunţat, însă că, Vicini va rămâne antrenorul *squadrei* până în 1992, adică pe întreaga perioadă a Campionatului European.

★

Robson s-a despărţit de echipa Angliei. Va fi antrenor la Eindhoven. În locul lui a fost numit Ellis Taylor, antrenorul lui Aston Villa. Pentru acest mondial, fiecare jucător englez a primit câte 60.000 de lire sterline, circa 100.000 de dolari. De

asemenea, schipa Angliei a primit titlul de cea mai corectă echipă a Mondialului şi a fost distinsă cu premiul pentru „joc curat“. Poate că la citirea acestor fapte celebrii *hooligans* vor reflecta puţin şi vor face să piară pentru totdeauna imaginea lor, deloc seducătoare până acum.

Partida medaliei de bronz

ITALIA — ANGLIA 2—1 (0—0). Bari, stadionul „Nuovo Comunale”, 7 iulie, 51.426 de spectatori.

Arbitru: Quiniou (Franţa).

ITALIA: Zenga — Bergomi, Vierchowod, Baresi, Maldini — De Agostini, (min. 68 Berti), Ferrara, Ancelotti, Giannini (min. 89 Ferri) — Baggio, Schillaci.

ANGLIA: Shilton — Stevens, Walker, Wright (min. 71 Waddle), Dorigo — Mc Mahon, (min. 71 Webb), Steven, Parker, Beardsley — Platt, Lineker.

Au marcat: Baggio (min. 70), Platt (min. 80), Schillaci (min. 85 din penalty).

FRANZ, ÜBER ALLES...

Finala Italia *novanta* s-a sfârşit. Franz Beckenbauer îşi scoate ochelarii, ca şi cum ar coborî de la catedră. E sobru şi, aş spune, chiar modest. Este limpede că *Franzi* şi-a scos ochelarii ca nu cumva să se spargă în îmbrăţişarea pe care i-o pregăteşte căpitanul său, Matthäus. *Savoir c'est prevoir* e o vorbă franţuzească, dar germanii o pun mereu în aplicare. Aşa au construit din ruine o ţară pe care o invidiază toată lumea, inclusiv Statele Unite. Franz Beckenbauer face şi el parte din acest formidabil angrenaj de ordine...

Acum, Franz a învins! Parafrazând, ami putea spune, *Franz über alles*. E ora lui astrală. A fost campion mondial ca jucător, acum 16 ani. Este campion mondial şi ca antrenor. Se aminteşte că Mario Zagalo a reuşit aceeaşi performanţă. Dar cei care ştiu să despice firul în patru fac o observaţie că Zagalo, când a devenit campion mondial ca jucător, nu era şi căpitan de echipă. În schimb, Franz a fost.

Am o admiraţie reală pentru herr Beckenbauer... A avut o mare distincţie pe parcursul întregului Mondial. A stat în picioare, cu braţele la piept, ca un regizor care se ascunde în spatele fotoliilor, pentru a-şi urmări opera din umbră. Ochelarii — pentru că am amintit de ei — îi conferă un plus de autoritate doctorală. El, însă, se limitează doar la această impresie, care îi completează portretul. Nu exagerează niciodată în teoretizări savante. Nu are nevoie. Rezultatele sunt suficiente. De un sfert de secol e în prim plan. Încă de la finala de pe Wembley. A urmat finala din Mexic, când un glob întreg l-a admirat pentru că nu a părăsit terenul, deşi avea clavicula fisurată, şi numai maxilarele lui proeminente ştiu ce dureroşi erau toţi paşii care nu puteau evita şocurile. — bandajul trepidant stătea mărturie.

Acum totul e în urmă. Băieţii dansează. Aproape că ţopăie de bucurie. Franzi e mai rezervat. Pentru că Maradona şi ai lui sunt la doi paşi.

„N-a fost o finală teribilă — îşi spune, desigur, „doctorul" Beckenbauer. Am câştigat doar cu 1—0, cu câteva minute înainte de final, dar cred că am meritat victoria. E adevărat, e pentru prima oară că o finală, de campionat mondial se încheie cu 1—0, dar asta nu face decât să reflecte evoluţia fotbalului. Cum ar fi putut să se încheie altfel o finală în patria lui 0—0 şi 1—0?

La finală a fost şi Helmuth Kohl, cancelarul. Nu putea să lipsească. Acum opt ani, la Madrid, a fost Sandro Petrini. În

Mexic, nu mai vorbim — *Palco d'onor* era plin de personalităţi, în frunte cu preşedintele Mexicului.

Pentru că fotbalul nu mai e de mult doar un joc... Vă aduceţi aminte ce scria presa italiană după Madrid '82? „Paolo Rossi a salvat de la cădere guvernul Spadolini". Şi aşa a fost...

Germania lui Beckenbauer merită din plin victoria. Fie şi pentru faptul că participă pentru a treia oară consecutiv la finala Coppei del Mondo...

Sigur că Argentina s-a apărat... Nici nu ar fi putut face altceva. Antrenorul Traian Ionescu, un om întotdeauna echilibrat, îmi spunea zilele trecute că Argentina, cu echipa completă, deci cu Caniggia, Olarticoechea, Giusti şi Batista, ar fi putut câştigă finala. E o ipoteză... Dar o ipoteză nu lipsită de temei, deoarece Germania nu a avut o zi mare — cum nu a avut-o nici cu Cehoslovacia, nici cu Anglia, mai ales, iar tânărul arbitru Codesal a greşit grav. Poate nu atât la penalty — acest penalty care a fost o compensaţie pentru penalty-ul la Augenthaler — cât la eliminarea lui Monzon, când naivul — sperăm — Codesal s-a lăsat indus în eroare de saltul acrobatic al lui Klinsmann...

Argentina nu putea câştigă titlul în condiţiile în care a jucat, fără cei patru, fără Monzon — din minutul 64 — ar fi fost şi imposibil. Să mai adăugăm — pentru că tot comentăm penalty-urile — că şi Argentina a avut unul în colţul careului, dar acum nu mai are nici un rost să insistăm. Judecata majorităţii e clară. Germanii au construit ori au încercat să construiască. Argentinienii s-au limitat să se apere, în aşteptarea unei situaţii favorabile, aşa cum s-a întâmplat şi în partida cu Brazilia. Dar, între acel meci şi această finală e o diferenţă. În primul rând a lipsit „săgeata", Caniggia, eliminat în mjod deliberat de Vautrot, aflat într-o zi penibilă, iar în al doilea rând Maradona, a fost cuprins — pentru prima oară — de o anume blazare. (Nu poţi să rezişti la infinit unor huiduieli greu explicabile... E ca şi cum ai vrea să cânţi celebra arie „Ridi, pagliacci", iar *Scala* întreagă ar arunca tomate pe scări...

Orice aţi spune, eu rămân la Maradona, pe care îl consider un jucător fără egal în istoria fotbalului. Sau, în orice caz, cel mai mare pe care l-am văzut vreodată... Cu numai douăzeci de ani în urmă, un Pele sau un Jairzinho erau singuri pe o suprafaţă de 20 de metri patraţi. Astăzi, Maradona — şi nu numai el — e împreună cu alţi patru jucători — şi toţi patru adversari! — pe numai un metru patrat. Memorabilele minute din finalul partidei cu Italia, când Maradona şi Caniggia ieşeau din vâltoare ca un

caiac strecurându-se printre stânci, reprezintă saltul de dificultate pe care fotbalul l-a făcut în două decenii, drumul de la vals la cel mai frenetic rock, când dansatorul se înclină cu spatele până la pământ, aşa cum i s-a întâmplat deseori şi lui Maradona, la cele peste cincizeci de faulturi comise asupra lui cu o seninătate care intrase în obişnuinţă.

Maradona este un jucător care poate fi ţinut doar prin fault. Altminteri, block-startul său, schimbarea de direcţie uluitoare, frânele la zece centimetri de obstacol, pasele dintr-una „fără o informare prealabilă", ci doar din instinct, vederea periferică permanentă, confirmând parcă existenţa legendară a lui Argus, şi o formidabilă generozitate faţă de coechipieri, toate acestea — şi încă o sută de alte calităţi — fac din el un jucător „extraterestru", un jucător cu o carieră ieşită din comun.

La Ciudad de Mexico, Argentina venea cu şansa a zecea. Şi a devenit campioană mondială. În Italia, Neapole era un oraş inaccesibil titlului suprem în campionat. Şi Maradona a adus de două ori acest titlu, după ce napolitanii l-au visat timp de şaizeci de ani. Maradona a adus la Napoli şi Cupa UEFA... Iar peste toate, când Argentina fusese înmormântată cu toate onorurile pentru ediţia italiană '90, Maradona a reuşit, poate, performanţa sa nr. 1, aducând „resturile Argentinei" în finală. O finală pe care avea să o piardă cu câteva minute înainte de sfârşit, pentru că Maradona a renunţat, de fapt, la luptă. O dovadă? Cu un minut înainte de golul victoriei germane din penalty, Maradona a pus mingea la 18 metri. Lovitură liberă. Atunci au reînceput huiduielile. „Până când? Până când?" Şi Maradona a tras mult deasupra, o minge moale, evident fără speranţă...

Mulţi îi reproşează dramoletele pe care le joacă uneori la deciziile arbitrilor, deseori eronate. Şi aici, însă, replicile lui Diego sunt ale unui artist... Aşa face Figaro în „Bărbierul", aşa se întâmplă şi în „Don Pasquale".

Această prea scurtă paranteză nu face decât elogiul unui jucător cu adevărat „astral" — cum s-a exprimat şi foarte echilibratul Beckenbauer, căruia îi place Wagner, nu Rossini... sau Donizzetti. Dacă şi Beckenbauer îl urcă atât de sus, nu mai am nevoie de nici un argument...

Germania, repet, a învins pe merit. Şi probabil că va învinge, de acum încolo, în toate ediţiile Mundialelor. Pentru că în spatele acestei echipe stă „Mercedes"-ul, stă Bayer-ul, stă toată Valea Rinului, cu nenumăratele ei uzine care fac ca Helmuth

Kohl să pună pe masa verde împrumuturi în mărci pe care nici o ţară din lume nu le visează. Germania a învins şi va învinge mereu pentru că îşi permite să echivaleze de azi pe mâine marca lui Franz Beckenbauer cu cea mai săracă a fraţilor Ducke... A învins şi deoarece cu câteva zile înainte de finală, în timp ce soţia lui Franz făcea unele cumpărături la Milano şi şi-a lăsat maşina undeva pe aproape, a constatat la întoarcere că maşina a dispărut; iar Franz, la aflarea veştii, a zâmbit uşor, sugerându-i din priviri că între timp are de rezolvat unele probleme mai importante. Era un Mercedes de ultimul tip, dar finala însemna cinci Mercedesuri sau chiar mai mult...

Probabil că Germania va învinge mereu. Curând îi va avea în echipă şi pe jucătorii de la Dinamo Dresda, de pildă, ceea ce nu e puţin. Va învinge pentru că şoselele ei sunt ca-n palmă, pentru că ţara e mare producătoare de cereale, deşi e ocupată, aproape toată, de autostrăzi şi uzine. Şi asta în timp ce jucătorii argentinieni fug din ţară, deoarece pachetul de ţigări care la ora 11 costă 1.000 de pesetas, ajunge să coste 2.000 la şapte seara.

Cine îl va înlocui pe Maradona pentru ca noi să avem iluzia că fotbalul e în continuare un joc al surprizei şi al tuturor posibilităţilor? Cine?!

Ultima iluzie a fost Milla, o adevărată cometă pe cerul Mondialului. El a reamintit tuturor că fotbalul e un joc. El a demonstrat că în fotbal totul e posibil şi că preşedintele Biya poate fi mai competent decât Nepomniacii, sugerând până şi faptul că Mitterand poate fi mai inspirat decât Platini. În fotbal, deci, după Milla, orice e posibil.

Dar Milla s-a dus... Maradona va pleca şi el curând, după ce va cuceri al treilea titlu pentru Napoli sau... Dar stau şi mă întreb: cine va veni după el? Dacă îl scoatem pe Maradona şi pe Milla de pe cerul Mondialului italian, nu rămâne nimeni... Poate oare fotbalul să continue cu Matthäus, cu Wright sau cu Donadoni? Veţi spune că a apărut steaua lui Schillaci. De acord. Dar iată, că de pe acum, iubitorii de fotbal şi chiar cei din Italia sunt de părere că Schillaci a ars atât de mult, încât aripile lui sunt scrum şi el va avea soarta lui Paolo Rossi...

Germania, a meritat victoria în finală. N-am spus că a meritat şi Coppa, din stimă pentru Bobby Robson, care a încheiat cursa ca marii semi-fondişti englezi. Dar, dacă voi ajunge în America, la Chicago sau la Los Angeles, în ’94, am să joc cinci dolari pe mâna Argentinei. Sunt convins că book-makerii o să-mi ofere o cotă de 20 pentru un dolar, cel puţin, pentru că Maradona va

avea 34 de ani. Dar am s-o fac tocmai pentru asta... Şi cine ştie dacă această finală — împotriva tuturor previziunilor, care văd în Germania lui Berti Vogts o finalistă perpetuă, nu se vor alinia argentinienii şi camerunezii? Pe banca tehnică a Camerunului se va afla, desigur, Milla. Şi parcă-l văd. Când vor mai fi 10 minute până la fluierul final, iată-l pe bătrânul vrăjitor echipându-se în grabă. Secundul lui cere schimbare. Milla ridică braţul sus. Intru! Maradona păleşte. E singurul om de care îi este frică. Pentru că astrele se supun legilor gravitaţiei fotbalului...

Finala Coppei del Mondo

R.F. GERMANIA — ARGENTINA 1—0 (0—0), Roma, Stadionul „Olimpic“, 73.603 spectatori. Arbitru E. Mendes Codesal (Mexic).

R.F. GERMANIA: Illgner — Berthold (min. 74 Reuter), Kohler, Augenthaler, Brehme — Buchwald, Matthäus, Hässler, Littbarski — Völler, Klinsmann.

ARGENTINA: Goycoechea — Lorenzo, Sensini, Serrizuela, Ruggeri (min. 46 Monzon), Simon — Basualdo, Burruchaga (min. 53 Calderon), Maradona, Troglio — Dezotti.

A marcat Brehme (min. 85, din penalty).

Cartonaşe galbene: Troglio, Völler, Maradona.

În min. 64 a fost eliminat Monzon.

Dezotti, cartonaş galben în min. 7, eliminat — pentru al doilea — în min. 87.

UN MONDIAL CU 155 GOLURI, CEA MAI SCĂZUTĂ MEDIE DIN ISTORIA TURNEELOR FINALE (2,21)

6 goluri — Schillaci, „gheată de aur“ (Italia)

5 goluri — Skuhravy (Cehoslovacia)

4 goluri — Michel (Spania), Milla (Camerun), Matthäus (R.F.G.), Lineker (Anglia)

3 goluri — Völler (R.F.G.), Klinsmann (R.F.G.), Brehme (R.F.G.), Platt (Anglia)

2 goluri — 11 jucători, printre care *Lăcătuş* şi *Balint*

ÎN VIZITĂ LA „BURSA“ FOTBALULUI

Să vedem acum, la încheierea Mondialului ’90, care este „bursa fotbalului”. Ne gândim la *clasamentul etern*, care reprezintă efortul fotbalului mondial de-a lungul a şase decenii. (Este vorba de un clasament prin adiţionarea punctelor acumulate, de la o ediţie la alta. Este limpede că aceste puncte pot fi acumulate numai în urma calificării la turneul final — condiţie *sine qua non* a plusurilor înregistrate. Deci:

1. Brazilia	(14)	66	44	10	12	148 — 63	98
2. R. F. Germania	(12)	68	41	13	14	142 — 90	95
3. Italia	(13)	54	31	12	11	89 — 53	74
4. Argentina	(10)	48	24	9	15	81 — 59	57
5. Anglia	(9)	41	18	12	11	54 — 37	48
6. Uruguay	(9)	37	15	8	14	61 — 52	38

În prima rubrică, din paranteză, numărul ediţiilor la care s-a participat.

După cum se poate vedea, grupul primelor şase este cel al campioanelor mondiale. Mai mult, pe primele trei locuri se află echipele care au câştigat câte trei titluri mondiale. Urmează...

7. U.R.S.S.	(7)	29	15	6	10	53 – 34	36
8. Franţa	(8)	34	16	3	15	71 – 56	35
9. Iugoslavia	(8)	33	15	5	11	55 – 42	35
10. Ungaria	(9)	29	15	3	14	87 – 57	33
11. Spania	(7)	32	13	6	13	42 – 37	32
12. Polonia	(5)	25	13	5	7	39 – 29	31
13. Suedia	(8)	31	11	6	14	51 – 54	28
14. Cehoslovacia	(8)	30	11	5	14	44 – 44	27
15. Austria	(5)	26	12	2	12	38 – 40	26
16. Olanda	(5)	20	8	6	6	35 – 23	22
17. Chile	(6)	21	7	3	11	26 – 32	17
18. Mexic	(10)	29	6	5	18	27 – 64	17
19. Scoţia	(6)	18	4	6	10	23 – 35	14
20. Portugalia	(2)	9	6	0	3	19 – 10	12

Acesta ar fi clasamentul primelor 20 de echipe.

Echipa României, acumulând patru puncte la Italia *novanta*, a urcat de pe locul 32, cu 5 puncte, pe locul 25, cu 9 puncte. Au

fost depăşite astfel echipele Marocului, Algeriei, Ţării Galilor, Bulgariei, S.U.A., R.D. Germane, Danemarcei şi Irlandei de Nord, ceea ce este un fapt remarcabil, dar aşteaptă noi acumulări. Iar acumulările înseamnă calificarea în următorul turneu final.

Linia noastră de clasament este următoarea...

25. România	(5)	12	3	3	6	16 — 20	9

Revăzând acest clasament, să remarcăm ascensiunea echipei vest-germane, prezentă mereu în fazele avansate — trei finale consecutive la ultimele trei ediţii — ceea ce apropie echipa lui Kupfer, a lui Fritz Walter, a lui Gerd Müller, Beckenbauer şi... Matthäus de liderul Brazilia care — să notăm — a participat la două ediţii în plus. R. F. Germania a absentat la prima ediţie, deşi a fost invitată, ca şi echipa noastră (care n-a declinat invitaţia) şi a lipsit în ediţia 1950, când statul vest-german abia se constituise.

Să mai menţionăm că „podiumul" este greu de ajuns din urmă...

Să subliniem poziţia Iugoslaviei, mereu în luptă cu „cei mari".

Nu putem omite golaverajul Ungariei, care ne aminteşte de faimoasa echipă a lui Puskas, care nu prea cunoştea scoruri ca 1—0 sau chiar 2—0.

Să reţinem locul Portugaliei în primele 20, cu numai două participări. În prima (1966), Portugalia a fost... opera greu egalabilului șuter Eusebio.

Olanda, cu numai cinci participări, a adunat 22 de puncte, „portocala mecanică" excelând mai ales în ultimele ediţii.

CLASAMENTUL ETERN AL GOLGETERILOR

1.	Gerd Müller (R.F.G.)	1970 – 74	14
2.	J. Fontaine (Franţa)	1958	13
3.	Pelé (Brazilia)	1958 – 70	12
4.	Kocsis (Ungaria)	1954	11
5.	H. Rahn (R.F. Germania	1954 – 58	10
	Lato (Polonia)	1974 – 78 – 82	10
	Cubillas (Peru)	1970 – 74 – 78	10
	Lineker (Anglia)	1986 – 90	10

Urmează, până la locul 14 o serie de nume mari, cu câte 9 goluri. Printre acestea, Vava (Brazilia), Uwe Seeler (R.F. Germania), Eusebio (Portugalia), Jairzinho (Brazilia), Rummenigge (R.F. Germania) şi... Paolo Rossi. Maradona se află în grupul jucătorilor cu 7 goluri...

Faţă de faptul că Italia novanta a „realizat" cea mai mică medie din istoria turneelor finale (2,21), recordul lui Gerd Müller va fi foarte greu de doborât, cu atât mai mult cu cât Garry Lineker, singurul jucător activ în acest clasament va lipsi probabil în turneul final 1994, el având acum 30 de ani.

Această situaţie confirmă „închiderea" tot mai insistentă a jocului. Frumoasele aventuri ofensive de pe vremea Braziliei şi a Franţei lui Juste Fontaine au rămas în urmă şi cu greu vor putea fi reluate. Acest lucru explică de altfel scăderea jocurilor de mare spectacol. A apus de mult vremea finalelor bogate în goluri. Echipa Ungariei, în cele două finale (1938, 1954) a marcat patru goluri. Astăzi după cum s-a văzut, o finală s-a putut câştiga numai printr-un gol înscris din penalty!

De aici şi dificultăţile sporite ale atacanţilor, care nu mai au nici pe departe libertatea de mişcare a unui Pelé sau chiar Eusebio. Cu atât mai mare meritul lui Gerd Müller, precursor al lui Schillaci — ca stil şi eficacitate — şi care a jucat la începutul erei apărărilor de fier.

Ce se va întâmpla de acum încolo? Aşteptăm reacţia de orgoliu a Braziliei în această eternă luptă dintre atac şi apărare, pentru o nouă ascensiune a ofensivei, care reprezintă frumuseţea fotbalului.

Ce-ar fi să alcătuim un clasament al primilor cinci jucători ai Mondialului? Operaţia nu este chiar atât de simplă. Pentru că, pe de o parte, eşti tentat să porneşti de la echipă spre individ, ceea ce nu mi se pare chiar atât de corect, mai ales că la acest ultim turnir au existat jucători care s-au ridicat deasupra echipelor lor.

Iată ce vă propun şi, vă rugăm să ne contestaţi cu virulenţă, pentru că aşa-i la fotbal. Deci...

1. Schillaci; 2. Milla; 3. Brehme; 4. Gascoine; 5. Goycoechea.

(Maradona nu intră în clasament, deoarece el, chiar când joacă cu mai puţină strălucire, îi „ţine" şi pe Bilardo, şi pe Caniggia şi pe toată lumea. Cu alte cuvinte, e *hors concurs*, cum se spune)...

1. *De ce Schillaci?* — veţi întreba. Pentru că s-a răstit odată la toţi super-consacraţii din echipă şi a strigat: *„Basta ragazzi!* Cât o să întindem pelteaua cu pasele? Cineva trebuie să dea un gol.

Şi l-a dat. De fiecare dată când era secetă mare şi tribuna, cât o fi ea de *Centomila* a început să cârâie... Deci, Schillaci, fără discuţie, pentru că — sau nu numai pentru că — în Italia cine marchează este *il re*, *il padrone*, e totul. *Basta, ragazzi!*

2. *De ce Milla „pe argint"?* Pentru că a mârâit ca leul din *Warner Bross Corporation* şi şi-a dus echipa la victorie. Veţi întreba: „Dar de ce pe doi, la 38 de ani?" Şi am să vă răspund clar: „*Pentru că l-a faultat pe Andone*, înainte de a da primul gol. Dacă nu era Andone, treacă-meargă, dar a fost de-al nostru, aşa că... Sigur că lui Milla nu-i pasă că l-am detronat"... O să fie în *Guiness Book*, ceea ce e mai mbit, cu cele patru goluri... Şi, mai ales, o să i se ridice o statuie la Yaounde. O statuie care, din fericire pentru el, n-o să fie doborâtă cu macarale şi cu aplauze, cum s-a mai întâmplat...

3. *Brehme e reprezentantul „maşinii de război"* a Kaiserului. (Noroc că nu mai e Kaiserul cel adevărat). El, Brehme e mai mult decât Matthäus, care e un jucător linear, de loc mai bun decât Rotariu, dar care fuge, fuge, fuge, fuge, vorba regretatului crainic Victor Tudor Popa... Brehme este, de fapt, marele animator şi mai e stăpânul întregului flanc stâng, de unde au pornit atacurile vest germane. Brehme, deci, *über alles...*

4. *Gascoigne este un adevărat rugbist* scăpat pe terenul de fotbal. Nu e nici un pic de ironie în asta. În timp ce Bryan Robson mai încerca o „floare", dintr-un complex de inferioritate... continentală, Gascoigne a venit cu ceafa lui bine tunsă şi cu obrajii rumeni.

Nu cunosc portretul lui William Webb Elis, cel care a purtat mingea pe terenul de la Rugby, născând rugby-ul şi fotbalul, dar cred că Gascoigne îi seamănă. Şi-mi mai place pentru că îl cheamă Gascoigne... Cred că a venit cu Wilhelm Cuceritorul, regele normand, şi a făcut naţia engleză, care ne-a dăruit *foot-ball*-ul, căruia noi i-am scos un o dintr-o pudoare de neînţeles...

5. *Goycoechea... N-am ce face*. Aveam nevoie şi de un argentinian. Şi el i-a demonstrat lui don Carlos că nu prea le are cu portarii. Dacă nu-şi rupea piciorul bravul Pumpido, Argentina pleca mai devreme acasă...

P.S. Cu scuzele de rigoare pentru Scifo. Dacă nu rata penalty-ul cu Spania, Belgia ar fi fost în finală. Iar asta se plăteşte...

LA PARADISUL PERPETUU

Italia nu e doar o ţară. E o poveste nesfârşită, chiar şi fără farmecul Seherezadei... Pentru că Seherezada e, aici, pretutindeni şi mai ales în gesturile împietrite ale vestalelor din for, în gura însetată a fântânilor de pretutindeni...

Italia nu e doar o ţară, pentru că a adunat în aproape trei milenii imensa majoritate a minunilor acestei lumi. Îmi aduc aminte, sunt peste douăzeci de ani de atunci, eram la Roma şi am ajuns la San Pietro. Ţin minte, când am intrat, m-a cuprins un sentiment de teamă. Erau la San Pietro, vreo douăzeci de „biserici negre“, una lângă alta. Cu nici un an în urmă, privind momentul aselenizării lui Armstrong, mi-am spus că privim şi contemplăm cel mai grandios efort al minţii omeneşti. Acum, însă, la San Pietro, stăteam şi mă gândeam dacă pasul pe Lună nu păleşte pe lângă ceea ce mintea şi inima omului au adunat în această catedrală...

Au trecut atâţia ani de atunci. Omenirea a încercat să comunice cu alte lumi. În zadar, deşi aparatele Omului au ajuns chiar în locurile de unde *răsar lumine*... Orice aţi zice, pe mine mă bucură gândul că nu există alte lumi... Şi cred că nici nu ar putea exista...

Cine să fi construit un alt San Pietro?

Cine să fi scris cum a scris Titanul ultimele sale sonate pentru pian solo?

Cine să fi rotit albastrul nebun al Van Gogh în jurul bulgărilor de foc uimiţi de liniştea neverosimilă a chiparosului?

Îmi e cu neputinţă să cred că undeva, în Univers, s-a mai consumat o poveste ca a noastră... Iar Italia, mai mult decât orice loc al Lumii, îmi întăreşte convingerea că suntem singurii... Şi câtă mândră încântare în faţa gândului că suntem singuri...

Din păcate, nu avem timp pentru aproape nimic. Mai ales noi, cronicarii de fotbal, preoţii unui Zeu care îşi devorează tot mai mult fiii.

Italia ’90 ar fi putut să fie o prosternare în faţa minunilor ei. Dar a fost mai mult o veşnică zbatere, pe urmele acestui bulgăre de foc care ajuns să fie balonul rotund...

Ne-am dat seama că am mers pe Via Appia abia după ce trecusem pe acolo...

Am văzut marile viaducte în goana autobuzului...

Am privit tot în goană Forul, care trăieşte ca-n ziua cea dintâi.

Am revăzut Coliseumul abia în ultima oră, în drum spre aeroportul Fiumicino. (Acest Coliseum care şi-a îngăduit să se lepede de o parte a hiperbolei sale pentru a rămâne şi mai mult în memoria trecătorilor)...

Am văzut doar o clipă Columna naşterii noastre...

Ne-am oprit ceva mai mult la Pompei, am avansat pe strada care trăieşte aevea, chiar cu morţii calcinaţi de lavă şi rămaşi într-un fel de vitrine de sticlă... Impresia de viaţă a fost aici mai puternică decât oriunde. Priveam de afară, din stradă, plăcuţa pe care scria, ca astăzi, numele fostului proprietar, Paquius Proculus, înăuntru era o penumbră care nu putea ascunde frumuseţea mozaicului din *livingul* patricianului, iar pe fundal se vedea *atrium*-ul, deschis luminii... Era impresionantă această *prezenţă* a Pompeiului... O linişte funerară învăluia totul... Avansam pe lespezi, spre for, spre acel for care era centrul democraţiei romane, pentru a se transformă apoi într-o aristocraţie care să aducă Imperiul şi cuceririle... Dar stau şi mă întreb acum dacă nu aceste cuceriri au făcut ca *Mare nostrum*, Mediterana, să devină de fapt centrul universului, născând încântarea cu care privesc acum „cizma “Italiei, cu plăjile ei de 2.000 de kilometri, la doi paşi de Grecia, la doi paşi de Iugoslavia, la doi paşi de Franţa sau la nici un pas de Africa, de unde a venit Hanibal, ocolind prin Spania, pentru a poposi în cele din urmă sub pintenul cizmei, atras mereu, în pofida educaţiei sale spartane sau, germane..., spre acest Paradis perpetuu care este Italia...

După Pompei, am poposit puţin în golful de la Napoli... Vezuviul continua să fumege. Fostul Nea Polis sau — şi mai vechi — Partenope se desfăta în lumina soarelui de vară. Pe valurile albastre se ciondăneau „papucii zburători”, gata să se izbească, precum călăreţii turnirelor, pentru a răpi fata celuilalt... „Lebede albe”, cu sute de călători, se îndreptau spre Capri, spre Ischia sau spre Sorrento... Şoferul autocarului a claxonat de mai multe ori pentru a reuşi să ne desprindă de

„golful plăcerilor”. Urma să pornim spre ceea ce am numit Telese. Dar cum să te desparţi de Napoli?

...Mondialul italian a fost o formă de frenezie. Marele zeu al acestui sfârşit de mileniu, Televiziunea, părea decisă să ne copleşească. Sunt treizeci de canale în Italia, care se perindă mereu, ca într-o bizară defecţiune tehnică, pentru că nu vrei să renunţi la niciunul. Şi tu eşti prizonierul acestor canale, ca la Venezia... Pe toate aceste canale, Mondialul a fost despicat în paisprezece mii de fire. Comentatori, reclame, iar comentatori, reportaje în cascadă... Şi totul, din cele 12 oraşe ale fotbalului.

Noile stadioane sunt adevărate capodopere arhitectonice, în această ţară de arhitecţi. Noaptea, când vezi de departe şi luminile lui San Nicola (aşa se numeşte, de fapt, stadionul din Bari) ai impresia că priveşti o astronavă sau o farfurie zburătoare din filmele de *science fiction*. E adevărat, au fost destule proteste. S-au cheltuit sute de miliarde. Oamenii de rând ar fi preferat ca străzile de la periferia oraşului să fie reparate. Lumea fotbalului, însă, a fost cuprinsă de nebunie. Visează ca San Nicola să fie gazda finalei Cupei campionilor...

...Acum, la încheierea festinului, îmi pare rău că Italia nu a devenit campioană mondială. Asupra peninsulei a coborât tristeţea. Melodia cea largă cântată de cuplul care a făcut înconjurul lumii răsună acum cu o infinită nostalgie pe televizorul de acasă, care a imprimat-o. Sunt sigur că într-o finală cu Italia, R.F. Germania nu ar fi câştigat al treilea titlu al său... Şi la cafeneaua *del popolo* din Bologna nu s-ar mai fi aşternut liniştea, o linişte întreruptă doar de pocnetul biliardelor, ecouri ale unei tristeţi incomensurabile.

Peninsula l-a huiduit timp de o lună pe Maradona. Şi a ştiut de ce. Numai de la Dieguito putea veni pericolul. Iar ei, italienii, care simt ca nimeni alţii mersul astrelor fotbalului, au avut o mare intuiţie. Şi destinul Fotbalului a vrut ca Argentina lui Maradona să facă partida sa numărul 1 tocmai cu Italia...

Acum, când s-a tras cortina, îl revăd pe Donadoni sărutând cu fruntea gazonul care l-a trădat. A fost momentul care a decis ca Italia să nu câştige al patrulea titlu, pentru a se desprinde de Brazilia, şi de *Alemania*. A fost momentul în care Italia s-a trezit din visul său de mărire şi a reînceput să cânte celebra canţonetă a lui don Luciano, care reprezintă Italia mai mult decât toţi semizeii gazonului, de la Silvio Piola la Salvatore sicilianul...

A rivederci, Italia...

Cuprins

A ŞAPTEA AVENTURĂ.....5
UVERTURA.....9
DE LA MUSSOLINI LA COPPI.....11
AMINTIRI AMARE.....13
GÂNDURI LA START.....17
GLI OCCHI DE TUTTO IL MONDO.....19
SINGUR, ÎMPOTRIVA TUTUROR.....22
A APĂRUT CANIGGIA.....24
ARE CUVÂNTUL PELÉ.....26
„IL GIORNO DI PROTASOV”.....27
„MAŞINA DE ESCAVAT CIFRE”.....28
LLEGA EL GRAN DIA.....30
SĂ REFACEM RÂNDURILE.....39
ITALIA — AUSTRIA 1—0... *sau omul destinului*.....40
CEHOSLOVACIA — S.U.A. 5—1 *sau „stratagemele“ lui Gansler*.....44
ITALIA — S.U.A. 1—0... *Abbiamo Scoperto America*.....46
Chiar nu ştie să atace Italia?.....48
CEHOSLOVACIA — AUSTRIA 1—0, derby-ul bătrânei Europe.....50
ITALIA — CEHOSLOVACIA 2—0 *... şi golul ceh trecut cu vederea*.....51
AUSTRIA — S.U.A. – *sau cântecul lebedei*.....53

CAMERUN — ROMÂNIA 2—1, *şi „momentul Hagi”*.....56
CAMERUN — ROMÂNIA 2—1!.....58
ADIO, BARI!.....66
A REVENIT SOARELE.....69
„LEII de CUŞCĂ“ AI CAMERUNULUI.....70
E MOMENTUL SĂ NE GRĂBIM.....72
MITUL BRAZILIEI.....73
COSTA RICA — SCOŢIA 1—0 *sau povestea Cenuşăresei*.....75
BRAZILIA — COSTA RICA 1—0 *sau Pelé are dreptate*.....76
SCOŢIA — SUEDIA 2—1... *Oh, dacă Stromberg*.....78
SUNT OARE ELE SURPRIZE?.....79
COSTA RICA — SUEDIA 2—1 (!) şi BRAZILIA — SCOŢIA 1—0.....81
GRUPA A PATRA, A „CUPLULUI“ DE FORŢĂ.....84
COLUMBIA — EMIRATE 2—0 *sau ceea ce era de aşteptat...* 84
GERMANIA — IUGOSLAVIA 4—1, *„poker italiano”*.....85
IUGOSLAVIA — COLUMBIA 1—0... *sau aventurile lui Higuita* 88
GERMANIA FEDERALĂ — EMIRATELE 5—1... *Să fim serioşi!* 89
GERMANIA FEDERALA — COLUMBIA 1—1... *sau de la sublim*.....90
IUGOSLAVIA — EMIRATELE ARABE 4—1, *fără probleme*....92
CINE SUNT, DE FAPT, TURIŞTII?.....93
SĂ REVENIM LA CALCIO.....95
BELGIA — COREEA DE SUD 2—0, *cu un Scifo renăscut*.....95
URUGUAY — SPANIA 0—0, *cu un penalty ratat de Ruben Sosa*.....97
BELGIA — URUGUAY 3—1... *sau când Mondialul îşi ia zborul*.....98
SPANIA — COREEA DE SUD 3—1 *şi „tripla“ lui Michel*.....101
SPANIA — BELGIA 2—1 *sau de la Bologna la Verona*.....104

URUGUAY — COREEA DE SUD 1—0... *sau sabia ultimului minut*.....106

Intermezzo: Agnolin, premiantul, out!... pentru că aşa a decis Blatter.....107

ANGLIA — IRLANDA 1—1, *sub semnul mediocrităţii*.....109

OLANDA — EGIPT 1—1, *dacă e posibil aşa ceva*.....110

ANGLIA — OLANDA 0—0 *sau când toată lumea se teme*.... 112

IRLANDA — EGIPT *sau insula remizelor*.....113

Acum, când rămân 16.....121

Un nou time-out: Să fi obosit zeii?.....123

ÎNCEPE COMPETIŢIA K.O. A „OPTIMILOR”.....125

CAMERUN — COLUMBIA 2-1 (Napoli, 23 iunie, ora 17) Milla, sau când leul simte prada.....126

UN CAP DE AUR, SKUHRAVY!.....127

CINCI SECUNDE DE TALENT.....129

CINEVA TREBUIA SĂ MOARĂ... 4. GERMANIA FEDERALĂ — OLANDA 2—1 (Milano, Vineri, ora 22).....132

SLALOM, SPRE GENOVA, DUPĂ „TRICOLORI”.....137

„You will never be alone!“.....143

MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ.....148

UNDE EŞTI, BUTRAGUENO?.....151

ARMADA ROSSA SE RETRAGE.....151

UN „ALFA ROMEO” 164.....154

SĂ SE ŞTIE CĂ A VENIT ANGLIA!.....156

MILLA NU MAI POATE FI ÎNVINS.....161

GENOVA, PUNCTUL DE FRONTIERĂ.....162

CÂT TIMP VA DURA ACEST COŞMAR?.....165

Ce vrea, în esenţă, B. Antal?.....167

AU MAI RĂMAS PATRU PERECHI... şi dansul continuă.....170

Deşi Maradona ratează un penalty... Florenţa, ARGENTINA — IUGOSLAVIA 0—0 şi 3—2 după penalty-uri!.....171

Are cuvântul squadra azzurra! ITALIA — IRLANDA 1—0 (1—0) 173
Omul care aduce ploaia..... 174
Fie şi din penalty... R.F. GERMANIA — CEHOSLOVACIA 1—0 (1—0)..... 176
MILLA, CU FRUNTEA SUS! ANGLIA — CAMERUN 3—2 (1—0, 1—2, 1—0)..... 178
ULTIMUL CVARTET..... 182
ARGENTINA — ITALIA 1—1 (1—0, 0—1, 0—0). La penalty-uri 4—3. MAREA DRAMĂ A SQUADREI..... 182
ALTE PRELUNGIRI... ALTE PENALTY-URI... PÂNA CÂND? R. F. GERMANIA — ANGLIA 1—1 (0—0, 1—1, 0—0)..... 184
ŞTACHETA ENGLEZĂ..... 187
MEDALIA DE CONSOLARE A... NEÎNFRÂNŢILOR..... 189
Partida medaliei de bronz..... 190
FRANZ, ÜBER ALLES..... 191
Finala Coppei del Mondo..... 195
UN MONDIAL CU 155 GOLURI, CEA MAI SCĂZUTĂ MEDIE DIN ISTORIA TURNEELOR FINALE (2,21)..... 195
ÎN VIZITĂ LA „BURSA“ FOTBALULUI..... 197
CLASAMENTUL ETERN AL GOLGETERILOR..... 198
LA PARADISUL PERPETUU..... 201

Redactor: BĂLAŞA GHE.
Tehnoredactor: D. CĂLUGĂRA-MARE

.....

Apărut 1991, Format 16/54 x 84
Coli tipo 15.

.....

Tipărit sub comanda 5176/1990 la
Întreprinderea Poligrafică BACĂU
Str. Mioriţei, nr. 27

ITALIA'90

Lei 90